SAS

FUGARUL DIN PHENIAN:1

7000 km de panică!
Din Phenian la Bangkok

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

SAS

Fugarul din Phenian
Vol. 1

V1.0

Gérard de Villiers

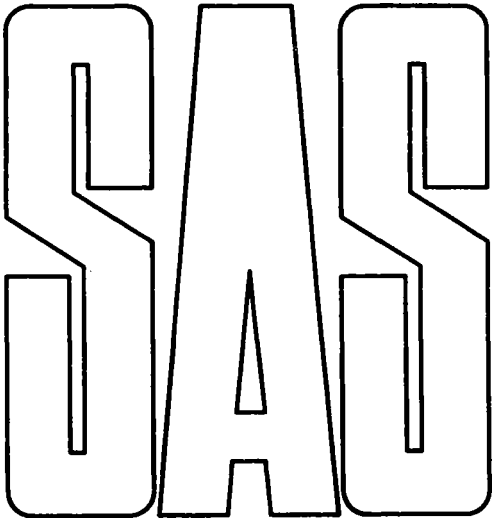

Fugarul din Phenian
Vol. 1

În româneşte de Maria-Alina Trîncă.

2008

Prolog.

Alteţa Sa Serenisimă prinţ Malko Linge plutea în extaz. Era aşezat pe o masă de masaj din centrul de înfrumuseţare al hotelului Shangri-La din Bangkok, cu obrazul şi capul învăluite în parfumul prosoapelor călduţe. Simţea mâinile micuţei maseze thailandeze alergând de-a lungul picioarelor sale care făceau să intre în piele uleiul parfumat, destinat să-i relaxeze muşchii.

Maseza se ocupa de toţi muşchii corpului său. Începând de sus îi trăgea degetele de la fiecare mână cu o forţă nebănuită, masându-le apoi sistematic fără a-i pricinui cea mai mică durere. Această mică zână sexy cu mutrişoară provocatoare probabil că nu purta mare lucru pe sub bluza albă.

Sosit de două zile în Thailanda, Malko avea impresia că făcuse un salt cu câteva secole înapoi. Aceasta se datora serviabilităţii thailandezilor, mereu zâmbitori şi de-o politeţe exagerată, dornici să satisfacă chiar şi cele mai neînsemnate dorinţe ale oaspeţilor lor. O oază de dulceaţă într-o lume de brute, cum scria în broşură. După pericolele, stresul şi oboseala călătoriilor sale riscante în cele patru zări, era foarte plăcut să stai într-un decor de vis cu o ambianţă paradiziacă şi să te laşi răsfăţat.

O muzică asiatică plăcută anima micul salon de masaj de la etajul trei al hotelului Shangri-La, aducând cu sine o stare de relaxare.

Simţea mâinile masezei thailandeze urcând de-a lungul coapselor sale până la regiunea inghinală atingând uşor prosopul care îi acoperea sexul. Deşi se dezbrăcase complet, de fiecare dată când îl observase maseza se retrăsese pudică.

Mâinile ei se plimbau uşor pe coapsele lui, urcând din ce în ce mai sus. O simţi apoi atingându-i uşor sexul acoperit de prosop. Se simţea uşor excitat. Şi ea era foarte aproape. Ea se oprise pe neaşteptate, revenind la picioarele lui şi începu să îi maseze fiecare deget. Scurta fantezie a lui

Malko se stinse. Urmă apoi o pauză. Legănat de muzică, aproape că adormise. Când simţi o mână foarte uşoară, ca atingerea unei aripi de fluture, cum se aşeză pe prosop deasupra umflăturii sexului său.

Auzi, în acompaniamentul muzicii, o voce şoptind:

— Masaj?

Apăsarea uşoară asupra sexului său explica elocvent despre ce era vorba. În Thailanda se întâmpla frecvent, chiar şi în cele mai bune localuri, ca masajele normale să se transforme în masaje „speciale” la iniţiativa masezelor dornice să îşi rotunjească câştigurile.

Malko avu o ezitare de scurtă durată. O prestaţie contra cost nu-i trezea nici un interes. Scutură din cap şi zise:

— *No, thank you!*[1]

De parcă nu l-ar fi înţeles, simţi că mâna se aşeză pe el şi mai insistentă, făcându-i un „masaj” foarte insinuant. Enervat, desfăcu prosopul care-l acoperea şi se ridică.

Rămase uluit.

În picioare, lângă masa de masaj, cu o mână aşezată pe sexul lui, se afla Alexandra, care-i adresa un zâmbet misterios. Mica maseză thailandeză dispăruse.

Fără a înceta să-l mângâie, Alexandra i se adresă calmă:

— Am terminat înaintea ta şi am venit să văd unde erai. Eu ţi-am pus întrebarea. Dacă ai fi răspuns „da”, în seara asta aş fi luat avionul spre Viena.

Malko se felicită pentru înţelepciunea sa. Ar fi fost prea dobitoc dacă ar fi acceptat. Sosise împreună cu logodnica sa cu două zile mai devreme, pentru a petrece o vacanţă bine meritată într-o ţară pe care amândoi o adorau. Lăsase castelul din Liezen în grija lui Elko Krisantem. Plecase fără să spună nimănui, nici măcar celor de la CIA, unde mergea. Era un pact între ei. Nimic nu trebuia să tulbure această lună de miere.

Alexandra, înveşmântată într-un capot de epocă, îndepărtase prosopul şi îl masturba uşor pe Malko urmărind cum i se întărea sexul. El dorise să se ridice, dar cu mâna stângă ea îl obligă să se întindă din nou. Închise ochii. Era o

[1] Nu, mulţumesc! (n.r.).

experienţă nouă pentru ei. Oftă repede.

— Atinge-mă cu gura…

Alexandra se înclină şi îl atinse uşor cu vârful limbii înainte de a-l abandona în plină erecţie.

— Urc să mă pregătesc.

Ea abia dispăru şi maseuza thailandeză reveni chicotind glumeţ.

— *Doamna, Number One*[2]*,* zise ea privindu-i admirativ sexul ridicat.

Ruşinat, Malko se înfăşură în prosop, apoi îşi luă halatul. Când reveni în apartamentul lor o găsi pe Alexandra pe terasă în compania unei sticle de Taittinger Roşu, pe care o începuse deja. Se îmbrăcase şi el – purta pantaloni din alpaca şi cămaşă de in – şi o ajunse pe mica terasă cu vedere spre fluviul Chao Praya.

Alexandra privea fluviul rezemată de balustradă cu spatele la el. Purta o rochie foarte scurtă, roşie, care lăsa să i se vadă aproape în întregime picioarele ei lungi, bronzate. Malko se apropia de ea. Ea nu îl auzise din cauza zgomotului care venea dinspre fluviu şi tresărise uşor când îl simţise în spatele ei. Erecţia pe care i-o provocase în salonul de masaj revenise la viaţă, iar contactul cu fesele ei o intensifica şi mai mult. Lipit de spatele ei, Malko îi mângâia sânii, descoperind cu plăcere că pe dedesubtul rochiei nu purta bustieră.

Câteva momente rămaseră în aceeaşi poziţie privind baletul ambarcaţiunilor de pe Chao Praya. Apoi Alexandra se întoarse, lipindu-şi pântecele de Malko, cu o licărire poznaşă şi tulburătoare în priviri îl întrebă:

— Aşadar, îţi plac masajele?

Mâna lui Malko alunecase deja sub rochia elegantă, pe dedesubtul căreia Alexandra purta un slip minuscul şi îi mângâie sexul. Îi văzu sfârcurile întărindu-se şi simţi pe degete o căldură umedă.

— Nu vrei să mergem să mâncăm o friptură de răţoi? întrebă Alexandra. Deja e târziu.

La Bangkok oamenii obişnuiau să cineze între orele şapte

[2] Doamna, numărul unu.

şi opt, mai ales în restaurantele chinezeşti.

Malko era pe cale să îi tragă în jos slipul de-a lungul coapselor. Atmosfera era foarte plăcută şi avea impresia că se dă în spectacol în faţa a milioane de privitori, începând cu clienţii hotelului Peninsula, un edificiu cu patru etaje şi continuând cu cei de pe celălalt mal al fluviului.

Cu un gest iute Malko se desprinse, îşi îndoi uşor genunchii şi o pătrunse pe Alexandra dintr-o singură mişcare. Tânăra femeie îşi împinse bazinul pentru a-i facilita efortul.

Timp de câteva minute rămaseră nemişcaţi. Malko îşi încleştase mâinile pe fesele Alexandrei şi asta îi dădu o idee.

Se retrase şi ea îi spuse pe un ton puţin agitat coborându-şi privirea:

— Te mişti bine. Te gândeşti la mica maseuză?

— Târâtură!

Fără menajamente, o întoarse cu spatele sprijinind-o de balustrada terasei. Alexandra îşi desfăcu picioarele şi el o pătrunse din nou lipindu-se de dosul ei. Alexandra gemea uşor, ea adora să fie posedată în poziţia aceea.

Douăzeci şi cinci de etaje mai jos, un şlep urca încet pe Chao Praya. Malko făcu câteva mişcări de dute-vino, apoi se retrase uşor pentru ca mai apoi să se înfunde mai adânc în logodnica sa. Alexandra ţipă uşor, dar el era deja adânc în ea. Rochia îi căzu şi el începu să o posede cu mişcări rapide. Se înfipse apoi în ea cu un strigăt sălbatic acoperit de gălăgia oraşului.

Când se retrase, şlepul era deja departe, dar Malko nu-şi pierdu erecţia.

— Acum mergem să cinăm, zise el.

Ridicându-şi slipul. Alexandra îl privea veselă. Era înnebunită după aceste îmbrăţişări neprogramate.

— N-ai spus nimănui unde suntem? întrebă ea. Nici măcar „umbrelor” tale?

— Jur, spuse Malko. Am chef să mă bucur de tine în linişte.

— Sper că îmi spui adevărul, ameninţă Alexandra. Altfel, într-o zi nu mă vei mai găsi.

Malko avea conştiinţa liniştită. Nu dăduse decât un telefon lui Elko Krisantem, de pe mobil, pentru a-i cere să nu dezvăluie nimănui unde se afla. Decisese să ia o pauză.

Capitolul I.

Kim Song Hun privea cerul albastru din spatele ferestrei biroului său, situat la etajul douăzeci şi doi al unei clădiri moderne în stil sovietic de pe bulevardul Kuang Bok. Clădirea se afla în apropierea imensei pieţe Kim Îl Sung, vegheată de obeliscul închinat „Juche[3]”-i, dominat de o flacără ce ardea zi şi noapte. Era asemeni unei glume de prost gust în acest oraş lipsit de energie pe timpul zilei, iar noaptea electricitatea se oprea la nouă seara, transformând Phenianul într-o imensă gaură neagră. Electricitatea lipsea peste tot, aceasta fiind şi cauza închiderii numeroaselor uzine de pe coasta de est.

Pentru moment cerul era gol precum străzile presărate cu clădiri impunătoare din centrul Phenianului. În acea zonă pustie poliţiştii impunători, aranjaţi ca starurile de cinema, îmbrăcaţi în uniforme bleu şi bocanci albi, dirijau cu stricteţe circulaţia aproape inexistentă.

Directorul „Biroului 39” al Partidului Muncitorilor Nord-Coreeni aştepta cu nerăbdare reîntoarcerea vechiului avion Iliuşin 96 care asigura legătura cu Ulan-Bator, capitala Mongoliei. Acesta survola oraşul înainte de a ateriza pe minusculul aeroport Phenian. Flota aeriană civilă nord-coreeană se reducea la o duzină de vechi avioane Iliuşin care se ocupa cu transportul unor baloţi de stofă. Aparatele nu realizau însă mai mult de şase zboruri pe zi.

Aproape că nu existau maşini sau transport în comun. Oamenii mergeau mult pe jos pe trotuarele aproape la fel de late ca şi şoselele, iar o deplasare de cinci kilometri era un lucru obişnuit.

Cu toate că staţiile de metrou erau la fel de frumoase ca cele din Moscova. Cea de la Bujong era chiar iluminată cu lustre şi dotată cu scări rulante care rareori funcţionau din cauza economiei de curent electric… De cele mai multe ori,

[3] Teorie nord-coreeană despre autosuficienţă.

Phenian semăna cu un oraş impunător care fusese părăsit de locuitorii săi din cauza unei catastrofe misterioase.

Kim Il Sung, primul preşedinte al Coreei de Nord, nu făcuse economie la nimic pentru realizarea unor clădiri uriaşe de formă pătrată. Pe acoperişul acestor edificii erau amplasate sloganuri enorme despre gloria regimului. Chiar strada Yongguang, cu ale sale sălcii perfect aliniate, afişa o frumuseţe glacială specifică cimitirelor bine întreţinute.

Monumentala piaţă Kim Il Sung semăna în zilele obişnuite cu deşertul Gobi, dar se umplea de lume cu ocazia manifestărilor oficiale.

Totuşi, în ciuda lipsurilor sale. Phenian reprezenta un vis imposibil pentru majoritatea nord-coreenilor. Rezidenţii erau atent selecţionaţi, iar filtrele militare interziceau accesul non-rezidenţilor spre acest miraj.

Luxul aparent al clădirilor oficiale ascundea cruda realitate a unui regim aflat la strâmtoare: două-trei ore de electricitate pe zi, fără lifturi în stare de funcţionare, foarte puţine telefoane individuale şi o aprovizionare cu apă neregulată. Lipsa apei îi obligase pe locuitori să se folosească de cea din Daedong, fluviul care traversa capitala.

Toate astea, fără a pune la socoteală magazinele goale, absenţa toaletelor publice, dar, mai ales, mantia invizibilă a terorii îi transformase pe nord-coreeni într-o cireadă zăpăcită, înfometată şi terorizată. Nu aveau decât un singur obiectiv: supravieţuirea.

Chiar şi după un an, deschiderea unei „pieţe libere”, rezervată celor care puteau plăti cu yuani[4] sau yeni[5], aducea cu sine o briză de aer proaspăt.

Kim Song Hun tocmai se aşezase pe scaunul său când un mic punct argintiu apăru pe cer. Era fără îndoială zborul Ulan-Bator – Phenian, singurul programat în acest interval orar.

Răsuflând uşurat, responsabilul Biroului 39 se cufundă în citirea dosarului pescăriilor nord-coreene de „crabi albaştri”, foarte apreciaţi de japonezi şi importantă sursă de

[4] Monedă chineză.

[5] Monedă japoneză.

venituri clandestine.

Kim Song Hun, al cărui nume era total necunoscut concetăţenilor săi, ocupa unul din cele mai „sensibile” posturi din stat. După ce fusese iniţial comisar politic într-o mare uzină metalurgică, apoi responsabil cu aprovizionarea armatei nord-coreene, de doi ani conducea „Biroul 39” al Partidului Muncitorilor Nord-Coreeni. Această denumire banală ascundea una din activităţile vitale ale regimului lui Kim Jong Il, tânărul dictator care îi succedase tatălui, Kim Il Sung, în 1994, după doliul regulamentar de 3 ani.

În realitate, „Biroul 39” era însărcinat cu gestionarea fondurilor secrete ale preşedintelui Kim Jong Il, utilizate în principal pentru dezvoltarea programului nuclear Nord-coreean. Se aflau mereu în căutare de noi surse de venit căci won-ul nord-coreean nu avea nici o valoare.

Coreea de Nord nu-şi putea acoperi prin exporturile sale oficiale decât o parte din nevoile esenţiale. Trebuiau găsite alte surse de venituri clandestine şi ilegale care să funcţioneze pe rute complexe. Acestea porneau din China spre Egipt, trecând prin Japonia, Iran sau Macao. Toţi aceşti bani circulau fie lichizi, prin intermediul purtătorilor de valize, fie prin intermediul unor circuite bancare „închise” (ambigue). Erau rare băncile care nu îi refuzau pe purtătorii de cash.

Kim Song Hun era în mijlocul acestei pânze de păianjen necunoscută de nord-coreeni. Datorită activităţii sale „impecabile” de comisar politic, fusese numit la conducerea uneia din cele cincizeci de unităţi ale armatei coreene. Sarcina sa *fusese* procurarea şi administrarea veniturilor din afară necesare pentru hrana şi echipamentul acestui mastodont format dintr-un milion de bărbaţi.

Deşi o treime din populaţie se hrănea cu varză şi rădăcini, armata era bine hrănită.

Succesul său în fruntea acelei unităţi îi permisese să ajungă acolo unde era. Pe lângă ideologia revoluţionară şi patriotică ireproşabilă, dovedise la ultimul său loc de muncă un simţ înnăscut al comerţului. Reuşise să tripleze rezultatele unităţii sale invadând piaţa Japoniei cu „*Crabi de Zăpadă*” albăstrui. Deşi nu îl întâlnise niciodată pe Kim Jong

Il, superiorul său, colonelul Park Jin Il, îl convocase pentru a-l anunţa că din acel moment poate dispune de o maşină chinezească de lux şi de un permis de călătorie în zonele frontierelor cu China şi Rusia. I se atribuise şi un apartament de patruzeci şi cinci *pyeong*[6], în cartierul Moranbong, chiar în faţa Universităţii Kim Îl Sung, în apropierea unui parc superb. Strada era păzită la ambele capete de soldaţi care îngreunau accesul trecătorilor, iar de maşină nu se folosea prea des.

Deşi o serie de autostrăzi în perfectă stare de funcţionare legau Phenian-ul de porturile de pe coasta estică sau sudică, lipsa benzinei făcea imposibilă o asemenea deplasare. Kim Song Hun se folosea de automobil pentru a ajunge la piaţa din Janmadong. Acolo pe piaţa neagră se găseau de toate: ouă, *Kumshfi*[7], coniac la două sute de dolari sticla sau alimente necunoscute coreenilor decenii întregi, precum bananele.

Uneori mergea să bea whisky la unul din barurile hotelului Koryo, amplasat la intrarea pe strada Ghangguang. Cele două clădiri gemene ale hotelului, de patruzeci şi cinci de etaje fiecare, erau unite printr-un hol imens cu pereţi verzi şi tavan roşu. Cele cinci sute de camere ale sale găzduiau numai străini aflaţi în misiuni oficiale, aceştia erau transportaţi cu ajutorul unei flote de Mercedes-uri şi Volvo parcate în faţa hotelului.

De curând, în parcare, se deschiseseră câteva chioşcuri ce ofereau spre vânzare diverse mărfuri.

Totuşi Kim Song Hun evita discuţiile cu străinii. Toţi angajaţii hotelului Koryo lucrau pentru *„Biroul de Securitate Generală”:* regimul era paranoic, suspicios pe orice legătură cu lumea exterioară. Chiar şi diplomaţii nord-coreeni, când reveneau la finalul unui mandat în străinătate, erau deseori numiţi în fruntea unor birouri neînsemnate înainte de a fi „reconfirmaţi”.

Kim Song Hun aparţinea unei clase privilegiate. Pe lângă condiţiile sale de viaţă necunoscute oamenilor obişnuiţi,

[6] Unitate de măsură coreeană.

[7] Varză fermentată.

avea dreptul la o „primă” de două sute de dolari scoşi din seif pentru care semna o chitanţă. Spre deosebire de

Varză fermentată.

Politicienii privilegiaţi, el nu locuia într-o clădire cu holuri de marmură sau într-o vilă impunătoare ascunsă în spatele unei perdele de sălcii plângătoare.

În fiecare dimineaţă Volvo-urile şi Mercedes-urile conduse de şoferii lor îi duceau la şcoală pe copiii înalţilor demnitari. Aceştia din urmă se distrau în *Naroe Bangs*[8] unde whisky-ul şi coniacul curgeau în valuri. Bineînţeles că intrarea în aceste localuri era categoric interzisă oamenilor de rând, care nu bănuiau nimic, prostiţi ani în şir de *Sasan Tongif*[9]*.* Nomenclatura nord-coreeană trăia bine, dar nimeni nu trebuia să ştie acest lucru.

Conştient că încă nu aparţine acestei categorii – nu făcea parte din clasa politică – Kim Song Hun se mulţumea cu o viaţă relativ comodă. În fiecare dimineaţă, între opt şi opt treizeci, comenta împreună cu subordonaţii din departamentul său editorialul din *Rodong Sinmun,* cotidianul Partidului Muncitorilor. Admira înţelepciunea şi cultura Preaiubitului Conducător Kim Jong Îl.

În Coreea de Nord prudenţa nu era niciodată suficientă. Nu puteai avea încredere în nimeni, nici măcar în propria familie. De asemenea, nu trebuia uitat niciodată ecusonul oficial „Dansang” cu chipul lui Kim Jong Îl. Fără acest ecuson erai un nimeni! Numai bun de deportat într-unul din nenumăratele lagăre de muncă sau de reeducare din gulagul nord-coreean.

Se auzi o bătaie în uşa lui Kim Song Hun.

Colonelul Cho Ong Jun se opri imediat ce deschise uşa şi se apropie încet, fiecare pas fiind însoţit de o plecăciune. În sfârşit, ajunse la biroul lui Kim Song Hun şi scoase din servieta sa de piele neagră o cutie plată metalică. Era un mini-seif pe care îl aşeză pe birou.

O dată sau de două ori pe lună colonelul, dotat cu un paşaport diplomatic, lua avionul spre Ulan-Bator, capitala Mongoliei. Acesta ducea cu sine fonduri provenite de la

[8] Baruri karaoke.

[9] Gândire unică.

Daedong Credit Bank din Phenian destinate Băncii Golombt din Ulan-Bator. Această instituţie din Mongolia realiza o mare parte din tranzacţiile externe pentru Coreea de Nord.

— Cum au mers lucrurile? întrebă Kim Song Hun.

— Am avut probleme, mărturisi colonelul Cho Ong Jun râzând nervos, semn de ruşine în Asia. Pretindeau că o parte din dolarii pe care i-am transportat erau falşi.

Kim Song Hun râmase indiferent. Una din sursele clandestine de venit ale Coreei de Nord era falsificarea dolarilor. Imitaţiile erau perfecte. El însuşi nu ştia niciodată dacă bancnotele de o sută de dolari pe care le primea spre a fi trimise în Mongolia erau autentice.

— Le-au confiscat?

Răspunsul subordonatului său îl linişti.

— S-au înşelat, explică amuzat colonelul Cho Ong Jun. Am putut depune milionul de dolari şi cele douăzeci de milioane de yeni la bancă.

Aceasta demonstra că bancnotele „super k", cum le numeau americanii, erau indetectabile. Doar câteva detectoare performante îi reperau.

Pe lângă viramentele bancare, „curierii" nord-coreeni alimentau cu cash anumite conturi utilizate la plata intermediarilor de mărfuri clandestine necesare pentru programul nuclear.

Colonelul Cho Ong Jun îşi încheie raportarea:

— Koh Yung Wan vă transmite salutări şi speră să vă vadă curând la Ulan-Bator.

— Foarte bine, replică Kim Song Hun.

Era vorba de vicepreşedintele Băncii Golombt, un „josean jok[10]", stabilit de mulţi ani în Mongolia, *intermediarul* său de câte ori mergea la Ulan-Bator cu transporturile mai consistente. Deşi se născuse în China, la Yangi şi emigrase în Mongolia, vorbea coreeana la perfecţie şi părea să fi rămas fidel fostei sale patrii.

— Poţi pleca, zise Kim Song Hun.

Cum ieşi colonelul Cho Ong Jun, încuie uşa, reveni la biroul său şi se apropie de cutia metalică cu închizătoare secretă. Doar două persoane îi cunoşteau cifrul, Koh Yung

[10] Chinez de origine coreeană.

Wan şi el însuşi. Acest seif ambulant servea atât la transportarea ordinelor de virament secrete cât şi a corespondenţei confidenţiale între Phenian şi Ulan-Bator.

Cu siguranţă că vicepreşedintele Băncii Golombt fusese „observat” de Serviciile nord-coreene care nu descoperiseră nimic suspect legat de persoana sa. Deşi paranoic, regimul lui Kim Jong Îl fusese deseori obligat să se bazeze pe intermediari.

Aceştia ştiau însă că cea mai mică abatere însemna moartea. Asasinii din „Departamentul de Cercetare a Inteligenţei Străine”, au încercat, în 1983, la ordinul personal al lui Kim Il Sung, să-l asasineze la Rangoon pe Primul-ministru sud-coreean, aflat într-o vizită oficială. N-au reuşit decât să-i masacreze pe toţi membrii guvernului sud-coreean... Patru ani mai târziu, doi agenţi nord-coreeni aruncaseră în aer un avion al Aeroliniei Korea, ucigând 116 persoane. Fără să mai vorbim de „trădătorii” eliminaţi în China, Japonia sau Thailanda. Oficial încă în război cu Coreea de Sud, nord-coreenii nu se dădeau înapoi de la nimic.

Kim Song Hun introduse cifrul – ziua sa de naştere – şi deschise cutia metalică. De obicei nu conţinea decât acte, de data asta însă responsabilul „Biroului 39” fu surprins să găsească şi o cutie neagră de carton. Deschizând-o descoperi un telefon mobil fabricat în China şi două baterii cu mare durată de funcţionare rezistente la frig şi la cald. Câteva rânduri scrise în coreeană însoţeau aparatul. El citi: „generalul Park Jin Il a fost oprit acum câteva zile. Dacă hotărâţi să plecaţi, activaţi telefonul şi la sosirea în împrejurimile Nayang-ului formaţi 853686554. Spuneţi că sunteţi *Cheollima*[11] şi urmaţi imediat instrucţiunile.”

Uluit privea acele rânduri şi simţea o broboană de sudoare curgându-i de-a lungul şirei spinării. Mâinile începură să-i tremure şi avea impresia că temperatura scăzuse brusc în biroul său. Generalul Park Jin Il era superiorul lui direct, legătura între el şi Conducătorul Suprem. Un om puternic, care făcea parte din „Troika”, triumviratul generalilor care veghea asupra Conducătorului

[11] Animal din mitologia coreeană.

Coreei de Nord… Iar în Phenian operaţiunile de „curăţare” erau mereu brutale şi inopinate. Dacă generalul Park Jin Il cădea în dizgraţie, toţi subordonaţii săi urmau să fie arestaţi şi trimişi într-un *Kwanrinso, un* lagăr pentru deţinuţi politici, de unde puţini ieşeau în viaţă… Din clipa în care deveneai un *maegukNo*[12]*, erai co*ndamnat.

Din prudenţă. Biroul de Securitate Generală aresta toate rudele trădătorului, până la al cincilea grad de rudenie, inclusiv copiii şi deseori prietenii şi colegii.

Kim Song Hun îşi şterse fruntea acoperită de sudoare: era la răspântia drumului. Îşi zise că, dacă cu şase luni în urmă n-ar fi mers personal să ducă zece milioane la Ulan-Bator, trăsnetul ar fi căzut aspra lui fără avertisment.

*

* *

După ce închise la loc cutia metalică, Kim Song Hun îşi turnă o ceaşcă de ceai negru şi începu să chibzuiască, ştiind că o decizie greşită l-ar duce direct în lumea de dincolo.

Cu şase luni în urmă fusese aşteptat pe aeroportul din Ulan-Bator de câţiva membri ai Serviciilor Secrete mongoleze. Aceştia îl escortaseră în sediul lor înainte să apuce să depună banii pe care îi adusese cu sine. Apoi îl anunţaseră imediat că americanii eliberaseră un mandat de arestare pe numele său pentru participarea la o conspiraţie teroristă.

Mongolia şi Statele Unite erau în bune relaţii de colaborare. Autorităţile din Ulan-Bator fuseseră obligate să îl pună la dispoziţia americanilor, care îl vor trimite, pentru început, la Guantanamo…

Uimit, Kim Song Hun nu putuse decât să protesteze şi să-şi susţină nevinovăţia.

După ce îi oferiseră un ceai fierbinte, agenţii mongoli îl închiseseră într-un mic birou „pentru ca să se gândească mai bine”.

Şirul gândurilor lui fusese întrerupt o oră mai târziu de intrarea în birou a unui necunoscut nonasiatic. Era un bărbat voinic, cu păr alb, obrazul neted, faţă rotundă şi ochelari cu ramă aurie care începuse să se plimbe în jurul

[12] Trădător de patrie.

lui Kim Song Hun. Se aşezase în faţa nord-coreeanului şi nu-şi pierdu timpul cu explicaţii fără rost.

— Mă numesc John Riverside, rosti într-o coreeană perfectă şi conduc sucursala din Ulan-Bator a CIA. După cum bănuiţi, aparatele noastre electronice ne permit să ascultăm toate convorbirile nord-coreenilor. Aşa am aflat de venirea dumneavoastră. Mulţumită acestor interceptări cunosc foarte bine rolul important al Biroului 39 şi deci al dumneavoastră. Guvernul ţării mele a cerut să fiţi arestat. Ce aveţi de spus?

Kim Song Hun rămase mut de uimire câteva secunde interminabile. Nici în cele mai cumplite coşmaruri ale sale nu-şi imaginase că va sta faţă în faţă cu un agent CIA în carne şi oase. Toată situaţia asta îi dădea fiori. Nu putu decât să se bâlbâie:

— Sunt posesorul unui paşaport diplomatic, nu aveţi dreptul să mă arestaţi.

John Riverside îndepărtase paşaportul diplomatic cu un gest categoric.

— Aici noi avem toate drepturile!

Continuă numaidecât.

— Domnule Kim Song Hun, trimiterea dumneavoastră la Guantanamo nu mă interesează. Ceea ce vreau este să distrug, prin intermediul tău, reţeaua clandestină de finanţare. Pentru aceasta am nevoie de colaborarea ta şi de documentele pe care le deţii în Phenian. Vreau de asemenea să-ţi fac o propunere foarte generoasă, la care aştept răspuns într-o oră. Suntem gata să vă lăsăm să depuneţi banii pe care i-aţi adus la Banca Golombt şi să vă lăsăm să plecaţi la Phenian. Toate astea cu condiţia ca atunci când vă va fi posibil să părăsiţi Phenian-ul şi să porniţi spre graniţa chineză. Odată ajuns acolo vă vom ajuta să treceţi graniţa. Bineînţeles trebuie să luaţi cu dumneavoastră toate documentele incriminatoare. În schimbul acestei cooperări veţi primi suma de zece milioane de dolari, o nouă identitate şi protecţia F.B.I. Dacă refuzaţi în seara asta veţi zbura spre Guantanamo. Pe curând.

Ieşise din birou lăsându-l pe Kim Song Hun în stare de

şoc. Fusese prima dată când vorbise cu un străin. Şi mai rău, cu un american. La şcoală învăţase că dacă, din întâmplare, întâlnea pe străzile din Phenian un cetăţean american, trebuia să i se adreseze folosind salutul: *Annyeong-hasimnikka, mijenom ajeossi!*[13]

Simţea că îi plesneşte capul. Bineînţeles că nu se îndoia de influenţa americanilor în Mongolia. Americanii erau

Bună ziua, ticălos imperialist american!

Peste tot, mult mai liberi în Mongolia decât în China, transformaseră Ulan-Bator-ul într-una din marile lor baze de spionare a Coreei de Nord.

Dar de aici până la a-i întinde o cursă… Consternat, îi era greu să-şi facă ordine în gânduri. Stăpânit de obsesia crescândă a minutelor care se scurgeau: plecarea la Guantanamo.

În cele din urmă îşi zise că americanii erau prea creduli şi că-şi va scăpa pielea minţindu-i. Când uşa se deschise şi apăru John Riverside, decizia sa era luată.

— Sunt de acord să fac ce îmi cereţi, îl anunţă pe acesta, dar voi avea nevoie de puţin timp pentru a-mi organiza treburile.

— Nici o problemă, răspunse americanul. Ştiu că la fiecare transfer de fonduri, curierul aduce corespondentului dumneavoastră, domnul Koh Yung Wan, o cutie metalică şi că numai dumneavoastră cunoaşteţi cifrul. Aşa vom ţine legătura. Când veţi fi pregătit puneţi în cutie o *bujeok*[14]*.* Veţi primi apoi indicaţiile necesare executării misiuni.

Cuvintele americanului îl năuciră pe Kim Song Hun. Aşadar, Koh Yung Wan, omul de încredere al nord-coreenilor fusese racolat de americani.

Întregul său univers se năruise într-o clipă. Maşinal dădu mâna cu John Riverside, lăsând-o apoi să cadă pe lângă corp, care îi zise pe un ton glacial:

— Ca să nu cumva să vă răzgândiţi, domnule Kim Song Hun, întrevederea aceasta a fost filmată…

Americanul se făcuse nevăzut cu mult înaintea reîntoarcerii agenţilor mongoli.

---

[13] Bună ziua, ticălos imperialist american!

[14] Bucată de ţesătura aducătoare de noroc.

Apoi lucrurile au reintrat în făgaşul lor normal. La Banca Golombt, Koh Yung Wan îl primise plin de amabilitate ca de obicei şi îşi rezolvase imediat afacerile pentru care venise.

Kim Song Hun nu îndrăznise să-şi privească interlocutorul în ochi şi se simţise uşurat când urcase la bordul limuzinei care-l condusese la aeroport.

Ultimele cuvinte rostite de John Riverside îi rămăseseră gravate cu litere de foc în memorie.

Nu văzuse microfoane în locul în care fusese reţinut, dar era prea obişnuit cu asemenea dispozitive pentru a se îndoi de cuvintele americanului.

La întoarcere în avion fusese copleşit de teamă. Mongolia era infestată de agenţi nord-coreeni. Poate că aceştia ştiau de incident. Dacă Kim Song Hun nu făcea un raport în care să povestească totul, la întoarcerea sa în Phenian ar fi fost arestat. Într-o ţară în care erai arestat dacă te împotmoleai la rostirea unui cuvânt dintr-un discurs oficial, o întâlnire, chiar şi involuntară, cu un agent imperialist, se pedepsea cu trei gloanţe în cap legat de un stâlp şi toată familia era trimisă în lagărul de muncă.

Acest ultim aspect îl îngrijora mai puţin pe Kim Song Hun: soţia sa murise de cancer cu trei ani în urmă şi unica sa fiică, Eun-Sok, tocmai plecase în China. Timp de trei ani urma să lucreze acolo într-un karaoke pentru nord-coreeni. Pentru că plecase printr-un contract de stat, salariul ei era virat direct în Coreea de Nord.

Dar dacă povestea cuiva despre ghinionul său risca să fie arestat. Alesese să păstreze tăcerea şi încercase să şteargă din memoria sa ceea ce se petrecuse la Ulan-Bator.

Săptămânile trecuseră fără să se întâmple nimic. Aproape săptămânal colonelul Cho Ong Jun mergea la Ulan-Bator. La fiecare reîntoarcere a acestuia Kim Song Hun deschidea temător seiful metalic portabil. Dar nu conţinea nimic neobişnuit. Era ca şi cum întâlnirea aceea n-ar fi avut loc niciodată.

Încetul cu încetul responsabilul „Biroului 39” îşi regăsise pacea sufletească. I se schimbase maşina chinezească cu un Volvo şi fusese invitat la o sală de bowling rezervată nomenclaturii.

Asumarea riscului de a rămâne în Phenian îl scutise să facă un salt în necunoscut. Kim Song Hun nu ieşise niciodată din Coreea decât pentru a merge în Mongolia, în China sau în Manciuria. Mulţumită filmelor ştia cum arată lumea exterioară, dar îi era greu să şi-o imagineze.

Şi apoi. În adâncul sufletului său îşi iubea ţara. Deşi cunoştea toate ororile înfăptuite de acest regim sangvin şi nedrept se consola cu gândul că el nu suferise prea mult. Nu suferea de foame, citea şi frecventa cu regularitate sala de karaoke din cartierul său de unde putea apela la serviciile unei „florărese”. Aceasta era o formă de prostituţie admisă. La intrarea în sălile de karaoke rezervate membrilor de partid îţi tăiau calea nişte femei tinere, foarte bine îmbrăcate, ţinând în mână câte un bucheţel de flori.

— Vreţi să-mi cumpăraţi florile? îi întrebau pe bărbaţii tineri.

Kim Song Hun apela din când în când la serviciile unei florărese fără a simţi vreo plăcere deosebită.

Îşi aprinse o ţigară. Seara se aşternea peste Phenian şi flacăra înaltă de douăzeci de metri de pe obeliscul *Juche,* lumina amurgul. Îşi spuse că nu mai avea mult timp. Mesajul de la Ulan-Bator îl pune între ciocan şi nicovală. Nu se îndoia nici o clipă de autenticitatea conţinutului acestuia. Americanii, care interceptau toate comunicaţiile nord-coreene, puteau afla înaintea lui despre căderea în dizgraţie a generalului Park Jin Îl.

În această ţară aflată într-o permanentă stare de asediu, cu un milion de soldaţi concentraţi la graniţa cu Coreea de Sud, totul era secret de stat. Războiul putea izbucni oricând.

Kim Jong Il îşi înzestrase armata cu o multitudine de proiectile cu rază de acţiune scurtă, pentru a lovi trupele americane staţionate în Coreea de Sud.

În Coreea de Nord, serviciul militar dura între cinci şi zece ani, iar soldaţii, bine hrăniţi şi privilegiaţi, erau fideli regimului. Gânditor, Kim Song Hun deschise din nou seiful portabil şi privi telefonul: trebuia să ia o decizie. Dacă îşi asuma riscul de a rămâne în ţară trebuia să arunce telefonul şi biletul care-l însoţea în apele fluviului şi să-şi şteargă din memorie amintirea lor.

În caz contrar trebuia să acţioneze repede.

Zeci de minute privi mobilul negru, cu cămaşa lipită de spate de frică. Probabil că doar el se mai afla în clădire. Dacă se făcea remarcat în vreun fel putea fi în primejdie.

Se ridică şi merse la fereastră. Privi pinii negri de pe insula Duru, din mijlocul fluviului, ca şi cum ar fi căutat în ei puterea de a lua o decizie. Apoi reveni la birou, deschise un sertar şi îşi luă *bujeok-ul* pe care îl băgă în buzunar. Asemeni tuturor coreenilor, deşi era ateu, era foarte superstiţios.

Decizia sa era luată. Puse în servieta sa telefonul şi biletul cu instrucţiunile. Apoi îşi deschise seiful şi îl goli cu mare grijă de toate documentele ultrasecrete pe care le conţinea. Strecură documentele în servieta sa şi adăugă un teanc de bancnote în valoare de 4 700 de dolari, sosiţi în acea dimineaţă. Închise apoi seiful, arse cifrul şi părăsi biroul.

Trecând pe lângă imensul palat al lui Kim Jong Il, îşi spuse că-i va fi dor de Phenian. Era totuşi un oraş frumos, lipsit de poluare, deoarece industria dispăruse de mult…

Farurile de la Volvo-ul său orbiră o femeie care îşi făcea nevoile ascunsă în spatele unui copac. Nu existaseră niciodată toalete publice în Phenian. Nord-coreenii trăiau ca nişte animale, neştiind că lumea din afară era diferită. Pe vremea lui Kim Il Sung se minunaseră că puteau mânca de trei ori pe zi *kumshi* şi carne o dată pe lună.

Fusese epoca de aur.

*

* *

Kim Song Hun îndesase maşinal într-o geantă nişte haine alături de fotografiile cu soţia şi fiica sa, Eun-Sok. După ce hotărâse ce avea să facă, mintea sa reîncepuse să gândească normal. Pentru a se încuraja îşi spunea că zeci de mii de nord-coreeni fugiseră din ţară, utilizând un itinerar relativ uşor, mai ales iarna.

În nordul ţării, aproape de Rusia, dar la mai bine de şase sute de kilometri de Phenian, frontiera cu China era marcată de râul Tumen. Pe alocuri acesta avea o lăţime de câţiva zeci de metri, iar în acest anotimp era îngheţat. Chiar

şi vara putea fi traversat aproape peste tot.

Bineînţeles că existau mai multe puncte de frontieră peste râu, la Onseong şi la Kaishantang, dar acestea nu puteau fi accesibile decât posesorilor de vize. Kim Song Hun studia harta cu mare atenţie. Într-o ţară normală călătoria nu fi durat aproape o zi. Dar Coreea de Nord nu era deloc o ţară normală. Singura posibilitate de a putea ajunge în nord era trenul. Drumul era lung pentru că trenul oprea des, nu era încălzit, dar ar fi ajuns în două-trei zile la destinaţie.

Kim Song Hun scoase telefonul mobil şi îi puse o baterie. În Coreea de Nord telefoanele mobile erau interzise, doar câţiva demnitari înalţi se bucurau de un asemenea privilegiu. Telefonul porni, dar pe ecran apăru imediat mesajul: fără semnal. Era totuşi un mobil chinezesc. Din cauza releelor puternice amplasate pe latura chineză a graniţei, în regiunea de frontieră nord-coreeană putea fi accesată reţeaua de telefonie mobilă „China One”.

Aşadar, era posibil ca odată ajuns acolo să poată contacta persoana al cărei număr îi fusese indicat. Cu siguranţă numărul aparţinea unei călăuze care îl va ajuta să treacă râul Tumen. Iarna nu erau decât minus trei grade la Phenian, dar acolo era mult mai frig şi Tumenul era probabil îngheţat. Chiar şi în aceste condiţii gărzile de frontieră nord-coreene patrulau în permanenţă şi nu ezitau să tragă în fugari. Erau totuşi îngăduitori cu cei care mergeau în China să cumpere hrană. Numai Kim Song Hun, cu chipul său rotund de om bine hrănit, nu putea intra în această categorie.

Privind harta îşi stabili planul de acţiune. Locul cel mai favorabil traversării Tumenului, conform informaţiilor sale, era cel din faţa oraşului chinezesc. Iar la aproximativ şaizeci de kilometri sud în zona nord-coreeană se afla o fabrică secretă de armament, în apropierea oraşului Musan.

Mulţumită autorizaţiei sale de a merge în zonele de frontieră şi hărţii de la Biroul 39, putea păcăli controalele din tren până va ajunge la destinaţie. Apoi se va descurca.

Îşi luă geanta şi coborî. Hotărâse să meargă pe jos la gară, lăsându-şi Volvo-ul în faţa blocului. Cu cât se îndepărta mai repede cu atât creşteau şansele sale de

izbândă. Nefiind controlat în mod direct de nimeni, o absentă de douăzeci şi patru de ore de la locul de muncă trecea neobservată. Mai ales că iarna se îmbolnăveau mulţi oameni, iar în farmacii nu se găseau medicamente deloc…

Planul său era simplu: după ce va trece graniţa va merge după fiica sa la Shenyang.

Străbătu strada Ghangguang cu geanta în mână, căci în Phenian nu existau taxiuri. Trecu prin faţa unei enorme sigle inscripţionată cu mesajul: *21 Segyeeui wui Daehan Taeyang*[15]*.* La capătul străzii se afla o mică gară. Clădirea era o combinaţie nereuşită între arhitectura stalinistă, cu coloanele sale maiestuoase şi cea locală, cu acoperiş în formă de pagodă.

Kim Song Hun merse la ghişeu şi cumpără un bilet pentru Kimehaek, oraş aşezat pe coasta de nord-est. Teoretic trenul pleca într-o oră. Slavă Domnului că erau multe trenuri care circulau noaptea!

Hotărâse să meargă spre coastă, iar apoi să se îndrepte spre oraşul Chongjin din nord. Existau cel puţin două mari linii de cale ferată spre China, principala piaţă de desfacere a Coreei de Nord, în afară de Vladivostok. Ceea ce însemna că va putea schimba trenurile cu uşurinţă.

Important era să scape de agenţii *Biroului Securităţii Generale* care în curând vor fi puşi pe urmele lui.

Un poliţist în uniformă supraveghea peronul lângă trenul staţionat. Kim Song Hun îi arătă permisul de călătorie şi poliţistul îl salută respectuos.

Merse pe lângă tren în căutarea unui vagon care să n-aibă toate geamurile lipsă. În sfârşit găsi unul într-o stare ceva mai bună şi se instală într-un compartiment unde mai era cineva. O femeie înfăşurată într-o haină groasă dormea sau se prefăcea că doarme.

Kim Song Hun se aşează în colţul opus, spunându-şi că această femeie călătorea cu siguranţă clandestin pentru că nu avea nici un bagaj. Hotărâse că nu era indicat să îi vorbească. În Coreea de Nord nu ştiai niciodată cu cine aveai de-a face. Tulburat, numără minutele până când auzi un angajat urlând pe peron. Convoiul se puse zgomotos în

[15] Kim Il Sung, marele soare al secolului 21.

mişcare. Kim Song Hun îşi vârî mâna în buzunar şi strânse *bujeok-ul..* Trenul avansa atât de greu pe şinele prost întreţinute, încât aveai impresia că mergi cu căruţa. Într-un final reuşi chiar să adoarmă.

Când se trezi, trenul era oprit în mijlocul unui câmp, într-o beznă totală. În compartiment era foarte frig. Observă o licărire de lumină în cealaltă parte a compartimentului. Vecina sa aprinsese un chibrit şi umbla în geantă. Scoţând ceva, începu să mănânce.

Kim Song Hun realiză brusc că murea de foame. Ca şi cum colega sa de drum i-ar fi citit gândurile, aceasta întinse mâna în direcţia sa şi îl întrebă:

— Vă este foame?

El luă ceea ce i se dăduse şi începu să mănânce fără a-i răspunde. Era un *hyomo bangg,* o chiflă care se vindea cu patru jeons[16] în parcurile din cartierele luxoase din Phenian. Kim Song Hun o mâncă în tăcere. O oră mai târziu trenul porni la drum. Directorul Biroului 39, chinuit de frig şi de temerile sale, nu reuşea să adoarmă. Călătoria sa abia începuse… Oare ce-l aştepta la final? Va putea oare să o regăsească pe scumpa lui fiică, Eun-Sok?

O sutime dintr-un won.

[16] O sutime dintr-un won.

Capitolul II.

John Riverside nu se putea concentra asupra conţinutului „raportului” pe care îl trimitea, în fiecare dimineaţă, prin e-mail codificat, la Langley. Pe coasta de est a Statelor Unite, aflată cu treisprezece ore în urma Mongoliei, era ora şase seara.

Şeful brigăzii CIA în Mongolia îşi terminase raportul concluzionând scurt: „agentul 127 nu a dat încă nici un semn de viaţă”. Agentul 127 era Kim Song Hun, iar numele său de cod însemna că era al 127-lea agent recrutat de brigadă… John Riverside se rezemase de spătarul scaunului său şi privea ceasul: ora şase dimineaţa. Număra orele, după ce în ajun mersese discret la Banca Golombt pentru a-i înmâna vicepreşedintelui Koh Yun Wan pachetul destinat lui Kim Song Hun.

Era prima şi ultima încercare de a-l coopta. Dacă agentul 127 nu dădea nici un semn de viaţă, nu existau decât două explicaţii posibile. Fie fusese oprit de serviciile secrete nord-coreene, fie refuzase să-şi abandoneze ţara.

Or, contrar a ceea ce pretinsese, John Riverside nu-l putea constrânge în nici un fel. Interceptarea lui de către agenţii mongoli pe aeroportul din Ulan-Bator fusese obţinută cu mare greutate.

Mongolii acceptaseră, de dragul bunei cooperări cu omologii lor americani, să-l reţină în birourile lor pe Kim Song Hun timp de două ore. Nici un minut în plus. Nu le-ar fi permis niciodată americanilor să „răpească” un funcţionar nord-coreean. Se temeau că o astfel de acţiune n-ar fi fost pe placul Chinei şi de represaliile pe care această aliată a Coreei de Nord le-ar fi luat împotriva lor.

Totuşi cacealmaua orchestrată de John Riverside funcţionase. Deşi, contrar afirmaţiilor sale, întrunirea nu fusese filmată. Reuşise, mulţumită puţinelor sale informaţii despre activităţile ilicite ale Coreei de Nord, să fie foarte convingător.

Apoi aşteptase. Nici o mişcare. Fie Kim Song Hun

realizase că fusese păcălit, fie nu dorea să treacă de partea CIA.

Obligat să grăbească lucrurile de către cei din Langley, John Riverside recursese la cea de-a doua cacealma. Cunoştea măsurile paranoice luate de liderii coreeni, care „secerau tot” în caz de trădare şi ştia pe de rost organigrama Biroului 39.

Căderea în dizgraţie a generalului Park Jin Il nu existase decât în imaginaţia sa, dar Kim Song Hun nu avea posibilitatea să verifice această informaţie…

Era ultima carte a lui John Riverside. Aceasta presupunea activarea reţelei de călăuze şi ascunzători din Manciuria chineză utilizată pentru informatorii cu rang mai mic decât cel al şefului Biroului 39.

Călăuza era instruită să îl informeze pe John Riverside în momentul în care va fi contactată de fugar. Americanul ştia că o călătorie de la Phenian la graniţa chineză putea dura câteva zile. Sau putea foarte bine să se sfârşească într-o temniţă nord coreeană. Nu-i rămânea decât să aştepte şi să spere.

*

* *

De la nouă seara la şapte dimineaţa, trenul lui Kim Song Hun parcursese doar două sute de kilometri. Coborî, îngheţat şi obosit, pe peronul gol al unei mici gări cu nume necunoscut şi întrebă un angajat care era cauza întârzierii.

— Trebuie să schimbăm locomotiva, îi explică acesta. Aşteptăm una nouă.

— Când soseşte noua locomotivă?

Angajatul dădu din umeri.

— Mâine.

Kim Song Hun merse la şeful de gară şi, fluturându-şi legitimaţia de la Biroul 39, primi o ceaşcă de ceai negru fierbinte şi câteva clătite. Urcă, apoi, în vagonul său. Vecina sa de compartiment dispăruse. Se întinse pe bancheta incomodă şi încercă să doarmă. Pe la orele trei după-amiaza trenul se puse în mişcare.

*

* *

Se scurseseră trei zile de când îi fusese trimis telefonul mobil lui Kim Song Hun. Acesta nu dăduse nici un semn de viaţă, ceea ce însemna că încă nu ajunsese la graniţă.

John Riverside hotărî să sune călăuza, un *jaeson-jok* aliat cauzei americane în schimbul unor dolari, pentru a-l întreba dacă nu cumva se făcuse vreo arestare de-a lungul Tumenului. Acolo veştile circulau repede.

— Nu s-a întâmplat nimic, răspunse coreeanul. Când am veşti vă contactez eu.

Americanul închise. Trecuseră încă patruzeci şi opt de ore de tăcere şi pierduse speranţa de a-l reîntâlni pe Kim Song Hun.

*

* *

Un răsărit mohorât asemeni unei mantii de ceaţă dezvăluia privirii un peisaj sinistru, rece ca de mormânt. Kim Song Hun tocmai coborâse pe peronul gării din Sambang. Această gară era aşezată lângă podul de fier care unea, traversând râul, gara din Tumenul coreean cu cea din China.

Schimbase şase trenuri în patru zile şi fusese controlat o singură dată, la intrarea în Ch'eong Sai. Temându-se că absenţa sa fusese descoperită, se îndepărtă cât mai repede de gară. Trenul circula până în China, dar gărzile de frontieră făceau controale în vagoane.

Intră într-o toaletă unde îşi lăsă geanta cu haine de acum inutilă. Tremura de nervi şi de frig. Afară erau minus cincisprezece grade şi rafalele de vânt îi biciuiau chipul. Cu mâinile vârâte în buzunarele paltonului său subţire o apucă pe un drum paralel cu Tumenul. Pe străzi erau câţiva oameni. Merse circa un kilometru cu servieta la subraţ, răsunându-i în minte articolul 47 din „Codul Penal Nord-Coreean": fuga din ţară se pedepseşte cu moartea.

După ce se îndepărtase de aglomeraţia străzilor, deschise temător telefonul mobil. Şi dacă nu-i răspundea nimeni? Se opri lângă zidurile unei case tradiţionale cu acoperiş de paie şi aşteptă privind insistent ecranul telefonului.

Dacă aparatul nu funcţiona rămânea în voia sorţii, căci

nu cunoştea pe nimeni în acest loc. Şi traversarea râului fără un „ghid” era foarte riscantă. Trebuia să ştie orele de patrulare ale gărzilor de frontieră.

Ecranul se lumină afişând deodată „China Mobile”! Bucuros, Kim Song Hun formă numărul scris pe bilet şi aşteptă. O voce de bărbat răspunse câteva secunde mai târziu, repetând în coreeană numărul de telefon.

— Sunt *Cheollima!* spuse Kim Song Hun.

După o scurtă pauză interlocutorul său îl întrebă într-o coreeană cu accent chinez:

— Unde sunteţi?

— Am coborât la Sambang. Acum sunt la un kilometru nord de oraş.

— Aţi avut dificultăţi?

— Nu.

— Sunteţi foarte obosit?

— *Gwaenchana*[17].

— Mergeţi cam doi kilometri spre nord, zise călăuza. Veţi vedea lângă golfuleţul râului un mic sat aşezat în spatele unui zid care protejează casele de vânt. Aşteptaţi-mă acolo. Nu vă apropiaţi deloc de apă.

— În cât timp ajungeţi?

— Cam într-o oră.

Călăuza închisese telefonul. Kim Song Hun îşi continuă drumul. După mersul epuizant totul părea atât de simplu. Aproape prea simplu…

Privind de partea cealaltă a Tumenului observă casele din oraşul vecin. Nu trebuia decât să traverseze râul. Dar soldaţii nord-coreeni înarmaţi şi dotaţi cu binocluri, de pe podul de fier, supravegheau totul.

După douăzeci şi cinci de minute de mers, observă satul descris de călăuză. Nu erau decât vreo douăzeci de case aliniate în spatele unui zid. Nu se vedea nici un semn de viaţă, de parcă ar fi fost nelocuit. Kim Song Hun se adăposti de vânt în spatele zidului şi îşi băgă mâinile în buzunare. Aşteptă tremurând de frig, mort de foame şi stăpânit de frică. Nu mai avea cu sine decât servieta plină cu dosarele În care erau notate toate informaţiile pe care le voiau

[17] Se poate şi mai rău.

americanii.

Închise ochii, gândindu-se la trădarea pe care o comisese şi la consecinţele pe care le-ar fi suportat dacă era capturat...

Apoi, pentru a-şi alunga din minte ideile negre, începu să cerceteze peisajul din jurul lui. Înspre China, malul celălalt al râului era acoperit de vegetaţie. Se observau şi ceea ce chinezii numeau „spinări de dragon”, dealuri acoperite de păduri. Pe partea coreeană, pentru a nu împiedica supravegherea Tumenului, relieful era nivelat şi lipsit de vegetaţie.

Deodată, zări venind dinspre nord o siluetă îndreptându-se în direcţia sa şi inima începu să-i bată cu putere. Se ridică brusc în picioare. Realizase că de acum înainte era un maegukno, iar aceşti oameni când erau prinşi erau ucişi cu lovituri de baston pentru a le prelungi suferinţa.

Se convinse că omul care venea spre el era călăuza mult aşteptată.

Dacă ar fi fost un nord-coreean l-ar fi luat cu siguranţă la întrebări. Iar Kim Song Hun nu avea nici o armă şi nici un chef să se bată. Cu teama în suflet aşteptă lipit de zidul care-l separa de sat. Necunoscutul, îmbrăcat într-o geacă groasă maron şi acoperit de-o şapcă asortată, se apropia de el. Avea faţă rotundă şi mustaţă. Când ajunse la un metru de el îl întrebă în coreeană:

— Cum vă numiţi?

— *Cheollima* răspunse Kim Song Hun.

— Bun! Eu sunt Min-Hong. Am venit după dumneavoastră.

— Trecem acum? Vru să ştie Kim Song Hun.

— Peste aproximativ o oră, replică Min-Hong. Mă duc în sat să verific ce fac gărzile de frontieră. O să trecem când vor pleca să-şi facă rondul.

— Ce-o să le spuneţi? întrebă prosteşte Kim Song Hun.

Min-Hong zâmbi ironic.

— Nimic. Le dau în fiecare lună o mie de yuani[18]. Şi le mai aduc anumite lucruri de dincolo.

Kim Song Hun ştia că toate gărzile de frontieră coreene

[18] În jur de 100 de dolari.

luau bani, deseori sume foarte mici, de la bieţii amărâţi, care se hrăneau cu cotoare de varză şi rădăcini, nevoiţi să meargă să-şi procure hrana din China.

— Eu ce să fac între timp?

— Aşteptaţi-mă lângă ferma aia de pui. Nu e nimeni acolo.

Călăuza se făcu nevăzută în spatele unui zid, lăsându-l pe fugar la mila sorţii. Acesta se aşeză pe vine şi îşi ridică gulerul de la palton privind la stratul de gheată sticloasă care acoperea apa Tumenului. De partea cealaltă, în China, se vedea un drum şerpuit, înainte de pădure, care urma cursul râului şi băgând mâna adânc în buzunar strânse din nou *bujeok-ul.*

Numai de nu ar apărea vreo problemă, căci singur n-ar îndrăzni niciodată să traverseze râul îngheţat.

*

* *

John Riverside intră valvârtej în sala de codificare a mesajelor şi întinse operatorului o telegramă.

— Martin, trimite imediat telegrama cu acest mesaj.

Tocmai îi telefonase călăuza Min-Hong şi îi anunţase, utilizând limbajul codificat, că fusese stabilit contactul cu C*heollima.* Ceea ce însemna că nu era nici o problemă: Min-Hong cunoştea toate gărzile de frontieră. Ghidul nu cunoştea adevărata identitate a lui *Cheollima* şi nici nu pusese prea multe întrebări. Pentru el, tot ceea ce conta era faptul că dacă-l traversa Tumenul primea o răsplată de două mii de dolari. Iar americanii nu erau mereu aşa generoşi.

Bucuros, şeful bazei CIA îl privea pe operator transmiţând mesajul codificat. Cacealmaua sa dublă dăduse rezultat.

Cu o asemenea reuşită la activ exista posibilitatea să obţină un transfer într-o ţară mai puţin excentrică decât Mongolia. Istanbulul îi părea potrivit.

*

* *

Fără să-şi dea seama, Kim Song Hun adormise. Tresări la auzul unei voci spunându-i:

— În picioare.

Era vocea lui Min-Hong, care stătea în faţa lui.

— Totul merge bine? întrebă fugarul.

Afară erau minus cincisprezece grade… Kim Song Hun era îngheţat complet şi atât de înfometat încât ar fi mâncat şi pietre.

— Da, mai aşteptăm puţin.

Călăuza îşi scoase mobilul şi sună pe cineva. De data asta vorbi în chineză. Apoi se aşeză pe vine lângă Kim Song Hun. Deodată, din stânga, apărură două siluete. Erau gărzi de frontieră cu arme Kalaşnikov pe umeri, îmbrăcate în uniforme verzi şi cu şepci asortate. Se îndreptau spre sud, deplasându-se încet de-a lungul Tumenului. Instinctiv, fugarul se ghemui la pământ, în ciuda asigurărilor lui Min-Hong.

— Nu vă fie teamă.

Cei doi soldaţi nord-coreeni se îndepărtară fără să privească înapoi şi dispărură în spatele unei movile de pământ. Brusc Kim Song Hun observă o maşină mică verde străbătând, pe partea chineză, drumul de-a lungul Tumenului. Vehiculul încetini şi opri aproape paralel cu ascunzătoarea lor.

— Să mergem! Atenţie, nu alergaţi pe gheaţă, nu e suficient de groasă.

Coborâră o pantă uşoară şi ajunseră la râu. Speriat, Kim Song Hun îl privi pe Min-Hong cum încerca gheaţa. După clipă de ezitare, călăuza sări cu putere direct pe gheaţa sticloasă. Cum însă „clientul său” ezita, îl linişti zicându-i:

— Nu vă temeţi! Putem trece fără frică, apa nu are mai mult de un metru adâncime.

Kim Song Hun sări şi el, auzi un pârâit uşor şi simţi cum îi îngheaţă sângele în vene, dar gheaţa rezistă sub el.

Alunecară uşor pe gheaţă. În acel loc Tumenul nu era mai lat de treizeci de metri.

Inima lui Kim Song Hun începu să bată normal în cupa când păşi pe malul acoperit de pietriş de pe partea cealaltă.

Ajunsese în China!

În timp ce urca panta, privi înapoi, îmbrăţişă din priviri câmpiile întinse, drumul singuratic şi munţii din provincia Ham Gygongbok-Do. Îşi luă adio de la ţara sa pe care n-o va

mai vedea niciodată.

Maşina verde era un taxi. Călăuza urcă pe scaunul din faţă, fugarul se instală pe bancheta din spate, iar maşina apucă pe drumul spre oraşul Tumen. Când sosiră, Kim Song Iun îşi zise că nu părea prea diferit de oraşele coreene, cu acoperişurile sale peticite, ricşele şi şaretele împinse manual împărţeau drumul cu câteva maşini. Şoferul opri în faţa unei dughene dintr-o piaţă în aer liber foarte aglomerată.

— Haideţi, spuse ghidul.

Intrară într-o dugheană în care mirosul de ţap se amesteca cu cel de gunoi şi de varză, care îi aminti lui Kim Song Hun că era înfometat. Era un magazin universal. Min-Hong cotrobăi printre haine şi îi întinse fugarului un palton verde căptuşit cu blană de câine.

— Face cinci sute de yuani. Aveţi bani?

— Da, răspunse Kim Song Hun.

Scoase din teancul de bani o bancnotă de cincizeci de dolari pe care i-o dădu vânzătoarei împreună cu paltonul său.

Când ieşiră din dugheană, coreeanul nu mai tremura deloc. Ghidul îl conduse spre un *dabang,* o cafenea mică similară celor pe care le frecventase în Coreea de Nord. Se aşezară pe o bancă din faţa barului. O chelneriţă veni să le ia comanda. Le vorbi în coreeană, ceea ce îl linişti pe Kim Song Hun, care comandă o bere şi o porţie de *kumshi*[19]*.*

— Toată lumea vorbeşte coreeana aici? îşi întrebă el călăuza.

— Destul de mulţi. Majoritatea sunt *jaeson-jok* ca şi mine.

— Ce facem acum? Vru să ştie fugarul după ce-şi devorase porţia de *kumshi.*

— Aşteptăm o maşină care ne va duce la Yanji, explică Min-Hong. Trebuie să fim prudenţi. Poliţia chineză cooperează cu cea din ţara dumneavoastră în schimbul unor sume de bani. Dacă vă capturează vă trimit într-un lagăr şi totul e pierdut.

Kim Song Hun se înspăimântă din nou. Aşteptară în tăcere. Câţiva clienţi intrau şi ieşeau din local. Călăuza dădu

[19] Salată tradiţională preparată din varză murată cu mirodenii.

un telefon.

— Soseşte, îi spuse coreeanului.

Cinci minute mai târziu urcară într-un vechi Volvo argintiu, care parcase în faţa e? A6ang-ului. Maşina porni imediat îndreptându-se spre munţii pe care trebuia să-i traverseze pentru a ajunge în Yanji. De-o parte şi de alta a drumului se vedeau păduri dese de brazi.

— Sunt unii care străbat drumul pe jos! îl informă Min-Hong.

Kim Song Hun îşi zise că ce-a fost mai greu a trecut. Paltonul căptuşit cu piele de câine îl încălzise, foamea îi fusese astâmpărată, dar era în continuare îngrozit de gândul că putea fi prins...

După o oră, drumul plin de serpentine le scoase în cale primele clădiri din Yanji. Casele cu acoperiş de paie, în stil coreean, alternau cu vechile edificii în stil sovietic. Oraşul era plin de larma pricinuită de maşini şi şarete şi combinată cu paşii pietonilor. Şi mai ales toate inscripţiile erau în coreeană şi chineză. Străbătură un târg organizat, în ciuda vremii reci, în aer liber.

Străbătând străzile din ce în ce mai populate, se apropiară de centrul oraşului. Într-un final, Volvo-ul se opri în faţa unei clădiri monumentale cu un imens fronton neoclasic.

După un claxon scurt, un angajat deschise poarta şi maşina intră în curte. Un bărbat îi aştepta în faţa intrării în clădire. Era un individ bine făcut, cu păr lung, blond şi mustaţă groasă. Se apropie de fugar, îl îmbrăţişă şi îi zise în coreeană:

— Sunt pastorul Norbert Shan, iar acesta este templul protestant din Yanji. Bun venit în China!

Kim Song Hun rămase surprins auzindu-l pe acel străin vorbind în coreeană. Îl urmă înăuntru. Ambianţa caldă din interior îi dădea o stare de bine. Pastorul îl conduse într-o cameră mică mobilată sobru şi îi arătă patul şi păturile.

— Odihniţi-vă. Trebuie să fiţi tare obosit. Dormiţi atât cât vreţi. De acum înainte nimic rău nu vi se mai poate întâmpla.

— Trebuie să-mi găsesc fiica, spune cu timiditate Kim

Song Hun.

— Vom vorbi despre asta mai târziu. Acum odihneşte-te.

Capitolul III.

— Recunoaşte! Tu l-ai ajutat! Unde a plecat?

Locotenent-colonelul Cho-Ong-Jun nu mai putea auzi ţipetele celui care-l interoga, putea doar să-i citească buzele. Era îngenuncheat pe betonul rece, cu cătuşe la încheieturi şi la glezne, fără să fi mâncat sau băut ceva de peste două zile. Primele lovituri de baston primite peste cap îi spărseseră timpanele. Agenţii *„Biroului de Securitate Generală”* îl loviseră cu putere ca şi cum ar fi vrut să-i crape capul, doar căptuşeala bastoanelor le înjumătăţea eforturile. Prizonierul trebuia, totuşi, să vorbească înainte de a fi executat. Cho-Ong-Jun bolborosea printre buzele tremurânde.

— Nu ştiu nimic. Tovarăşul Kim Song Hum nu mi-a spus nimic. Sunt nevinovat.

— Mincinosule! urlă unul din călăii săi lovindu-l tare peste faţă.

Locotenent-colonelul Cho-Ong-Jun fusese arestat cu două seri în urmă, în jurul orei şase. Cei patru agenţi începuseră să-l lovească încă din clipa când păşiseră pe scara de serviciu. Fusese apoi dus la periferia Phenian-ului la închisoarea Orcheon. Aici fusese obligat să se dezbrace, rămânând doar în lenjerie intimă şi apoi fusese obligat să stea în genunchi pe tot parcursul interogatoriului. Suportase tortura fără să ceară nici o explicaţie. În Coreea de Nord nu aflai niciodată de ce erai arestat. Doar în cazurile speciale.

Doar câteva ore mai târziu, când îl întrebaseră unde era Kim Song Hum, înţelesese despre ce era vorba.

Dacă şeful lui fugise cu *adevărat* din ţară nu mai avea nici-o şansă să vadă lumina zilei. Fie că-şi recunoştea sau nu complicitatea, tot ar fi ajuns în cumplitul Lagăr 606 pentru militarii şi funcţionarii care trădaseră. În acel mic lagăr cu trei sute de prizonieri rata mortalităţii era de 98%. Din cauza fluxului continuu de nou veniţi, furnizaţi de paranoia serviciilor de securitate, cărora trebuia să li se facă loc, deţinuţii, care erau prost hrăniţi, bătuţi nonstop şi

privaţi de lumină mureau pe capete.

Bineînţeles că îi vor întemniţa membrii familiei într-un alt lagăr de unde, poate, aceştia vor ieşi peste câţiva ani, loviturile încetară şi un gradat apăruse în faţa lui începuse să latre.

— Spune-ne tot ce ştii!

Bâlbâindu-se, din cauza loviturilor primite, locotenent-colonelul Cho-Ong-Jun povesti pentru a douăzecea oară minut cu minut tot ce se petrecuse la întoarcerea sa din Mongolia. Le vorbi şi despre întrevederea cu Kim Song Hum. Subliniase că nu ştiuse ce conţinea seiful-portabil deoarece nu cunoştea cifrul, iar la întoarcerea din Ulan-Bator nu observase nimic suspect. Pe parcursul călătoriei nu vorbise cu nimeni în afara directorului băncii, însărcinat să se ocupe cu conturile nord-coreenilor.

— Cum a decurs discuţia cu şeful tău?

— Normal, subliniază locotenent-colonelul. Am rămas doar zece minute în biroul lui.

— Seiful lui era cumva deschis?

— Nu, bineînţeles că nu.

— Ţi-a spus ceva despre planul lui de a părăsi ţara?

Cho-Ong-Jun înghiţise sângele care-i curgea din buze şi din gingii şi răspunsese calm:

— Nu mi-a spus nimic, tovarăşe.

Într-o ţară în care copiii îşi denunţau propriii părinţi. Chiar dacă ar fi fost prieten cu şeful său, acesta cu siguranţă nu i-ar fi dezvăluit planurile sale. Iar cel care-l interoga ştia foarte bine acest lucru. Dar ca mai toţi locuitorii acestei ţări binecuvântate devenise aproape un robot. Sarcina sa, pe care o îndeplinea ca la carte, era să-i facă pe prizonieri să mărturisească.

— Ticălos imperialist! Duşman al Conducătorului Preaiubit! Porc avar!

Locotenent-colonelul ascultase, cu capul plecat, încercând să nu se gândească la genunchii care-l dureau cumplit. Era într-o situaţie fără scăpare. După terminarea interogatoriului urma să fie împuşcat. Totul era foarte simplu. Călăul i se adresase apoi pe un ton mai calm:

— Tovarăşe, ai un dosar impecabil. Înţeleg că te-ai temut

să denunţi manevrele criminale făcute de superiorul tău. Acum trebuie doar să ne spui ce planuri avea şi vei primi clemenţă din partea Conducătorului.

I se întinsese o altă cursă. Era tentat să-şi recunoască vinovăţia, dar interogatoriile ar fi continuat la nesfârşit. I s-ar cere să dezvăluie planuri de care el habar n-avea. Şi ar fi primit alte lovituri.

— Am spus adevărul, tovarăşe, repetă hotărât locotenent-colonelul. Nu ştiu ce a făcut tovarăşul director. Dacă a trădat, merită pedeapsa cu moartea.

— Trădător eşti tu pentru că îl protejezi! urlă către el cel care-l interoga.

Apoi cel care condusese interogatoriul luase bastonul şi începuse să-l lovească pe prizonier cu bestialitate. Acesta] căzuse ghemuit pe-o parte încercând astfel să suporte mai uşor loviturile. Unul dintre călăii săi îl aplicase o lovitură.

Puternică în ceafă, lăsându-l inconştient. Loviturile însă continuaseră nu care cumva să se fi prefăcut prizonierul.

*

* *

Aflat în biroul său de la ultimul etaj al ambasadei americane din Ulan-Bator, John Riverside îşi contempla triumful. Venirea agentului 127 de partea lor reprezenta apogeul colaborării cu Serviciile Secrete din Mongolia. În această ţară minunată americanii făceau aproape tot ce îşi doreau: lansau sateliţi pentru a supraveghea activitatea din Coreea de Nord, recrutând agenţi în stânga şi în dreapta. Activitatea decurgea mult mai bine decât în China, în ciuda temperaturilor foarte scăzute şi a lipsei distracţiilor pentru soţiile diplomaţilor.

Vestea sosirii lui Kim Song Hun la templul protestant din Yanji însemna că extrădarea sa se sfârşise.

Trebuia totuşi să-i asigure o protecţie discretă directorului Băncii Golombt, recrutat de CIA în urmă cu un an. Acesta primea lunar zece mii de euro în schimbul informaţiilor furnizate Agenţiei despre conturile Coreei de Nord. Tot el îi informase de existenţa curierilor speciali care depuneau bani sau aduceau ordine de virament. Americanii însă nu luaseră nici o măsură care ar fi dat de bănuit nord-

coreenilor că fuseseră demascaţi.

Acum trebuia să se ocupe de terminarea extrădării lui Kim Song Hun. Ceea ce presupunea să aibă o întrevedere cu omologii săi sud-coreeni din Ulan-Bator, însărcinaţi cu realizarea unui paşaport „autentic” sud-coreean pentru trădător.

Paşaportul va fi trimis printr-un curier la Yanji. După aceea fugarul însoţit de pastor trebuia să meargă la aeroportul din Beijing pentru a lua avionul spre Ulan-Bator.

Apoi Kim Song Hun şi preţioasele sale documente vor fi trimise în SUA pentru a fi studiate „la Fermă”, biroul CIA responsabil cu cercetarea.

Sud-coreenii vor primi şi ei un exemplar uşor „lobotomizat” al raportului făcut de agenţii de la „Fermă”. John Riverside nu ştia cu exactitate ce adusese fugarul cu sine, dar cu siguranţă că acesta nu plecase cu mâinile goale din Phenian… îşi sună secretara:

— Jane, spune-i domnului Kim, că vreau să-l văd urgent. Domnul Kim era directorul KCIA[20] la Ulan-Bator. Jumătate din coreeni, fie că sunt din nord sau din sud, se numeau Kim, iar cealaltă jumătate Park… Americanii se întrebau miraţi cum reuşeau să se înţeleagă între ei.

John Riverside nu voia ca sejurul lui Kim Song Hun în China să se prelungească prea mult. Cu cei de la *Guoambu*[21]*,* nu ştiai niciodată pe ce picior dansezi. Erau cooperanţi cu americanii, dar nord-coreenii erau aliaţii şi protejaţii lor.

*

* *

Generalul Kim Shol Su ieşise tremurând din biroul Preaiubitului Conducător Kim Jong Il. Deşi se pregătise sufleteşte timp de câteva ore pentru această întrunire, realitatea fusese mult mai dură decât îşi imaginase. Preşedintele Coreei de Nord tunase şi fulgerase, îl insultase pe general acuzându-l de incompetenţă, prostie şi practic de înaltă trădare. Se pare că liderul citise cu mare atenţie raportul său cu privire la dispariţia misterioasă a

[20] Sucursala CIA din Coreea de Sud.

[21] Serviciile secrete chineze.

directorului Biroului 39, care dispăruse fără a lăsa vreo urmă. Iar ultima persoană cu care discutase cu dispărutul, locotenent-colonelul Cho-Ong-Jun, deşi fusese supus unui lung interogatoriu, nu le furnizase nici o informaţie.

Volvo-ul lui Kim Song Hun era încă parcat în faţa blocului său, dar seiful din biroul său fusese golit. Categoric, fugarul ştia că dacă documentele aflate în posesia lui cădeau în mâinile americanilor sau sud-coreenilor, ar fi avut loc o mare catastrofă.

Apoi generalul îi jurase Preşedintelui că sigur trădătorul se găsea încă pe teritoriul nord-coreean. Iar acesta va fi interceptat cu siguranţă de oamenii lui Kim Shol Su înainte să ajungă la graniţa chineză. Dar toate argumentele generalului nu-l mulţumiseră pe liderul nord-coreean. Cu părul mai zbârlit ca de obicei – preşedintele afişase această coafură ciudată pentru a-şi ascunde cei cincizeci şi cinci de centimetri încercând să pară mai înalt – îl avertizase pe directorul *Biroului de Securitate Generală.*

— Aveţi douăzeci şi patru de ore ca să-l găsiţi!

Nu trebuise să spună mai mult. Se făcuse apoi nevăzut printr-un tunel subteran care lega biroul prezidenţial de locuinţa sa aflată la zece kilometri de central oraşului. În apropierea reşedinţei prezidenţiale se afla un elicopter gata de decolare în orice clipă. Cea mai mare teamă a lui Kim Jong Îl era să nu fie victima unui atac-surpriză american. Prin intermediului acestui aparat de zbor spera să poată ajunge într-o jumătate de oră în China. De obicei era îngrozit de călătoriile cu avionul şi prefera să circule cu trenurile blindate, inclusiv pentru a merge la Moscova, aflată la o depărtare de şase sute de kilometri.

Ajuns în biroul său, generalul Kim Shol Su ceruse să nu fie deranjat, încercând timp de câteva minute să se calmeze puţin. Apoi începuse să chibzuiască în linişte. Era aproape sigur, ţinând cont de momentul dispariţiei, că plecarea lui Kim Song Hun avea legătură cu vizita colonelului Cho-Ong-Jun la Ulan-Bator.

Dar care era legătura aceea?

Toată viaţa lui Kim Song Hun fusese cercetată fără să se găsească nici un indiciu. Era imposibil să afle cine îl ajutase.

Era clar că adevărul se găsea în Mongolia „colonizată” de americani. Acolo se afla cu siguranţă un trădător care va fi descoperit după capturarea directorului Biroului 39.

Pentru a ieşi din Coreea de Nord, fugarii foloseau mereu acelaşi trase: traversau frontiera chinezo-coreeană, uşor de trecut mai ales iarna când fluviul îngheţa. De-a lungul râului, în China, locuia o populaţie de origine coreeană, mereu gata să vină în ajutorul conaţionalilor săi.

Trebuia doar să supravegheze frontiera. Cu o zi înainte, toate serviciile de securitate şi gărzile de frontieră fuseseră alertate. Generalul ştia deja că un bărbat care corespundea descrierii lui Kim Song Hun cumpărase, în seara dispariţiei sale, un bilet către Kimehaek, un port de pe coasta de est.

Apoi nimic.

Dar nu-şi pierdu-se speranţa. Fugarul poate nu ajunsese încă la graniţă. Poate se ascundea pe undeva aşteptând să se calmeze lucrurile.

Cu o seară înainte, generalul îşi alertase întreaga reţea de agenţi care opera în China. Toate călăuzele se cunoşteau între ele. Agenţii trimişi de la Phenian erau peste tot şi unul din ei va afla, cu siguranţă, ceva despre această sosire. Numai de n-ar fi prea târziu.

Tot ieri îşi avertizase şi omologii din *Guoambu,* care operau în regiunea Yanji. El le semnalase dispariţia lui Kim Song Hun, fără a specifica şi funcţia acestuia. Serviciile secrete chineze erau foarte eficiente atunci când voiau. Mulţumită lor fuseseră prinse sute de fugari nord-coreeni. După ce petreceau o perioadă într-un lagăr din China aceştia erau înapoiaţi autorităţilor coreene.

Dar dacă directorul Biroului 39 avea complici putea să le scape foarte uşor.

Generalul Kim Shol Su mai descoperise în dosarul lunarului că acesta avea o fată care lucra într-un karaoke, în fiinţat de nord-coreeni la Shenyang, în China. Guvernul din Phenian trimitea în acest mod „muncitori” la lucru în afară. Aceştia erau aleşi cu mare grijă pe baza convingerilor lor politice şi erau trimişi să lucreze în hoteluri, restaurante sau baruri pentru a câştiga bani. Toate acele localuri erau administrate de serviciile secrete care aveau grijă să

elimine trădătorii. Anul trecut o tânără coreeană se îndrăgostise de un chinez, care voise să o ia cu el în Shanghai. Fata fusese eliminată discret la ordinul şefului ei şi cadavrul îi fusese aruncat în Yalu, pentru a le da trădătorilor o lecţie.

Bineînţeles că salariile celor plecaţi erau încasate de Guvernul nord-coreean…

Şefii lui Eun-Sok, fiica lui Kim Song Hun, fuseseră deja avertizaţi. Dacă tatăl fetei ieşea la lumină, acesta trebuia să fie reţinut şi retrimis în Coreea de Nord.

Totuşi generalul nu-l credea atât de prost încât să intre singur în gura lupului.

După ce luase toate măsurile necesare, generalul Kim Shol Su îşi părăsise biroul. Avea o întâlnire cu un alt general pentru a juca o partidă de bowling, într-un local rezervat *Nomenclaturii* nord-coreene. Apoi, va mânca o pizza. După circ! Va merge în karaoke-le din apropiere echipat cu un ecran plat importat din Japonia. Frumoasele hostese de acolo nu-i puteau refuza nimic unui om atât de puternic ca el, care le putea trimite cu mare uşurinţă într-un lagăr. Deseori proceda aşa, după ce se bucura de favorurile lor, de teamă să nu iasă la lumină vreo mărturie jenantă. Prostituţia era, teoretic, interzisă în Coreea de Nord. Chiar şi cei de rang înalt trebuiau să nu se încreadă în nimeni…

Generalul îşi luă locul în Audi-ul său argintiu şi şoferul conduse cu mare grijă, căci generalul nu suporta să fie zdruncinat.

Pe drum, generalul îşi reînnodase firul ideilor. Kim Song Hun era un om prea important ca să dispară de unul singur, Probabil că fusese momit cu mulţi bani… Fuseseră foarte puţini trădători de rang înalt mulţumită precauţiilor luate de regim. Dar de fiecare dată când apăruseră asemenea cazuri Conducătorul se înfuriase foarte tare…

Iar generalul Kim Shol Su era prea aproape de el pentru a nu suferi consecinţele furiei sale.

*

* *

Kim Song Hun dormise toată ziua. Când se trezise se întrebase la început unde se afla. Casa era foarte liniştită. Îi

luase ceva timp până realizase că era în siguranţă. Dormise cu paltonul căptuşit cu blană de câine pe el şi acum îi era foarte cald. Era o senzaţie foarte plăcută după orele de frig petrecute de-a lungul călătoriei sale.

Îi era foame şi decise să meargă să caute ceva de mân care. După ce îşi ascunse preţioasa servietă sub pat, deschise uşa şi începu să-l caute pe pastorul care-l găzduia.

*

* *

Relaxat după partida de bowling jucată cu Nigel Freemont, englezul care conducea Banca Daedong din Phenian, generalul Kim Shol Su aproape că uitase de grijile sale.

După terminarea partidei se dusese împreună cu adversarul său la barul imensei săli care avea douăzeci de piste de bowling, să bea un Tsing-Tao proaspăt. Nigel Freemont vorbea perfect coreeana şi niciodată nu punea întrebări indiscrete.

Deodată apăruse brusc şoferul generalului, care după ce salutase îi înmânase lui Kim Shol Su un plic sigilat. Acesta din urmă îl deschise şi citi repede. Era din partea trimisului său la Yanji, care îi dădea veşti foarte bune: trădătorul Kim Song Hun se refugiase la Misiunea protestantă din oraş.

Aceste veşti nu îl mirau mai deloc pe generalul nord-coreean. Mulţi pastori protestanţi sud-coreeni, americani sau olandezi făceau parte din reţelele care-i ajutau pe refugiaţii nord-coreeni. Iar pastorul din Yanji se ştia că colabora cu americanii.

Generalul Kim Shol Su băgase plicul în buzunar şi se ridicase în picioare.

— Trebuie să plec, îşi anunţă partenerul de joc. Mâine vom juca revanşa.

Trebuia să-l recupereze pe trădător cu orice preţ.

Capitolul IV.

— Ţi-o prezint pe Min-Hwa, zise pastorul Norbert Shean Ca şi tine şi ea a traversat Tumenul. Dar ea a trecut râul înot acum două veri.

Kim Son Hun se înclină respectuos în faţa tinerei coreene în pantaloni negri şi pulover portocaliu. Min-Hwa era o femeie cu tenul palid, trăsăturile ferme ale feţei erau îmblânzite de şuviţele de păr negru, scurt, care-i încadra chipul. Avea o privire sobră, dar foarte ageră şi un machiaj asemănător cu al dansatoarelor din ansamblurile folclorice: pleoapele erau acoperite cu un fard verde, iar ochii păreau mai alungiţi din cauza conturului negru. Directorul Biroului 39 nu mai văzuse o femeie atât de machiată decât la teatrul din Phenian. Se simţise atras de această femeie cu siluetă suplă şi sânii micuţi, care nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani. După cum observase fugarul, fata era partenera de viaţă a pastorului, care o sorbea din priviri.

Trecuseră trei zile de la sosirea la Yanji a nord-coreeanului. Acesta îşi exprimase cu o zi înainte dorinţa de a merge să-şi ia fiica de la Shenyang, aflat în vest la o distanţă de patru sute de kilometri.

— Nici vorbă, spusese pastorul pe un ton răspicat, sigur vă aşteaptă cineva acolo.

— Dar o vor trimite în Coreea de Nord la închisoare.

— Ba nu. O vor ţine pe post de momeală. O să mă ocup eu de salvarea ei.

Cu inima frântă, Kim Son Hun trebuise să accepte.

Apoi pastorul îi făcuse poze, cu un aparat special de fotografiat, pentru viitorul său paşaport.

— Haideţi să mâncăm nişte *kumshi* la doamna Kim, zise pastorul.

Cu o zi în urmă, Kim Son Hun părăsise templul protestant şi venise să locuiască la pastorul Shan. Acesta din urmă ocupa în întregime cel de-al treilea etaj al unei clădiri în stil sovietic construită în anii şaizeci. O scară exterioară; care

părea că urcă până la nori, unea cele patru etaje. Totul părea foarte rustic cu toaletele amplasate în vecinătatea clădirii, dar, spre deosebire de Coreea de Nord, clădirea beneficia din plin de căldură şi electricitate.

Directorul Biroului 39 îşi puse paltonul căptuşit cu piele de câine şi îşi luă servieta, de care nu se despărţea niciodată. Cei trei plecară spre piaţa unde doamna Kim, o coreeană stabilită de mulţi ani în Yanji, avea un *dabang* tradiţional, frecventat de mai toţi comercianţii coreeni.

Fugarul părea ceva mai liniştit. Se simţea în siguranţă. Schimbase o parte din dolarii aduşi cu el în yuani. Teama care i se cuibărise în suflet se risipea uşor-uşor.

Mergând pe drumul îngheţat spre piaţă, Kim Son Hun privea cu mare atenţie indicatoarele bilingve, scrise în chineză şi coreeană, care îl ajutau să se orienteze. În Yanji aproape toată lumea înţelegea coreeana.

În ultimele trei zile dormise mult, se simţea mai relaxat, nu mai avea decât o singură dorinţă: să o recupereze pe fiica lui, Eun-Sok, înainte de a părăsi China. Dar pentru asta avea nevoie de ajutorul pastorului Shan. Trebuia deci să fie răbdător, deşi se gândea la ea tot timpul.

Un vânt foarte rece se abătuse asupra străduţelor înguste, iar coreeanul se simţi bucuros la vederea *dabang*-ului. Era un local tradiţional, asemeni celor din Coreea, în stil caravanserai. Sala de mese era înconjurată de separeuri micuţe unde oaspeţii se puteau ascunde de privirile curioase în spatele paravanelor glisante.

Într-una din acele camere Kim Son Hun văzuse un cuplu. Era un bărbat bine făcut însoţit de o fată tânără, care se ruşinase când simţise că este privită. Când ochii ei întâlniseră privirea coreeanului, aceasta trăsese în grabă paravanul despărţitor.

Kumshi-ul era delicios, avea bucăţi de carne uscată şi tăiţei chinezeşti. Coreeanul îşi pusese servieta la picioare, simţindu-se în sfârşit relaxat. În faţa lui Min-Hwa, graţioasă ca o pisică, îşi sorbea supa. Femeia îi spusese că trebuise să părăsească Coreea pentru că mama ei murise, iar tatăl fusese foarte bolnav. Îi fusese imposibil să-l îngrijească… în Coreea de Nord nu se găsea nici un medicament. Dar acum,

mulţumită banilor câştigaţi în sălile de karaoke din Yanji şi cu ce-i mai dădea pastorul Shan, reuşea să trimită, periodic, yuani prin intermediul celor care făceau comerţ cu Coreea de Nord. Mulţumită acestui ajutor starea de sănătate a tatălui ei se ameliorase. Deşi ea suferea din cauză că nu-l putea vedea.

— Dacă s-ar întoarce acolo, explicase pastorul, ar fi aruncată în lagăr. A stat prea mult timp aici. Şi apoi, continuă zâmbind, nu vreau să plece prea departe. Ea e soarele din viaţa mea.

Se vedea că era foarte îndrăgostit.

După ce băuseră câteva ceşti de ceai negru, porniseră spre casa pastorului. Deşi era abia şapte şi jumătate, deja se întunecase, iar gerul se înteţise. Mulţumită paltonului său căptuşit cu piele de câine, Kim Son Hun aproape că nu simţea frigul.

Odată sosiţi în apartamentul pastorului, Min-Hwa se îndepărtase discret, lăsându-i pe cei doi bărbaţi să discute În micul salon. Când rămăseseră singuri pastorul Shan scoase din buzunar un document cu copertă grena pe care îi întinse oaspetelui său. Era un paşaport sud-coreean nou-nouţ.

— Iată noua ta identitate, spuse Norbert Shan. Mi-a fost trimisă azi de la Ulan-Bator.

Kim Son Hun deschise paşaportul şi observă scris sub fotografia sa un nume asemănător cu al său: Kim Jun Sun, născut în 1957 la Taegu.

Ridicase ochii mirat.

— Cum se poate ca un om de vârsta mea să fie născut În 1957?

Pastorul îi răspunse zâmbind.

— Trebuie să ştii că suntem în 2007. De acum înainte nu vei mai folosi calendarul *Juche.*

— Păi atunci e în regulă.

În Coreea de Nord calendarul începea în 1912, anul naşterii Marelui Conducător Kim Il Sung. Acela era anul zero la ei, un fel de facere a lumii. Majoritate nord-coreenilor nu ştiau că restul lumii măsoară altfel trecerea timpului.

Conform calendarului nord-coreean, Kim Son Hun se

născuse în 1945, iar acum erau în anul 1995.

— Cu ajutorul acestui paşaport, continuase pastorul, veţi putea părăsi China în mod oficial.

— Cum?

— Vom merge cu maşina aproximativ trei sute de kilometri până la Changehum. De acolo vom lua un avion spre Beijing.

Kim Son Hun se simţise din nou invadat de temerile sale.

— Dar eu nu vorbesc pic de chineză! Cum mă voi descurca?

Pastorul îl liniştise.

— Vă voi însoţi eu. Plecăm mâine dimineaţă la ora şase. La Changehum, fiind vorba de un zbor intern, nu vă va întreba nimeni nimic. La plecarea din Beijing, dacă sunteţi întrebat ceva, răspundeţi în coreeană sau în engleză. Spuneţi că sunteţi un turist sud-coreean aflat în vizită la rudele sale din Yanji.

— Dar dacă mă recunosc? Şi dacă mă arestează? întrebă îngrozit fugarul.

— Asta nu se va întâmpla, răspunse pastorul Shan. Chinezii, chiar dacă ar şti cine sunteţi, nu vor dori să intre în conflict cu sud-coreenii. Paşaportul tău este *authentic* şi datele înscrise în el pot fi confirmate de ambasada Coreei de Sud din Beijing. Şi după cum ai văzut, viza de intrare în China a fost pusă acum două luni.

„Totul va fi bine… Acum trebuie să vă odihniţi.”

Kim Son Hun simţise că pastorul îşi dorea să-şi petreacă noaptea dinaintea plecării alături de Min-Hwa. Îi pusese aşadar întrebarea care-l chinuia cel mai tare.

— Şi fiica mea Eun-Sok? Nu pot să o abandonez. Dacă plec fără ea va ajunge într-un lagăr.

Pastoral îi zâmbi optimist.

— După ce mă întorc din Ulan-Bator, mă voi ocupa şi de această problemă. Deşi va fi foarte greu, voi face chiar şi imposibilul.

Kim Son Hun avea lacrimi în ochi. În dorinţa sa de a fugi cât mai repede, nu-şi dăduse seama cât de greu ar fi s-o smulgă pe Eun-Sok din ghearele nord-coreenilor. Aproape că regretase că fugise. Nu putea suporta gândul că îşi

condamnase fiica la o soartă atât de cumplită.

— Poţi fi sigur că coreenii au pus poliţia chineză pe urmele tale, continuă pastorul. Vei fi capturat imediat.

Fugarul chibzuise în tăcere. În adâncul sufletului său, ştia că interlocutorul său avea dreptate, dar nu putea să se resemneze în faţa faptului că o abandona pe Eun-Sok.

Pastorul Shan îşi întărise promisiunea.

— De îndată ce mă întorc în China, o voi căuta. Nu vă faceţi griji pentru ea. Apoi o voi ascunde în sânul unei familii din Yanji, până când voi putea să o ajut să treacă graniţa.

— Vreau să vă las nişte bani, propuse de îndată Kim Son Hun.

Mai avea la el aproximativ cinci mii de dolari.

— Nu am nevoie, refuzase pastorul. Mergeţi să vă odihniţi. Vă voi trezi mâine dimineaţă pe la cinci.

Kim Son Hun ieşise pe coridorul îngheţat îndreptându-se spre camera de oaspeţi, pe care o ocupase. Odaia se afla la aproximativ zece metri de apartamentul pastorului, îşi ascunsese servieta sub pat şi se întinsese fără să se dezbrace. În timp ce îşi frunzărea noul paşaport avea impresia că visează cu ochii deschişi.

*

* *

Min-Hwa aştepta citind, întinsă în patul imens al pastorului Shan. Îşi schimbase costumul de schi cu o cămaşă de noapte albă, curată, iar părul şi-l prinsese strengăreşte cu o clamă roşie. Pastorul se dezbrăcase repede şi se aşezase lângă ea îmbrăţişând-o. Din prima zi când o întâlnise îi luase minţile.

Bătuse la porţile templului protestant slăbită, murdară şi tulburată asemeni unei pisicuţe fără stăpân.

Îi povestise pastorului cum, după ce traversase Tumenul înot – era într-o vară – pornise pe jos spre Yanji traversând pădurea şi evitând drumurile circulate. Nişte prieteni îi dăduseră numele şi adresa pastorului, care se ocupa cu întrajutorarea „evadaţilor” din Coreea de Nord.

— Mă temeam să nu fiu mâncată de vreun tigru, adăugase la final. Se spune că sunt mulţi prin locurile acestea.

Această ultimă frază îl amuzase pe pastorul Norbert Shan. Nu mai erau prea mulţi tigri în Mongolia sau Coreea de Nord şi dacă ar fi fost nu ar fi avut ce devora.

Pastorul Shan o găzduise pe tânără într-o cameră de oaspeţi şi pentru că ştia puţină chineză o făcuse translatorul său personal. Opt zile mai târziu i se băgase în pat, de parcă acela ar fi fost lucrul cel mai firesc de pe lume. Făcuseră dragoste şi totul fusese minunat: Min-Hwa se dovedise a fi senzuală şi îndrăzneaţă.

De atunci făceau dragoste în fiecare seară, iar pastorul nu fusese niciodată mai fericit. Se întâmplase chiar să se iubească cu Min-Hwa pe *Kang*[22] ca ţăranii.

Ca în fiecare noapte, Min-Hwa se ghemuise la pieptul amantului ei. Apoi începuse să-şi treacă uşor mână prin părul de la baza abdomenului pastorului, îi mângâie uşor sexul adormit care se trezise la viaţă.

Întins cu faţa în sus, bărbatul se lăsase dezmierdat. Min-Hwa îl mângâie apoi uşor pe coapse şi sexul lui se împlinise şi mai mult. Tânăra femeie se aşezase pe vine şi îl mângâie apoi cu buzele după ce înainte îi şoptise uşor:

— Vreau să îmblânzesc şarpele tău cel mare…

Sub acel dulce asediu, pastorul Shan începuse să gâfâie ca o focă, împingând involuntar din şolduri ca şi cum ar fi vrut să intre şi mai mult în gura ei primitoare. Min-Hwa înţelesese mesajul. Îşi luă gura de pe bărbăţia întărită şi se aşezase călare peste sexul lui începând să se mişte uşor.

Pastorul scoase un geamăt de plăcere strângând şoldurile înguste ale lui Min-Hwa, încercând să o apropie şi mai mult de el. Apoi îşi băgase mâinile pe sub cămaşa ei de noapte şi o mângâiase pe sânii mici. Avea impresia că viola o fetiţă, atât de firavă părea Min-Hwa în contrast cu corpul său puternic, iar acest gând îi intensifica şi mai mult plăcerea. Deschizând ochii întâlni privirea tinerei coreene, care întoarse repede capul, evitându-l.

— Nu te uita la mine, că mi se face ruşine.

Norbert Shon se supuse, închise ochii concentrându-se asupra senzaţiilor care-i înfiorau şalele. Sexul său

[22] Sobă tradiţională din porţelan pe care dorm ţăranii în timpul iernii.

pătrunsese atât de mult în pântecele iubitei sale încât simţi primii fiori de plăcere străbătându-i şalele. Cu braţele încrucişate peste sânii ei, se extaziase ca un nebun, cu sexul înfipt în acel pântece fraged. O simţi pe Min-Hwa ridicându-se puţin, ca şi cum ar fi vrut să-i prelungească şi mai mult plăcerea şi îi fu recunoscător pentru grija ei.

Doamne ce bine era! Categoric o faptă bună nu rămâne niciodată nerecompensată…

*

* *

Min-Hwa îşi mişcase uşor şoldurile, controlându-şi respiraţia. Eram prea concentrată asupra misiunii pe care trebuia să o îndeplinească pentru a putea simţi plăcerea de care se bucura de câte ori făcea dragoste… Se ridicase uşor în sus, fără a se desprinde în totalitate de sexul care-i împungea pântecele. Puse apoi mâinile pe cele două beţişoare de fildeş, pe care le ascunsese de-o parte şi de alta a patului sub saltea. Apoi revenise în poziţia iniţială ţinând beţişoarele în pumnii săi strânşi.

Mâinile mari ale pastorului Shon se aşezaseră din nou pe şoldurile ei pentru a o aduce pe culmile fericirii. Respira greu, cu ochii închişi. Era fericit.

Min-Hwa îşi ridicase mâinile privindu-l bucuroasă. Apoi, cu un ţipăt sălbatic, izvorât din adâncul fiinţei sale, se năpustise înfigând cele două beţişoare în ochii pastorului Shan. Dintr-o singură mişcare beţişoarele de fildeş îi perforaseră globurile oculare pătrunzând circa zece centimetri în craniul clericului.

Îi aplicase o lovitură de „*Taek Won-Do*”, pe care o cunoşteau toţi agenţii secreţi membri ai Serviciilor nord-coreene.

Pastorul scosese un strigăt inuman simţindu-şi capul străpuns. Cu ultimele puteri, corpul lui se răsuci îndepărtând-o pe Min-Hwa. Mai urmară câteva spasme după care încetă să mai mişte. Sângele şi materia cenuşie ţâşniseră din ochii lui prin locurile unde fuseseră străpunşi de beţişoarele de fildeş care-i rămăseseră înfipte în craniu.

Tânăra coreeană voi să se schimbe de cămaşa lungă de noapte. Ea fusese infiltrată în China de cei de la *Biroul de*

Securitate Generală, pentru a-i spiona pe trădătorii nord-coreeni. Era prima dată când trebuise să recurgă la o acţiune violentă, deşi fusese antrenată să ucidă fără milă. Nu avea nici un fel de remuşcare, era doar bucuroasă la gândul că în curând îşi va revedea ţara. Înainte de răsăritul soarelui va fi de cealaltă parte a graniţei împreună cu trădătorul Kim Son Hun.

În câteva secunde era îmbrăcată. Acum trebuia doar să anunţe echipa de agenţi nord-coreeni, care aşteptau în apropiere, să vină şi să-l ridice pe trădător. Şefii lor îl voiau în viaţă. Vor trece uşor fluviul îngheţat. Apoi, prin intermediul mobilului său va preveni gărzile de la frontieră care le vor ieşi în întâmpinare.

Ieşi din cameră fără să-i arunce măcar o privire celui pe care tocmai îl asasinase.

*

* *

Kim Son Hun sărise brusc în picioare cu inima bătând să-i spargă pieptul. Aţipise fără să-şi dea seama şi se întrebase dacă cumva nu avusese un coşmar. Ascultase câteva clipe în tăcere fără a repera vreun sunet. Voise să se culce din nou, dar temerile nu-i dădeau pace.

Se ridicase din pat şi ieşise pe coridor. Ceva îi atrăsese brusc atenţia: uşa de la apartamentul pastorului era deschisă lăsând să se vadă un dreptunghi de lumină. I se păru foarte ciudat. În clipa când se apropiase de uşă, o siluetă ţâşnise din cameră. Kim Son Hun aproape că se izbise de ea. În acel moment primise o lovitură puternică în piept care ar fi trebuit să-l lase inconştient. Din fericire blana deasă de câine amortizase mare parte din forţa loviturii, iar el fusese doar împins în afară. În acel moment o recunoscuse pe Min-Hwa.

Aceasta se năpustise spre scara exterioară.

Prin uşa întredeschisă a camerei Kim Son Hun văzuse o privelişte de coşmar: pastorul Shon era întins pe pat cu două beţe de fildeş înfipte în ochi.

În câteva secunde panica îi inundase minţile. „Ei” îl găsiseră. Apoi picioarele sale o luară la fugă şi se grăbeau să ajungă la scara exterioară. Trebuia cu orice preţ s-o

oprească pe femeia aceea. Sări câteva trepte şi observă o umbră încercând să se ridice. În fuga ei grăbită Min-Hwa probabil că alunecase şi căzuse. Kim Son Hun se împiedicase apoi de ea fără să se poată opri. Coreeanul nu avu timp să reacţioneze. Avusese loc o ciocnire violentă, urmată de ruperea scândurilor balustradei sub greutatea femeii care căzuse apoi în gol.

Kim Son Hun, era îngrozit, auzise zgomotul făcut la impactul corpul ei strivindu-se de sol două etaje mai jos.

Rămăsese câteva clipe încremenit pe trepte. Apoi creierul său începuse să reacţioneze stăpânit de gândul că trebuia să fugă înainte de sosirea nord-coreenilor.

Urcase repede în cameră să îşi ia servieta, apoi se avântase din nou pe scara exterioară. La capătul scării observase un corp întins: Min-Hwa nu se mai ridicase, fie fusese grav rănită, fie murise.

Kim Son Hun se îndepărtase fugind până când efortul şi frigul îl obligară să încetinească. La această oră relativ târzie străzile din Yanji erau goale. Mersese cam un kilometru înainte să se oprească şi să se adăpostească într-un colţ. Creierul său reîncepea să gândească.

Ce să facă acum?

Fără pastor nu putea să ia nici un avion. Dacă rămânea în oraş poliţia chineză avea să investighezi moartea pastorului Norbert Shon. Iar agenţii nord-coreeni probabil că erau deja pe urmele lui. Nici nu se punea problema să meargă la gară, unde mai mult ca sigur „ei” l-ar fi aşteptat.

Ca un animal pe cale de a fi dus la tăiere începuse din nou să fugă fără a şti de fapt unde să se ducă. În fiecare clipă se aştepta să audă în urma lui paşii celor trimişi să-l ucidă.

Capitolul V.

Kim Song Hun trebuise să se oprească din alergat. În ciuda frigului de afară îşi simţise tot corpul înfierbântat. Nici măcar nu ştia unde se afla, toate străzile întunecoase din Yanji îi păreau identice. Sprijinit de un zid, încercase să-şi recapete suflul şi să-şi adune gândurile. Din cauza temperaturilor siberiene de afară nu putea pleca pe jos din oraş. Nici nu se punea problema să meargă la hotel, iar dacă şi-ar petrece noaptea sub cerul liber ar îngheţa de frig.

Aburul ieşea în valuri mari de pe buzele lui îngheţate. Fugarul încerca zadarnic să-şi pună ordine în gândurile sale.

Deşi mai avea încă în buzunar telefonul mobil, acesta nu-i era de nici un folos. Singurul număr din memoria aparatului era cel al călăuzei, care acum nu-l putea ajuta în nici un fel.

Mintea lui era plină de gânduri contradictorii iar trupul începuse din nou să-i tremure, deşi purta blana de câine. Cu puţin noroc, moartea pastorului nu va fi descoperită imediat. Trebuia să-şi caute un adăpost până mâine dimineaţă. Ziua va găsi el o modalitate să poată părăsi oraşul Yanji.

Mulţumită plăcuţelor bilingve constatase că nu se pierduse. Iar paşaportul său sud-coreean îl va apăra de controalele periodice ale poliţiei chineze.

Deodată, îi venise în minte *dabang*-ul doamnei Kim. Dacă nu era închis, acela era singurul loc unde se putea ascunde pentru a câştiga ceva timp. O luă înapoi temându-se în fiecare clipă să nu dea nas în nas cu cei care-l urmăreau. După ce se pierduse de câteva ori, într-un târziu ajunse în piaţa mare unde, ca printr-o minune, *dabang-ul* mai era luminat.

Kim Song Hun împinse uşa şi fu întâmpinat de aerul cald şi umed cu miros de *kumshi.* Deşi mesele nu erau ocupate, mai mulţi oameni dormeau pe podeaua sălii comune. Erau cu siguranţă negustorii din piaţă care voiau să se odihnească puţin înainte de răsăritul soarelui.

Apoi privirea directorului Biroului 39 căzuse asupra uneia din cămăruţele micuţe din jurul săli comune, care mai era încă luminată. Ochii lui se opriră asupri fetei care cu câteva ore înainte îi ţinuse companie bărbatului robust. Acum stătea singură ghemuită pe o banchetă. Privirile lor se întâlniră.

În acelaşi timp, patroana, doamna Kim, se ivise din bucătărie şi observase schimbul de priviri dintre cei doi. Văzând cum o privea pe fată, ea se îndreptă spre noul venit zâmbindu-i complice.

— Nu ai putut să adormi? îl întrebase cu amabilitate. Kim Song Hun nu-i răspunse, dar dădu afirmativ din cap. Fata se ridicase în picioare şi continuase să-l privească. Doamna Kim spusese apoi pe un ton mai discret:

— Vrei s-o întreb cât cere?

Fără a mai aştepta răspunsul clientului, patroana se îndreptase spre cămăruţa cea mică şi după o scurtă conversaţie reveni cu un răspuns pentru acesta.

— Vrea cincizeci de yuani[23]. Ai ceva bani?

— Sunt de acord, zise Kim Song Hun.

Doamna Kim se reîntoarse cu faţa către fată şi îi făcu un semn din cap, apoi îi spuse coreeanului:

— Pari îngheţat, îţi aduc puţin alcool din orez. E tare frig în noaptea asta… Hai, du-te!

Kim Song Hun intrase în cămăruţă şi îi zâmbise timid fetei. Era foarte tânără, cu pometii înalţi, piele arămie, uşor fardată şi nasul puţin turtit. Purta un pulover gros şi o pereche de pantaloni.

— Cum te numeşti? îl întrebă ea în coreeană de cum intrase.

Nu îi trecuse prin cap s-o mintă şi apoi fata părea la fel de vulnerabilă ca şi el.

— Song Hun, îi răspunse.

Fata îl privea curioasă. Cu chipul său de om bine hrănit, paltonul nou şi servieta din piele, nu semăna deloc cu refugiaţii obişnuiţi dornici de puţină distracţie. Vorbea totuşi cu un puternic accent nordic.

— Vii de dincolo? îl întrebă ea.

[23] Aproximativ patru euro.

El inventase deja o poveste.

— Da. Am venit să cumpăr nişte medicamente care nu se găsesc în Phenian. Apoi mă reîntorc acasă.

Patroana revenise aducând cu sine o sticluţă şi două păhărele din gresie pe care le aşezase pe masă. Înainte să părăsească încăperea trase paravanul izolându-i de cei din sala principală. Ei băură în tăcere, alcoolul având un efect benefic asupra lui Kim Song Hun. De îndată ce el îşi scoase paltonul, tânăra se şi ghemui lângă el.

— Mă numesc Yeon-Jeong. Sunt aici de aproape doi ani. Vrei să ne distrăm?

Pentru că nu primise nici un răspuns, tânăra îşi coborâse mâna pe pantalonul lui şi îl masa neîndemânatic. Kim Song Hun încercase să izgonească din mintea sa toate gândurile negre, dar acest lucru era imposibil. Deşi Yeon-Jeong îşi pusese mâna pe indispensabilii lui masându-l în continuare.

El nu reuşi să aibă erecţie din cauza fricii care-i stăpânea mintea şi sufletul.

— Nu-ţi plac deloc, zise tânăra coreeană pe un ton de reproş.

Probabil că se temuse că nu va putea să-şi câştige banii. Kim Song Hun scoase banii din buzunar şi îi dădu cei cincizeci de yuani conveniţi.

— Mi-a fost foarte frig, pretinse el. În curând îmi va fi mai bine.

— Bine, răspunse ea. Încălzeşte-te.

Rămăseseră unul în faţa celuilalt fără să se mişte. Kim Song Hun se bucurase de acest răgaz miraculos. Patroana tocmai închisese şi nimeni nu mai putea veni să-l caute. Ar fi vrut să nu părăsească niciodată acea cămăruţă călduroasă.

*

* *

Junho sosise, după ce străbătuse drumul pe jos, la casa pastorului Shan, însoţit de patru din subordonaţii săi. El era cea mai înaltă autoritate a Serviciilor Secrete nord-coreene în Yanji.

Din clipa în care Min-Hwa îl înştiinţase că Kim Song Hun se adăpostea în locuinţa pastorului, el primise ordin de la

şeful său din Beijing să pună urgent mâna pe trădător.

Îşi trimisese şoferul cu maşina din dotare în apropierea râului. De acolo urma să-l ridice pe trădător şi să-l predea autorităţilor nord-coreene aflate de cealaltă parte a graniţei.

Era neliniştit: Min-Hwa, care trebuia să-l anunţe prin intermediul telefonului mobil că pastorul fusese eliminat, nu dăduse nici un semn… Aşteptase timp de o jumătate de oră, fără să primească nici o veste şi decisese în cele din urmă să vină să vadă ce se întâmplase. Casa părea liniştită, ca şi cum toţi locuitorii ar fi dormit.

Ciudat.

Min-Hwa era un agent serios, bine antrenată şi motivată. Dacă din cine ştie ce motiv nu-l putuse elimina pe pastorul Shan, Junho era cel care trebuia să pună lucrurile la punct. Nu va folosi arme de foc, dar datorită loviturilor de *Taek Won Do* şi pumnalului ascuţit, pe care îl păstra în cizmă, misiunea va fi îndeplinită fără nici un fel de problemă.

Ajuns în faţa scărilor se împiedicase de ceva moale şi îşi apropiase lanterna. Lumina acesteia îi arătase cadavrul lui Min-Hwa. Coreeana zăcea cu faţa în sus şi cu ochii larg deschişi, acoperiţi de o peliculă de gheaţă. Junho începuse să urce scara exterioară şi odată ajuns în locul unde balustrada de lemn era ruptă, înţelese ce se întâmplase.

Fusese un accident!

Iată de ce Min-Hwa nu dăduse nici un semn de viaţă. În Acest caz pastorul trebuia să fie deja mort, iar lui nu-i mai rămânea decât să-l răpească pe Kim Song Hun. Şopti apoi câteva ordine oamenilor săi şi începură să urce în linişte scara de lemn.

Pe coridor era întuneric şi totul părea liniştit. Junho se îndreptase spre camera pastorului, unde văzuse că lumina era aprinsă. Descoperind cadavrul acestuia pe pat, cu beţişoarele de fildeş înfipte în ochi, înţelese că Min-Hwa îşi făcuse foarte bine treaba…

Nu-i mai rămânea decât să se îndrepte spre camera lui Kim Song Hun, care probabil încă mai dormea. Şi uşa acelei odăi era întredeschisă. Dar pe un aşa ger năprasnic, nimeni nu dormea cu uşa deschisă.

Mergând în vârful picioarelor, Junho se apropiase şi

deschisese încet uşa. Nu-i trebuiseră decât câteva secunde ca să-şi dea seama că încăperea era goală.

Pe moment nu înţelesese ce se întâmplase. Oricum, el avea o misiune de îndeplinit.

— Trebuie să îl găsim, ordonă către oamenii săi, nu poate fi prea departe.

Toţi coborâră apoi scara şi începură să caute pe străzile pustii şi întunecoase. Au verificat toate străzile alăturate până înspre piaţă fără să vadă nimic suspect. Junho tremura de frig şi de furie: şefii lui vor fi tare furioşi. O misiune atât de uşoară nu putea fi ratată! Necăjit, decisese să întrerupă căutările pentru scurt timp. Trimise pe unul din oamenii săi să păzească autogara, care se deschidea la prima oră. Din acest loc autobuzele porneau în toate direcţiile, chiar şi spre Beijing.

*

* *

Kim Song Hun şi Yeon-Jeong discutaseră în şoaptă aşezaţi unul în faţa celuilalt în cămăruţa primitoare. Ea îi povestise foarte pe scurt viaţa sa, încercând să nu detalieze prea mult. Niciodată nu ştiai cu cine aveai de-a face.

— Când am venit în China, povestea fata, nu aveam nici bani, nici prieteni. Nişte *jaeson-jok* m-au ajutat puţin la început, ascunzându-mă, dar se temeau de poliţie. Mi-au spus că mulţi ţărani din acea regiune căutau femei. Chinezoaicele preferau să muncească la oraş decât să trăiască într-o fermă modestă. Pe de altă parte, chinezilor le plăceau femeile coreene, care erau foarte harnice.

Aşa că m-am măritat cu un ţăran bătrân, care se îmbăta în fiecare seară cu alcool de orez. Apoi mă punea pe *Kang* şi mă viola, iar a doua zi o lua de la capăt.

— Nu te puteai salva în vreun fel? întrebă Kim Song Hun.

— Nu. El m-ar fi dat pe mâna poliţiei chineze. Dar într-o zi am venit aici şi am vorbit cu doamna Kim. Mi se spusese că era în căutare de fete. Prefer să fiu târfă în oraş, decât să putrezesc în ferma aia oribilă. Poate într-o zi voi găsi pe cineva care mă va lua cu el la Beijing. Acolo m-aş descurca mai bine.

Beijing! Instinctele lui Kim Song Hun îi spuneau că acolo

trebuia să meargă. În capitală era o ambasadă sud-coreeană şi una americană. Nu avea altă cale de comunicare cu americanii. În plus, îi era mult mai uşor să ajungă acolo decât în Ulan-Bator şi nici nu trebuia să traverseze graniţa. O întrebase pe fată printre sforăiturile care se auzeau din. Sala principală:

— E greu să ajungi la Ulan-Bator?

Yeon-Jeong răspunsese suspinând:

— Aproape imposibil, munţii de la graniţă sunt foarte înalţi, drumurile sunt puţine şi frontiera este foarte bine păzită.

Kim Song Hun nu îndrăznise să-i spună că avea un paşaport sud-coreean şi suficienţi bani pentru a-şi putea cumpăra un bilet de avion. Oricum n-ar fi avut niciodată curajul să meargă singur la Changehum şi să ia avionul.

— Şi eu aş vrea să ajung la Beijing, şoptise fugarul.

— Trebuie bani, replicase tânăra coreeană, atât pentru drum cât şi pentru a cumpăra acte chinezeşti false, acestea se vând în Yanji cu zece mii de yuani. Asta înseamnă destul de mulţi bani.

— Am ceva bani, adăugase Kim Song Hun. Mai ştiu că la Beijing e un consulat sud-coreean. Am rude în sud şi aş vrea să mă alătur lor.

Yeon-Jeong tresărise:

— Nu te poţi apropia de locul acela! Consulatul este supravegheat de poliţia chineză şi de agenţi din Phenian, în plus sud-coreenii, pentru a nu se pune rău cu chinezii, îi denunţă chiar ei pe cei care vin să le ceară ajutorul.

Kim Song Hun se simţea prea înspăimântat pentru a cere şi alte lămuriri.

Momentan trebuia să părăsească oraşul Yanji cât mai repede posibil. Moartea pastorului Shan va fi cu siguranţă anchetată, iar poliţia chineză va fi pe urmele lui. Aflat la ananghie îşi spuse că în zori îi va telefona călăuzei. Chiar dacă acesta opera mai la sud, de-a lungul Tumenului, poate ştia totuşi o cale de a părăsi oraşul Yanji. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Yeon-Jeong încercase să îl încurajeze.

— Suntem milioane de coreeni în această regiune, de când cu marea foamete din 1996 şi de obicei chinezii ne

lasă în pace.

Kim Song Hun rămăsese tăcut. Nu-i putea spune fetei că toţi agenţii nord-coreeni erau pe urmele lui şi că probabil aceştia ceruseră ajutorul chinezilor.

— Vreau să plec, repetase fugarul. Trebuie să existe o cale de-a ajunge la Beijing.

— Beijing-ul e prea periculos, spusese tânăra coreeană, sunt prea mulţi poliţişti. Dar dacă vrei să ajungi în Coreea de Sud, trebuie să străbaţi toată China, până în sud, la Yunnan. Apoi, după ce traversezi frontiera laoţiană, ajungi în sfârşit în Thailanda. La Bangkok e o ambasadă sud-coreeană care se va ocupa de tine. Thailandezii se fac că nu ştiu nimic. Drumul e lung şi greu, dar se pare că unii au reuşit.

Directorul Biroului 39 o privise înmărmurit.

— Vrei să spui că trebuie să merg la Bangkok! Dar e la mii de kilometri de aici.

Înnebunit, Kim Song Hun îşi vizualizase traseul. Yanji era în nord-estul Chinei, la o aruncătură de băţ de Vladivostok-ul rusesc. Frontiera laoţiană era probabil la o distanţă de şase-şapte sute de kilometri! Pentru a ajunge acolo trebuia să traverseze China de la un capăt la altul.

— Altă cale nu-i? întrebase el disperat.

Yeon-Jeong negase dând din cap.

— În Rusia vei fi imediat oprit şi dat pe mâna celor din Phenian. Mongolia este inaccesibilă, mai ales iarna. Vei muri de frig în munţi. Singura frontieră uşor de traversat este cea cu Laos, care este prea departe.

— Cât timp ar dura drumul?

Ea răspunse evaziv:

— Dacă nu eşti prins – câteva săptămâni sau luni. Trebuie să călătoreşti cu trenuri, care sunt destul de numeroase în China. Dar mai ales trebuie să ştii puţină chineză, altfel nu vei ajunge prea departe.

Lui Kim Song Hun îi venise brusc o idee. Traversarea Chinei i se păruse un lucru imposibil de realizat, dar voia Hă ajungă la Beijing.

— Dacă vrei, propusese fugarul, îţi cumpăr un biletul de tren spre Beijing şi îţi dau o sută de yuani dacă mă

însoţeşti. Am un paşaport sud-coreean fals. Dacă suntem opriţi de poliţie vei spune că tu eşti translatorul meu.

Yeon-Jeong răspunsese repede, fără nici o ezitare.

— Accept. Când se va lumina, voi merge la gară să cumpăr biletele. Trenurile pleacă spre Beijing de mai multe ori pe zi.

Kim Song Hun ar fi vrut să o îmbrăţişeze. Ea îi readusese speranţa în suflet. La Beijing, va putea cu siguranţă, să ia legătura cu americanii. Probabil că şi ei îl căutaseră. Bineînţeles că cel mai simplu ar fi fost să-i aştepte în Yanji, dar se temea prea mult de agenţii din Phenian. Aceştia aveau mulţi informatori şi l-ar fi găsit cu siguranţă în acest mic orăşel.

— Odihneşte-te, îl sfătuise Yeon-Jeong, făcându-se ghem pe banchetă. Şi eu am să dorm puţin.

Kim Song Hun se întinse, închizând ochii, îşi strânse *bujeok-ul* ascuns în buzunar. Până la urmă poate va reuşi să se salveze. Se gândise apoi la fiica lui, Eun-Sok şi, din nou, lacrimile îi apăruseră în ochi.

Capitolul VI.

John Riverside sosise cu o oră mai devreme la aeroportul din Ulan-Bator în aşteptarea avionului de la Beijing. Era însoţit de un membru al Serviciilor mongole, care fusese însărcinat să faciliteze intrarea în ţară a lui Kim Song Hun, cu toate că acesta era posesorul unui paşaport sud-coreean.

Afară erau aproape minus douăzeci de grade, iar un vânt rece biciuia imensa stepă a Asiei Centrale. Din fericire însă, cerul albastru era senin.

Şeful departamentului CIA din Ulan-Bator îşi ascunsese cu greu emoţia. Sosirea trădătorului[24] nord-coreean în Mongolia era o mare reuşită pentru Agenţie. Deja fusese felicitat de Departamentul de Conducere a Operaţiunilor. Bineînţeles că apoi urmau să fie analizate toate documentele pe care directorul Biroului 39 le va aduce cu sine.

Celula nord-coreeană din Langley lucrase peste doi ani la deconspirarea identităţii conducătorului Biroului 39, având grijă ca nord-coreenii să nu suspecteze nimic. Spionarea activităţilor celor din Phenian era o activitate practic imposibilă. Doar agenţii britanici de la MI6 plasaseră o antenă minusculă care nu făcea mare lucru.

Trădătorii nord-coreeni de rang înalt se numărau pe degetele de la o mână. Sistemul era atât de bine protejat încât puţini îndrăzneau să treacă de partea cealaltă a baricadei. Când un înalt demnitar pleca în străinătate, familia lui rămânea ostatecă în Coreea de Nord. Iar la cea mai mică suspiciune de trădare toţi erau trimişi în lagărele morţii…

Cazul lui Kim Song Hun era unul deosebit: nu mai avea rude apropiate, cu excepţia fiicei sale care lucra în China.

Pe de altă parte, de când fusese numit în funcţie nu venise decât de trei ori la Ulan-Bator…

---

[24] Trădător: cel care se face vinovat de trădare.

Un punct apăruse pe cerul albastru: era avionul care venea de la Beijing. Era un aparat Iliuşine 98, pe care chinezii îl mai foloseau încă pe traseele secundare. Fiind singurul zbor cotidian şi legătura cea mai rapidă între Mongolia şi China, aeronava era mereu încărcată la capacitate maximă.

Fugarul va fi condus apoi imediat la ambasada americană, unde va rămâne până la extrădarea sa în Statele Unite. În clipa când acesta va ajunge în ambasadă, John Riverside va trebui să trimită celor din Langley un mesaj de confirmare. Apoi va începe partea cea mai importantă a misiunii: decodificarea informaţiilor. Acele documente le vor fi de mare folos în încercarea lor de sabotare a sistemului financiar clandestin al Coreei de Nord.

Şi implicit al programului său nuclear.

Avionul tocmai atinsese pista şi se poziţionase cu faţa către clădirea aeroportului.

— Să mergem, îi spuse americanul omologului său mongol.

Cei doi agenţi coborâseră apoi la parter în zona sosirilor. Mulţumită legitimaţiei domnului Hong, reuşiseră să avanseze până în apropierea vămii, unde aştepta o maşină a ambasadei americane.

Astfel Kim Song Hun va fi scutit de toate formalităţile legate de sosirea lui în Mongolia. În plus, mai mulţi agenţi CIA fuseseră infiltraţi în aeroport pentru a opri un eventual atac sinucigaş orchestrat de nord-coreeni. Nu voia să-şi asume nici un risc.

În trecut, nord-coreenii le arătaseră că nu se dădeau în lături de la nimic şi că dispuneau de un întreg arsenal de asasini instruiţi. Cu ajutorul mişcărilor de *Taek Won Do,* se putea ucide la fel de eficient ca şi cu un pistol.

Cei doi bărbaţi luară loc în Buick-ul ambasadei care staţionase lângă avion. John Riverside se întorsese neliniştit cu faţa spre aeroport, fără a observa însă ceva suspect.

Pasagerii avionului, înfofoliţi în paltoane care le ascundeau silueta şi încărcaţi cu nenumărate bagaje, începuseră să coboare. Majoritatea erau femei, care făceau shopping în China, unde în general se găseau de toate.

John Riverside se apropiase şi mai mult de geamul de sticlă pentru a-i putea observa mai bine pe pasageri. Nu-l văzuse decât o singură dată pe Kim Song Hun şi acesta nu i se păruse diferit de ceilalţi coreeni, cu chipul său rotund şi lipsit de expresivitate. Pe de altă parte, pastorul Norbet Shan era inconfundabil. Cu cât se umplea mai mult autobuzul, trimis să-i transporte pe pasageri în aeroport, cu atât mai mult se accelera pulsul americanului. O femeie în vârstă, încărcată de bagaje ca un animal de povară, care se deplasa cu greu, coborâse ultima din avion. În urma ei nu mai era nimeni.

John Riverside înjurase copios:

— Holy shit!

Sărise repede din maşină şi urcase pasarela. Păşi la bordul avionului inspectându-l în grabă. Nu mai rămăseseră decât trei stewardese şi şeful de cabină! Coborâse apoi în fugă şi îi zise agentului mongol:

— Probabil că l-am ratat!

Dacă dintr-un motiv necunoscut lui pastorul nu putuse să întreprindă călătoria, era posibil ca fugarul să le fi scăpat printre degete. Din motive de securitate vorbea rar la telefon cu clericul. Era posibil ca acesta să fi avut vreun impediment fi să nu-l fi putut preveni.

Ajunseseră la sosire. Din fericire nimeni nu trecuse de biroul Imigrări. Şeful CIA din Ulan-Bator începuse să inspecteze chipurile oamenilor aşezaţi la coadă, analizându-i, în zadar, unul câte unul. Cu venele pompând adrenalină la capacitate maximă, se întrebase dacă nu cumva Kim Song Hun pierduse avionul? Să-l fi arestat oare chinezii? Totul era posibil.

— Trebuie să verificăm lista de pasageri, îi spuse omologul său.

Mulţumită însoţitorului său, în câteva minute se aflară într-un birou îngust unde li se pusese la dispoziţie lista pasagerilor, care fusese expediată din Beijing. Numele de împrumut al lui Kim Song Hun nu figura pe ea… Debusolat ţii dezamăgit, şeful biroului CIA nu ştiu ce să mai facă. Acela fusese singurul zbor din acea zi.

— Mă întorc la ambasadă, spuse adresându-i-se

mongolului care-l însoţise.

Rezultatul fusese catastrofal. Tot entuziasmul său dispăruse în câteva minute.

Când ajunse în biroul său îl sună pe corespondentul pastorului Norbert Shan la Ulan-Bator, un alt pastor care lucra de asemenea într-un ONG legat de activităţile CIA. După ce îi explicase cum stau lucrurile, adăugase:

— Luaţi legătură cu cei din Yanji şi apoi sunaţi-mă. Poate e vorba de un incident fără importanţă, adăugase fără prea multă speranţă în glas.

În meseria lui nu apăreau niciodată incidente fără importanţă.

Pentru a-şi mai calma nervii îşi aprinse o ţigară, dar nu avu timp să o termine. Telefonul începu să sune.

— Pastorul Shan a fost asasinat ieri, îl informase consternat pastorul din Ulan-Bator.

— Asasinat! repetase americanul. Unde? Cum?

— Într-o manieră abominabilă, îi explicase interlocutorul său. I-au fost înfipte două beţişoare de fildeş în ochi care i-au crăpat craniul. Totul s-a întâmplat la el acasă, în camera lui.

— Cine a făcut asta?

— Poliţia chineză o suspectează pe femeia care trăia cu el. O fată foarte frumoasă de origine nord-coreeană pe care o găzduia de mai bine de doi ani. Şi ea este moartă. A fost găsită în apropierea casei cu gâtul rupt. Anchetatorii spun că ar fi căzut de pe scara exterioară a imobilului. Se pare că a fost un accident.

John Riverside rămăsese mut de uimire. Adevărul era evident. În ONG-ul pastorului Shan fusese infiltrată această aşa-zisă vagaboandă de către Serviciile nord-coreene, a cărei misiune fusese să-i spioneze pe fugari. Se părea că clericul avusese un motiv întemeiat care-l împiedicase să ia avionul. Regăsindu-şi vocea, agentul întrebă:

— Şi persoana pe care acesta o găzduia? Un nord-coreean. Mai este încă în oraş?

Mai avea totuşi puţină speranţă în suflet.

— În casă nu mai era nimeni, anunţă interlocutorul său.

Agentul CIA simţi că-i plesneşte capul. Totul era foarte

clar: agenţii nord-coreeni îl asasinaseră pe pastorul Shan şi îl răpiseră pe fugar. În acest moment probabil că Kim Song Hun se afla deja în Phenian. Închisese telefonul, crezând că totul era pierdut.

Apoi îşi amintise de telefonul mobil pe care i-l trimisese fugarului. Bucuros, scosese din seiful său dosarul agentului 127, unde era notat şi numărul acestuia de mobil. Aparatul, cure funcţiona în reţeaua chineză avea o baterie extra-long.

Bineînţeles că apelarea acelui număr era un gest de mare imprudenţă, dar gravitatea situaţiei impunea acest lucru… John Riverside luase unul din telefoanele mobile înregistrate pe numele ONG-ului pastorului Shan şi, cu inima bătând spargă pieptul, formă numărul.

Formă de trei ori la rând. Nu se întâmplase nimic..

Avea mâinile umede, de două ori formase numărul greşit, după cea de-a treia încercare însă auzi o sonerie. Îl lăsă să sune o dată, de două ori, de trei ori; auzi apoi un ţârâit puternic. Şi deodată, cineva răspunse!

John Riverside crezuse că visează. Auzi o voce joasă pronunţând cuvinte incompresibile şi ţipând în aparat:

— Kim Song Hun! Tu eşti?

O voce îi răspunse, dar americanul nu reuşise să înţeleagă nici un cuvânt. Printre acele cuvinte necunoscute lui reuşi totuşi să priceapă un singur cuvânt „Beijing”. Peking.

Legătura se întrerupse brusc. Încercă de câteva ori să il contacteze din nou. Nu reuşi, însă, să-l prindă din nou. John Riverside nu ştia dacă să se bucure sau să se îngrijoreze. Faptul că Kim Song Hun era liber şi putea comunica era o veste bună. În ceea ce priveşte cuvântul pe care li pronunţase, Beijing, era probabil destinaţia sa. Abia acolo vor începe cu adevărat problemele.

Sud-coreenii de la ambasadă nu-l vor ajuta deloc, risca să fie oprit de poliţia chineză, iar nord-coreenii probabil că erau pe urmele lui încercând să-l ucidă sau să-l răpească… John Riverside se simţea depăşit de situaţie, îi era imposibil să se ducă după fugar în China. Îşi chemă adjunctul şi, încredinţându-i telefonul, îi zise:

— Vei suna la numărul acesta la fiecare sfert de oră,

până ţi se va răspunde. Găseşte pe cineva care vorbeşte coreeana şi ţine-l aproape de tine. Când vei reuşi să comunici, anunţaţi-mă imediat. E o problemă ce nu suferă amânare. E vorba de un fugar pe care l-am ajutat să iasă din Coreea de Nord. Trebuie să-l localizăm cu orice preţ.

De îndată ce tânărul părăsise biroul, şeful brigăzii CIA din Mongolia se aşeză în faţa calculatorului său şi trimise un mesaj codificat către cei din Langley. Acolo era ora unsprezece noaptea. Dar nu mai era nici o secundă de pierdut. CIA trebuia să se folosească de toate mijloacele de care dispunea pentru a încerca să-l recupereze pe Kim Song Hun şi secretele sale.

*

* *

Când începuse să-i sune mobilul, Kim Song Hun se afla în trenul care mergea spre Peking. La început nici nu-şi dăduse seama că zgomotul venea de la telefonul său. Apoi, cu sufletul la gură, scotocise grabnic prin buzunare până dăduse de aparat.

Comunicarea fusese foarte proastă, dar auzise cuvintele în engleză şi coreeană, fără a le înţelege însă sensul. Spuse apoi fără să se gândească la consecinţe.

— Mă îndrept spre Beijing!

Apoi comunicaţia se întrerupse. Pe ecranul telefonului nu era afişat nici un număr de telefon. Deci nu-l putea suna din nou pe cel cu care vorbise. Dar faptul că-l contactaseră însemna că nu mai era pe cont propriu.

Yeon-Jeong îl privise mirată.

— Ai un telefon mobil! constată fata. Cunoşti pe cineva la Beijing?

— Nu mi-a telefonat nimeni din Beijing, explică jenat Kim Song Hun. Probabil că a fost o greşeală.

Tânăra nu mai insistă. Părăsiră oraşul Yanji fără să fi avut vreo problemă, după ce fata cumpărase biletele. Ca o măsură de precauţie, intraseră în gară chiar în clipa când trenul se pusese în mişcare.

Fugarul îşi calmase apoi bătăile inimii. Dacă americanii l-au sunat, îl vor contacta din nou cu siguranţă. Abia aştepta fă ajungă la Beijing. Se lungise pe banchetă cu capul pe

servieta sa de piele şi încercase să adoarmă.

*

* *

În micul birou de la etajul al şaptelea, unde se reuniseră membrii celulei de criză care gestionau cazul Kim Song Hun, era o atmosferă foarte tensionată. Noul director al Departamentului Operaţional din cadrul CIA, Cary Brett şi Mike Mitchell, „senior officer”-ul parcurgeau dosarul nord-coroeanului în compania lui Robert Bradford, D.D.O.[25]-ul responsabil peste noul sector China.

Directorul D.O. Tocmai le explicase situaţia agentului 127, după primirea telegramelor din Ulan-Bator.

— L-am pierdut pe agentul 127, trădătorul nord-coreean, anunţă acesta. După informaţiile noastre acesta a reuşit să dejoace planul de asasinare a sa pus la cale de agenţii din Phenian. Acest fapt l-a împiedicat însă să ajungă la Ulan-Bator, cum fusese prevăzut. Acum fugarul se află undeva în China. Conform spuselor COS-ului din Ulan-Bator, acesta s-ar afla în drum spre Beijing. Agentul nostru comunică cu el prin intermediul unui telefon mobil.

Robert Bradford, responsabilul peste sectorul chinez, spuse de îndată:

— Trebuie să luăm legătura cu cei din *Guoambu.* Avem relaţii optime de colaborare cu ei.

Cary Brett îi aruncă o privire răutăcioasă.

— Corect. Numai că au relaţii de colaborare *mult mai strânse* cu nord-coreenii. Iar în acest caz cu siguranţă că ar fi de partea lor.

Se aşternu o tăcere grea, apoi Cary Brett luă iarăşi cuvântul.

— Acest trădător are o mare valoare, insistă el. Trebuie *neapărat* recuperat. Aş vrea să nu-i implic deloc pe cei din Beijing. Căutaţi prin dosarele voastre o nouă modalitate de soluţionare a acestei crize.

Timp de câteva clipe nu se auzi decât zgomotul făcut de calculatorul lui Robert Bradford. Acesta căuta în memoria hard diskului său rapoartele ultimelor operaţiuni desfăşurate ce CIC în colaborare cu Serviciile chineze.

[25] Directorul Direcţiei de Conducere a Operaţiunilor.

Într-un târziu, îşi ridică ochii şi spuse:

— Acum patru ani, unul dintre „field-officer”-ii noştri, Jeffrey Cox, a fost răpit pe insula Jolo, din Philippine. Un membru al *Guoambu* din Bangkok ne-a fost de mare ajutor. Mulţumită ajutorului său, am obţinut sprijinul unui chinez puternic, rezident în Philippine, care a contribuit substanţial la succesul misiunii.

Chipul lui Cary Brett se lumină.

— *Minunat!* Cum se numeşte chinezul?

— Este vorba de o chinezoaică, domnule, îl corectă Robert Bradford. Se numeşte Ling Sima şi locuieşte la Bangkok, lucrează sub acoperire ca bijutier. Ocupă o funcţie înaltă în cadrul *Guoambu,* are legături cu anumite Triade chineze, e un fel de intermediar între China şi Thailanda.

Entuziasmul lui Cary Brett dispăru brusc.

— Ei bine, poate că nu este *totuşi* ceea ce ne trebuie nouă. Dacă în douăzeci şi patru de ore nu îl găsim pe Kim Song Hun, va trebui să o contactăm. Cine s-a ocupat atunci de rezolvarea conflictului?

— Craig Maloney, COS-ul din Bangkok.

— Trimiteţi-i imediat un mesaj.

— Îmi pare rău, sir, Craig Maloney conduce în prezent biroul din New Delhi din India.

— Cineva trebuie să-l fi înlocuit.

— Bineînţeles, *sir.* Dar noul COS a venit abia acum două luni. Nu a avut timp să stabilească legături cu toate contactele predecesorului său. Această chinezoaică, Ling Sima, nu este unul din colaboratorii frecvenţi ai „Biroului”.

Cary Brett era cât pe ce să-şi piardă cumpătul. Ridicând puţin tonul exclamă:

— Dumnezeule! Mai este cineva care o cunoaşte pe această Ling Sima?

— Sigur, domnule, replică Robert Bradford: şeful misiunii din Jolo, Malko Linge. Conform rapoartelor lui Craig Maloney, acesta a avut o colaborare optimă cu această chinezoaică.

— Ah, exclamă Cary Brett, care auzise deseori vorbindu-se despre Malko Linge şi cunoştea prea bine reputaţia acestuia de afemeiat. Dar nu era momentul să-şi fi pierdut

vremea cu asemenea detalii.

— O.K., concluzionă directorul. *Keep În touch with Ulan-Bator*[26] şi găsiţi-mi-l pe Malko Linge. Dacă până mâine Kim Song Hun nu este în „siguranţă”, trimiteţi-l pe Malko Linge la Bangkok. Vom vedea dacă asta ne ajută la ceva. Casa Albă e foarte interesată de această problemă. Preşedintele ar face orice pentru a-i strânge puţin cu uşa pe nord-coreeni. Iar, conform biroului din Ulan-Bator, acest Kim Song Hun jucase un rol vital în finanţarea programului nuclear demarat de acel nebun furios de Kim Jong Il.

— Furios, cu siguranţă, dar nu şi nebun, domnule, îşi permise o remarcă Mike Mitchell.

Cary Brett dădu nepăsător din mână la auzul acelei analize psihologice al *fuhrer*-ului din Coreea de Nord şi se ridică în picioare.

— *Have a good day. Keep me posted*![27]

*

* *

Tocmai se înnoptase la Bangkok, iar Malko se plimba pe bulevardul Silom, ţinând-o de mână pe Alexandra. Se opriră şi priviră hotelul Shangri-La. Tânăra femeie se întoarse radioasă spre el:

— E minunat. E ca şi cum am fi pe altă planetă, ar trebui să facem asta mai des.

— Voi încerca, promise Malko.

Şi el se bucurase din plin de această escapadă romantică.

*

* *

— Domnule, spuse Robert Bradford, care tocmai intra în biroul directorului secţiei operaţiuni, nu reuşim să dăm de Malko Linge. Cei de la biroul din Viena spun că nu este la castelul său şi nu au idee unde ar putea fi.

— Aţi încercat să-l sunaţi pe telefonul mobil? replicase Cary Brett.

— Îl are închis.

Şeful Departamentului Operaţional îi aruncă vizitatorului

[26] Ţineţi legătura cu Ulan-Bator-ul.

[27] O zi bună. Ţineţi-mă la curent.

său o privire aspră.

— Bob! spuse pe un ton periculos de calm, vrei să-mi spui că nu eşti în stare să dai de unul dintre comandanţii noştri de misiune. Nu poţi localiza un om despre care noi ştim totul?

— Se pare că nu doreşte să fie găsit, explică Robert Bradford. Cei de la castelul său pretind că nu ştiu unde se află. I-am lăsat un mesaj cerându-i să ia urgent legătura cu noi.

Directorul schiţă un zâmbet răutăcios.

— Asta numesc eu o măsură *pasivă.* Ia nişte măsuri mai *active.* Tocmai am avut o conversaţie cu domnul Frank Capistrano, de la Casa Albă. Şi el consideră că Malko Linge este persoana cea mai indicată pentru a rezolva problema aceasta cu cei de la *Guoambu.* Aşa că treci la treabă şi găseşte-l.

Coborându-şi privirea asupra unui dosar aflat pe biroul său, începu să-l studieze atent. Întrevederea se încheiase.

*

* *

După ce goliră o sticlă de Taittinger Comte, Champagne Roşie, Alexandra şi Malko se pregăteau să meargă să ia cina la restaurantul chinezesc Cheng Sen de pe strada Rama IV. Deodată telefonul începuse să sune, Malko decisese, însă, să nu răspundă. Deseori personalul thailandez, incapabil să pronunţe corect numele turiştilor străini, le făcuse legătura cu persoane pe care nu le cunoşteau. Într-un final trebuise totuşi să răspundă.

— Sir, e un domn care vă aşteaptă în hol, îl anunţă recepţionerul.

— Un domn! repetase Malko. Pe mine?

— Da. Sunteţi Mister Linge, nu-i aşa?

— O.K., răspunse Malko, cobor imediat.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Alexandra. Era îmbrăcată cu aceeaşi rochie roşu-aprins în care Malko o „violase” cu două zile în urmă.

— Habar n-am, spuse Malko. Probabil că e o greşeală.

Ea se apropie de lift fără să-i răspundă. Când ajunseră la recepţie, un bărbat destul de bine făcut cu părul ciufulit şi

privirea ageră se îndreptă spre ei. Necunoscutul, îmbrăcat în cămaşă şi pantaloni gri, ţinea în mână o mică servietă.

— Mister Malko Linge?

Malko îl privea mirat. Pentru el acel individ era un străin.

— Da, îi răspunse acestuia. Cine sunteţi dumneavoastră?

— Gordon Backfield. Sunt noul director al Agenţiei din Bangkok. Cred că l-aţi cunoscut pe predecesorul meu Craig Maloney…

În câteva cuvinte totul fusese spus pe un ton amabil şi politicos. Malko se simţea ca şi cum ar fi căzut de pe norişorul pe care plutise în ultimele zile. Dar Alexandra îi aruncă o privire acuzatoare.

— Mi-ai spus că *nimeni* nu ştie unde suntem. Iar m-ai minţit!

Gordon Backfield răspunse, calm şi curtenitor în locul lui Malko. Părea foarte bine educat, semănând mai degrabă a profesor decât a spion.

— Vă rog să mă scuzaţi, doamnă, spuse foarte politicos, dar vă jur că ne-a fost foarte greu să dăm de urma Prinţului Malko!

— Dar cum m-aţi găsit? întrebă contrariat Malko.

— Biroul din Viena a verificat toate listele de pasageri ale zborurilor care au părăsit Austria în această perioadă. Am dat de urma dumneavoastră cercetând listele companiei Thai Internaţional. După ce am aflat că sunteţi în Bangkok, restul a fost foarte simplu. Poliţia thailandeză a fost foarte eficientă şi a descoperit uşor la ce hotel eraţi cazat. Am primit ordin de la Washington să iau urgent legătura cu dumneavoastră.

— Dar de ce? protestă agentul, acum sunt în vacanţă!

Gordon Backfield zâmbise îngăduitor: aparent cuvântul „vacanţă” nu făcea parte din vocabularul unui spion.

— Vă înţeleg! îi replică în continuare. Dar domnul Frank Capistrano doreşte să vă vorbească imediat! Am primit ordin să vă escortez la ambasadă pentru a putea utiliza o cale de comunicare protejată. Se întoarse apoi spre Alexandra şi continuase: doamnă, acest lucru nu va dura mult timp. După aceea veţi putea merge să cinaţi.

Supărată, Alexandra nu se mai obosi să-i răspundă.

Malko se apropie atunci de ea şi îi spuse în şoaptă:

— Îmi pare rău. Nu va dura prea mult. Ia-ţi ceva de băut de la bar până revin eu.

— Nu, răspunse tânăra femeie, voi urca în cameră.

Îi întoarse spatele şi se îndreptă spre lift. Gordon Backfield remarcă amuzat.

— Aveţi o doamnă foarte drăguţă, mister Linge.

Mai mult demon decât înger... Malko îl urmă furios. Urcară apoi într-un BMW cenuşiu parcat în faţa balcoanelor hotelului.

— Mergem la Witthayou, spuse americanul. Nu durează mult.

Ambasada SUA se afla în plin centrul Bangkok-ului, pe unul din cele mai importante bulevarde ale capitalei thailandeze, Thanon Witthayou.

*

* *

Se scurseră douăzeci şi cinci de minute din momentul plecării de la hotel şi până când reuşiră să ajungă în spatele uşii blindate care dădea spre cele două clădiri gemene care adăposteau ambasada SUA la Bangkok. Ca de obicei, străzile din capitala Thailandei erau străbătute în lung şi-n lat de o sumedenie de taxiuri, care îngreunau circulaţia alături de *tuk-tuk-urile* lente care se mişcau la fel de greu prin norii de fum urât mirositori.

Malko fierbea de furie.

Îl urmă pe Gordon Backfield în tăcere până la etajul al optulea. Clădirea era aproape goală. Era totuşi ora nouă treizeci seara. Directorul CIA din Bangkok îşi pusese biroul la dispoziţia lui Malko, îi indică acestuia un telefon cu linie securizată şi apoi se duse să se spele pe mâini.

Numărul de la linia directă al lui Frank Capistrano fusese înscris pe o bucată de hârtie aşezată lângă telefon. Malko încercă să se calmeze înainte de a forma numărul.

Abia terminase de format numărul că se şi auzi vocea joasă şi răguşită a lui Frank Capistrano, *Special Adisor*-ul *for Security,* de la Casa Albă.

— Malko! Sunt foarte bucuros să te aud! Acum o oră am vorbit despre tine cu Preşedintele în timpul *morning*

briefing-ului... Era foarte mulţumit de deznodământul cazului Litvinenko[28]. Categoric nu poţi avea încredere în ruşi! Se pare că porcul ăsta de Puţin vrea să fie un al doilea Brejnev...

— E posibil, replică Malko exasperat.

Totuşi Frank Capistrano nu-i întrerupsese vacanţa ca să-i ţină o prelegere geopolitică la telefon.

— Frank am venit la Bangkok să-mi petrec câteva zile de vacanţă împreună cu logodnica mea. Nu mă aşteptam să mă găsiţi.

— Eu am dat ordin să fii găsit cu orice preţ, sublinie consilierul de la Casa Albă. Am nevoie de tine.

— Ce trebuie să fac?

— Trebuie doar să iei legătura cu unul din contactele tale, promise Frank Capistrano. Am dat de un mare rahat în China. Îţi aminteşti de chinezoaica aia, Ling Sima, care te-a ajutat în misiunea Jolo?

— Bineînţeles, răspunse Linge.

Cine ar putea uita vreodată o femeie atât de încântătoare care acceptase cu atâta plăcere să fie sodomizată.

— O.K., concluzionă consilierul, trebuie să o reîntâlneşti, ce noroc că eşti *deja* la Bangkok!

Această ultimă remarcă era categoric o dovadă de umor negru...

— Ce vreţi de la ea? întrebă Malko. Şi de ce nu ia legătura cu ea directorul Agenţiei de aici?

— *Tu o* cunoşti, explică demnitarul american. Ţi-ar fi mult mai uşor. În plus, nu avem prea mult timp.

— Despre ce e vorba?

— Despre un trădător nord-coreean pe care l-am ajutat să treacă graniţa în China. Când eram gata să îl aducem la Ulan-Bator, în Mongolia, au intervenit Serviciile nord-coreene. Acum e undeva în China în drum spre Beijing. Trebuie să-l găsim şi să-l ajutăm. Gordon Backfield îţi va da toate detaliile.

— Nu ştiu dacă Ling Sima poate face ceva, obiectă Malko.

---

[28] Spion rus care trăia la Londra. După cum se bănuieşte, a fost ucis cu poloniu radioactiv de către Serviciile secrete ale Federaţiei Ruse.

De ce nu cereţi mai bine sprijinul *neoficial* al celor din *Guoambu?*

— Nord-coreeni sunt aliaţii lor. E mult prea riscant. Avem nevoie de-o mână de ajutor oficială care să nu le dea de bănuit celor din Beijing. După aceea îţi poţi continua vacanţa.

— Foarte bine! Mă voi ocupa de această problemă, replică exasperat agentul Linge.

Ceasul său indică ora zece şi cinci minute…

— Mulţumesc, zise Frank Capistrano. Salut-o din partea mea pe scumpa ta prietenă Alexandra.

— Nu cred că ar fi o idee prea bună, explică agentul. Mai ales după ce s-a atentat la *intimitatea* ei.

— Femeile sunt tare dificile, concluzionă consilierul de la Casa Albă, înainte de încheierea conversaţiei.

Gordon Backfield aştepta în biroul alăturat. De cum îl văzu, Malko i se adresă numaidecât.

— Mâine dimineaţă, veniţi să mă luaţi la ora nouă. Vom merge la Yeowarat[29].

Americanul zâmbi puţin ruşinat.

— Asta o să ne ia ceva timp! Este Anul Nou Chinezesc şi abia se poate circula. Nici taxiurile nu vor să meargă.

— Ei bine, vom merge pe jos! răspunse Malko. Acum ne întoarcem la Shangri-La!

Lui Malko nu-i trebui mai mult de o jumătate de oră pentru a reveni la Shangri-La. Era totuşi trecut de ora zece jumătate. Alexandra era probabil foarte furioasă.

De îndată ce Gordon Backfield plecase, el urcase în grabă la etajul douăzeci şi cinci. Apartamentul era slab luminat şi gol. Un bilet era aşezat pe podeaua din camera de zi. Mesajul era foarte scurt.

„Te-am prevenit! Plec. Alexandra.”

Se năpusti asupra dulapului cel mare: nu mai era nici o rochie. Alexandra nu glumise deloc. Furios şi trist, Malko se aşeză cu faţa spre Chao Praya.

Bineînţeles că mai avea timp s-o ajungă la aeroport, căci toate zborurile spre Europa decolau abia la miezul nopţii. Dar la ce bun? O cunoştea prea bine pe Alexandra şi ştia că

[29] Cartierul chinezesc.

nu va putea s-o facă să se răzgândească.

Nu-i mai era foame şi pentru prima oară în viaţă detesta Bangkokul.

Capitolul VII.

Kim Song Hun coborî din vagonul „standard”[30] şi o urmă pe Yeon-Jeong. Zgomotul asurzitor din gara Beijing îl obosea pe fugarul nord-coreean. Pe peron era o mare de oameni care coborâse în acelaşi timp din vagoane, fiecare încercând cu disperare să-şi croiască drum prin gloata aceea. Era ca şi cum toţi cetăţenii Asiei şi-ar fi dat întâlnire în acel loc Pentru că era Anul Nou Chinezesc, mulţi traversaseră întreaga ţară pentru a putea petrece sărbătoarea în familie.

Erau extenuaţi după o călătorie care durase două zile în gara din Changehum, fuseseră nevoiţi să coboare din tren din cauza unor poliţişti care-i legitimaseră pe călători. Apoi dormiseră toată noaptea pe podeaua din sala de aşteptare ticsită de lume. A doua zi în zori au pornit din nou la drum într-un fel această afluenţă de suflete îi protejase, îngreunând foarte mult controalele din rândul călătorilor.

Cei doi mergeau de-a lungul peronului, spre ieşire, amestecându-se printre pasagerii împovăraţi cu fel de fel de bagaje. Trecătorii erau asurziţi de anunţurile urlate la microfoane de speakeri, dar mesajele erau practic imperceptibile din cauza vocilor prea ascuţite ale angajaţilor gării. Ajunseră în cele din urmă la ieşirea din gară, unde aşteptau sute de călători printre zeci de vânzători ambulanţi şi mini-restaurante care vindeau de toate.

Mobilul lui Kim Song Hun sunase de două ori, apoi se oprise. Ieşirea din gară dădea spre Faraday. Yeon-Jeong se oprise şi îşi lăsase geanta jos.

— Aici ne despărţim, spuse tânăra. Eu voi lua metroul. Merg pe strada Tiang Chiao, în spatele pieţei Tien An Men. Am luat adresa unor coreeni care locuiesc acolo care poate îmi vor găsi de lucru. Iar tu, ce vei face în continuare?

Înghesuit de trecători, zăpăcit de zgomotele şi de

[30] În China trenurile au în componenţă două clase: „standard” şi de „lux”.

inscripţiile în chineză necunoscute, nord-coreeanului aproape că îi venea să plângă. Tot ceea ce îl mai ţinea în viaţă era gândul că, undeva, nişte oameni încercau să-l ajute. Trebuia deci să facă tot posibilul pentru a-i întâlni.

— Voi încerca să-mi continui călătoria, îi zise fetei, voi merge spre sud-vest.

Yeon-Jeong dădu din cap.

— Ar trebui să vorbeşti măcar puţin chineza, altfel nu ai nici o şansă. Chiar dacă ai paşaport. Drumul e lung, sunt multe controale…

— Nu am de ales, răspunse Kim Song Hun. Dacă rămân aici, chinezii mă vor aresta şi voi fi trimis în ţara mea…

— E adevărat, recunoscu tânăra. Îţi urez noroc…

— Aşteaptă! o rugase fugarul. Îmi poţi cumpăra un bilet de tren spre Shanghai? Şi apoi poţi să-mi schimbi nişte dolari în yuani?

Tânăra întinse mâna.

— Bine. Dar îmi dai zece la sută din bani. Tu ai mulţi bani, iar eu sunt foarte săracă.

Kim Song Hun nu se opuse.

— Dă-mi banii şi aşteaptă-mă la bufet, spuse apoi Yeon-Jeong.

Îi dădu o mie de dolari, în bancnote de douăzeci şi merseră apoi într-un bufet unde tânăra comandă două Tsing-Tao, înainte să se piardă în mulţime. Coreeanul îşi spuse că ea putea să nu se mai întoarcă. Gustul de bere proaspătă îi dădu putere. Încetul cu încetul se obişnuise cu zgomotele infernale şi cu vânzoleala continuă. Punându-şi mintea la contribuţie descifrase, vag, câteva caractere ale alfabetului chinez, dar fără a le înţelege însă sensul.

Îngheţă de spaimă la vederea uniformelor verzi ale unei patrule de miliţieni. Din fericire avea la el paşaportul sud-coreean! Drumul până în Thailanda va fi unul foarte lung.

*

* *

Mercedesul gri coborî de-a lungul bulevardului Chahg An[31] îndreptându-se spre Gara Centrală. Cu mult timp în urmă această stradă imensă, lată de două sute de metri şi

[31] Bulevardul Păcii celestiale.

lungă de treizeci de kilometri, fusese ocupată în întregime de sute de motociclete. Încetul cu încetul acestea dispăruseră cedând locul maşinilor, asemeni cartierelor vechi din spatele pieţei Tien An Men care erau demolate fără nici o părere de rău. Chinezii erau într-o continuă modernizare, care nu ierta aproape nimic. Vechile case de lemn făcuseră loc zgârie-norilor de patruzeci de etaje, care dominau acum oraşul.

John Garfield, şeful biroului CIA din Beijing, îşi privi ceasul. Plecase cu zece minute mai devreme din Ambasada americană, aflată în cartierul San Li Tun, pentru a ajunge la timp. Trebuia să aştepte la gară sosirea unui tren care venea din Changehum. Se dusese pentru a şasea oară, în ultimele douăzeci şi patru de ore, la Gara Centrală cu speranţa de a-l intercepta pe agentul 127.

În servietă avea o fotografie a lui Kim Song Hun, trimisă prin e-mail de cei din Ulan-Bator. Biroul CIA din Mongolia avusese o conversaţie scurtă cu trădătorul, care le vorbise de Beijing. Ordinul agentului era să-l recupereze şi să-l ducă în siguranţă într-un centru diplomatic.

Şoferul opri maşina pe esplanada din faţa gării centrale, iar John Garfield intră înăuntru însoţit de doi *deputies*[32]. Cum ar putea să găsească ceva în această mare compactă de oameni, aflaţi într-un dute-vino continuu? Între larma mulţimii, ţipetele porta-vocilor şi şuieratul trenurilor – trenurilor chinezeşti le place să şuiere – numai zgomotul era de ajuns ca să îţi ia minţile.

John Garfield, care vorbea şi citea în chineză, reuşise în cele din urmă să găsească linia unde sosise trenul din Changehum.

Dar, din păcate, acesta era gol. Călătorii coborâseră de mult şi alţii începuseră deja să urce în vagoane.

Fără să se fi descurajat, cei trei americani începură să cerceteze holul imens al gării, în zigzag printre oamenii aşezaţi pe podele, încercând să dea de cel pe care-l căutau în această gloată de suflete. Sperând în acelaşi timp să nu fi fost arestat de poliţia chineză.

Când Yeon-Jeong se reîntoarse, Kim Song Hun tocmai îşi

[32] Adjuncţi.

terminase de băut berea. Spre surpriza lui tânăra era însoţită de un bărbat cu privire şireată, prost îmbrăcat şi cu capul acoperit de o şapcă. Fata îi explică apoi nord-coreeanului împietrit de frică.

— Ţi-l prezint pe Sun Tong Zhi[33]. M-a abordat lângă ghişeul unde se vând biletele şi m-a întrebat dacă am nevoie de ajutor.

— Zao[34], zisese chinezul.

Apoi, după ce tovarăşul se îndepărtase discret, Kim Song Hun o întrebase, în şoaptă, pe fată:

— Cine este omul ăsta? N-o fi cumva poliţist?

Yeon-Jeong răspunse zâmbind.

— Nu, este un fel de călăuză… El îi pândeşte pe călătorii clandestini, lângă ghişeul de bilete şi se oferă să-i ajute în schimbul unei sume de bani.

— Eşti sigură că nu mă va da pe mâna poliţiei?

— Nu te va trăda, întări tânăra. Cu siguranţă acest om face parte dintr-o Triadă care se ocupă cu traficul de fiinţe vii. În plus, vorbeşte puţin coreeana.

Mintea lui Kim Song Hun era plină de gânduri contradictorii. Acest om putea fi un informator care l-ar fi putut da pe mâinile poliţiei chineze. Dar se simţea atât de pierdut în acest oraş în care nu se putuse face înţeles de nimeni, încât era tentat să accepte.

— Ţi-am luat un bilet până la Kumming, în Yunnan, îl anunţă fata. Trenul trece prin Zhengzhou, Nanjing, Wuhan, Guangzhou şi Nanning. După ce ajungi în Kumming, va trebui să iei un autobuz. Nu sunt trenuri care să treacă graniţa, pentru că în Laos nu sunt căi ferate. E foarte primitiv acolo. Iată şi yuanii tăi.

După ce luă banii din mâna ei, fugarul o întrebă:

— Cât timp durează călătoria până la Kumming?

— Teoretic, patru zile, dar ţie îţi va lua cu siguranţă mult mai mult timp.

Coreeanul îndesă banii în buzunar, fără să-i mai fi numărat. Se simţea prea obosit. Yeon-Jeong îl întrebă apoi:

— Ce să îi spun lui Sun Tong Zhi?

---

[33] Tovarăşul Sun.

[34] Bună ziua.

— Aş vrea să mă ajute.

Tânăra îi făcu un semn chinezului, care se apropie. Cei doi purtară o lungă discuţie în chineză, după care tovarăşul Sun se întoarse spre Kim Song Hun şi îi spuse într-o coreeană relativ fluentă:

— Aţi ales bine traseul, dar sunt multe controale. De unul singur, fără să vorbiţi chineza, nu veţi ajunge prea departe... Eu vă propun altceva: vă voi însoţi până la Shanghai şi, odată ajuns acolo, vă voi ajuta să faceţi rost de o barcă. Aşa e mai rapid...

— Cât mă vor costa toate astea?

— O mie de yuani.

Era o sumă frumuşică în China. Kim Song Hun făcu câteva calcule şi realiză că va putea achita uşor suma aceasta şi încuviinţă din cap.

— Foarte bine, accept.

— Trenul pleacă în seara asta, la ora şapte, anunţase Yeon-Jeong. E mai bine să călătoreşti cu vagoanele „standard” pentru că sunt mai rar controlate.

— Poate că va trebui să dăm ceva bani soldaţilor sau poliţiştilor, preciză Sun, aceste sume nu sunt incluse în cei o mie de yuani. Oricum, nu este vorba despre cine ştie cât...

— Trebuie să ne despărţim acum, zise Yeon-Jeong. Nu-mi place locul ăsta...

Fata făcuse o plecăciune scurtă şi se afundase în mulţime. După ce aceasta se făcuse nevăzută, tovarăşul Sun îl luă pe coreean de braţ zicându-i:

— Ar fi bine să nu rămânem în gară. Să mergem în piaţa Tien An Men. Acolo vin mulţi turişti străini şi vei putea trece neobservat. Putem lua metroul care ne va duce până acolo.

Kim Song Hun îl urmă până la metroul, care i se păru foarte luxos. Era prima dată când călătorea cu o garnitură de vagoane cu pneuri... într-adevăr, când sosiră în piaţa Tien An Men, aceasta, în ciuda frigului de afară, era înţesată de lume. El, singur, n-ar fi îndrăznit niciodată să facă o asemenea călătorie.

Merseră pe jos până la Vaporul de Marmură, capriciul defunctei împărătese Tseu-Hi, amplasat pe malul lacului din apropierea Palatului de Vară, deschis turiştilor.

Atunci începu să sune mobilul lui Kim Song Hun. De data asta comunicarea era mult mai bună. Nord-coreeanul recunoscu vocea „prietenului” său american din Ulan-Bator.

— Unde eşti? întrebă acesta.

— La Beijing. Mă îndrept spre Shanghai.

— Nici vorbă! Vrem să vă luăm în custodia noastră. Agenţii noştri sunt la Gara Centrală. Eşti acolo?

— Nu.

— Întoarce-te la gară. Aşteaptă-i lângă ghişeul de bilete.

— O.K., zise Kim Song Hun.

Coreeanul era nebun de fericire. Păcat de cei o mie de yuani pe care-i dăduse deja călăuzei. Se hotărâse însă să nu-i spună deocamdată nimic tovarăşului Sun.

*

* *

Lee Joc ÎI, directorul din Beijing al *Biroului de Securitate Generală* nord-coreean, supraveghease, împreună cu o duzină din oamenii săi, timp de două zile Gara Centrală din Beijing. Ordinul venise de la generalul Kim Shol Su în persoană. Trebuiau să-l găsească cu orice preţ pe acest *Maegukno,* Kim Song Hun.

Odată ajunşi în holul imens al gării, oamenii săi începură să se desfăşoare: cercetară locul unde călătorii aşteptau, aşezaţi pe nişte grămezi de baloţi, bufetul, sălile de aşteptare pline de ţărani. Lăsându-şi subalternii să scotocească prin gară, Lee Joc 11 se îndreptă spre ghişeul de vânzare a biletelor. Cunoştea din vedere câteva călăuze, care-i dădură informaţii, în schimbul unor sume de bani, după ce încasară în avans banii de la clienţii lor. Astfel aceştia îşi dublaseră câştigurile.

Intre călăuze era unul cu care nord-coreeanul colaborase în trecut. Acesta se îndreptă către individul cu mutră vicleană care stătea pe o bancă.

— Zao!

— Zao.

— *Huai Dan*[35]*,* spuse cu amabilitate agentul nord-coreean, am nevoie de tine.

— Cu ce te pot ajuta Lee *Tong Shi!*

[35] Secătură.

— Caut un *Huai Dan*[36], un trădător. Ar fi trebuit să sosească azi din vest. E un tip bine făcut, în jur de cincizeci de ani, îmbrăcat într-o geacă verde căptuşită cu piele de câine şi are o servietă mare din piele neagră. Nu ştie chineza şi va apela cu siguranţă la cineva care să-l ajute.

Călăuza dădu din cap.

— Tocmai am sosit şi nu am văzut pe nimeni care să aibă asemenea semnalmente. Dar ziua nu s-a încheiat încă. Cât îmi dai?

— O sută de yuani…

Chinezul strâmbase din nas.

— Nu e mare lucru.

— Îţi voi da două sute, promise Lee Joc Il. Iată numărul meu de telefon. Dacă-l vezi, cheamă-mă.

Pentru a-l motiva scoase din buzunar cincizeci de yuani şi i-i înmână.

— *Xie-xie min*[37], răspunse chinezul politicos în timp ce-şi băga banii în buzunar.

Chinezul rămase gânditor privindu-l pe nord-coreean cum se îndepărta. Ţinând cont de avariţia patologică şi de Sărăcia nord-coreenilor, se părea că acest fugar era o persoană foarte importantă. Începu să citească mai departe din *Renmin Ribao*[38] îndreptându-se spre un colţ unde se adunau deseori persoanele în tranzit. Era un fel de refugiu, amplasat în fundul gării, unde erau feriţi de frig şi de controale.

Îşi spuse în sinea lui că dacă acel om era atât de important, agenţii de la Securitatea publică Chineză ar fi fost mult mai generoşi decât coreenii. Dacă ar putea să încaseze bani din ambele părţi ar fi şi mai bine.

Kim Song Hun sosise, împreună cu „ghidul” său, la Gara Centrală cu zece minute înainte de plecarea „Expresului de Shanghai”. Dar, în loc să se ducă la peronul de unde pleca trenul, coreeanul să îndreptă spre ghişeul de bilete.

— Hei, încotro mergi? întrebă tovarăşul Sun.

— Trebuie să mă întâlnesc cu cineva, răspunse Kim Song

[36] Ticălos!

[37] Mulţumesc.

[38] Cotidianul Partidului.

Hun.

Trebuia să traverseze toată gara pentru ajunge la locul de întâlnire şi se avântă plin de optimism prin mulţime.

John Garfield, care fusese prevenit de cei din Ulan-Bator, tocmai sosise, însoţit de cei doi „*deputies*" ai săi, în faţa ghişeului de bilete, unde călătorii făcuseră coadă. După ce încercară, zadarnic, să distingă chipul fugarului nord-coreean în marea de oameni, cei trei americani se puseră la pândă.

*

* *

Lee Joc Il tocmai se îndrepta spre informatorul său, când deodată se opri în loc. Lângă ghişeul de bilete erau nişte străini care cercetau mulţimea.

Nu păreau a fi turişti... Deodată înţelese: erau agenţii americani veniţi în aşteptarea trădătorului nord-coreean. În China, americanii nu aveau prea multă libertate de mişcare şi cu siguranţă aceştia nu erau nici măcar înarmaţi. În plus, străinii erau în inferioritate numerică. Bucuros, începuse să-şi cheme oamenii cu ajutorul mobilului.

Subordonaţii săi erau înarmaţi. E drept că nu aveau pistoale, dar aveau multe arme albe asupra lor. În plus, puteau oricând să ceară o mână de ajutor din partea Securităţii publice chineze.

În câteva minute, oamenii săi fură împrăştiaţi de jur împrejurul americanilor, gata să-l intercepteze pe trădător.

*

* *

Kim Song Hun se îndrepta spre locul întâlnirii, cu inima plină se speranţă, însoţit de tovarăşul Sun. Deodată însă se opri brusc.

Tocmai îi observase pe cei trei americani, care făceau notă discordantă faţă de restul mulţimii. Numai că aceştia nu erau singuri. Kim Song Hun observase că agenţii CIA erau filaţi de mai mulţi coreeni. Directorul Biroului 39 văzuse prea multe pentru a se înşela. Ucigaşii de la *Biroul de Securitate Generală* îl aşteptau. Fie aveau ordin să-l elimine, fie urmau să-l răpească.

Americanii păreau incapabili să poată proteja pe cineva.

Asemeni unui delfin care se cufundă în mare, după ce iese la suprafaţă, fugarul se avântă repede în mulţime, spunându-i tovarăşului Sun:

— Încotro e trenul spre Shanghai?

— Pe acolo! răspunse chinezul.

Se avântară în mulţime alergând în sens invers. Ajunseră pe peron chiar în momentul în care angajaţii de la căile ferate îi anunţau pe întârziaţi să poftească în vagoane. Kim Song Hun şi Sun reuşiră să urce într-un vagon ticsit de lume şi fură nevoiţi să stea în picioare lângă o angajată a căilor ferate care vindea ceai, biscuiţi şi sandvişuri.

*

* *

John Garfield era din ce în ce mai nervos. Kim Song Hun nu se arătase încă, deşi cei trei americani erau mai mult decât vizibili.

Îi venise deodată în minte ceea ce îi spuseseră cei din Ulan-Bator: fugarul avea intenţia să se îndrepte spre Zhengzhou. Poate că acesta înţelesese greşit şi îi aştepta pe peronul trenului spre Shanghai.

— Urmaţi-mă! le ordonă el celor doi „*deputies*”.

Dând din coate se îndreptară spre peronul numărul 16.

Lee Joc Il îi văzuse pe americani îndreptându-se deodată spre trenul care se pregătea de plecare.

Le luase urma împreună cu oamenii săi şi ajunseră pe peronul numărul 16 cam în acelaşi timp cu americanii, care se opriră la intrarea pe peron.

Aceştia căutau din priviri pe cineva.

Pe peron se auziră şuierăturile trenului. Acesta era gata de plecare. Nord-coreenii observaseră nervozitatea celor trei americani şi înţeleseră instinctiv ceea ce se întâmplase. Kim Song Hun probabil că-i zărise şi îşi schimbase planul. Cu siguranţă că urcase în tren!

Nord-coreeanul se întoarse spre oamenii lui.

— Tu Nam, urcă-te în tren. Acel *maegukno* se află cu siguranţă acolo.

Tânărul agent coreean o luă la goană ca un alergător în cursa de o sută de metri, dar trenul se pusese deja în mişcare.

*

* *

În momentul în care trenul se pusese în mişcare, Kim Song Hun văzu pe peron un bărbat care alerga în urma acestuia, încercând să se urce în ultimul vagon. Inima îi sări atunci din piept. Necunoscutul avea trăsături tipice coreene: pometi înalţi, maxilar proeminent şi acea alură dură specifică agenţilor de represiune. Instinctiv fugarul încercă să se dea mai înapoi. Dar deodată un angajat al căilor ferate îl prinse pe necunoscut de talie împiedicându-l să prindă din urmă trenul.

În China, nimeni nu glumeşte când e vorba de securitate.

Tovarăşul Sun, care observase manevra necunoscutului şi panica pe care i-o provocase acesta „clientului" său, îl sfătui amical:

— N-ar trebui să ne continuăm drumul până la Zhengzhou. Vom coborî mai devreme şi vă veţi ascunde.

Oamenii din jurul lor începură să mănânce şi să moţăie. Câmpia întinsă, acoperită de ceaţă, trecea din ce în ce mai repede pe lângă ei. Kim Song Hun, mângâiat de muzica stridentă din difuzoare, se aşeză pe podea cu servieta între genunchi şi începu să suspine. Deodată, un zgomot îl făcu să tresară: era soneria unui telefon.

Era chiar telefonul *său.*

Ţăranii aşezaţi lângă el se opriră din mestecat. Ei nu avuseseră niciodată telefoane mobile, abia reuşeau să-şi ducă traiul de azi pe mâine. Deşi China era o ţară puternic industrializată, aici mai erau încă oameni care trăiau la periferia civilizaţiei.

Nord-coreeanul îşi scosese telefonul. Soneria se opri. Bărbatul observă bara roşie de pe ecranul aparatului: se terminase bateria. Nimeni nu-l va mai putea contacta.

*

* *

— Domnule, nu mai răspunde nimeni! Cred că a rămas fără baterie sau şi-a oprit telefonul. Intră direct mesageria.

Directorul Biroului din Ulan-Bator se zbătea între furie şi disperare.

Ce se întâmplase oare?

„Lield-officer”-i de la biroul din Beijing sunau isterici din cinci în cinci minute. Aceştia erau încă în Gara Centrală, dar Kim Song Hun nu se arătase.

— Poate că a fost arestat! concluzionă directorul Biroului. Acum când fusese atât de aproape de ei! Deocamdată echipa trimisă la gara din Beijing nu aflase nimic. Prudenţi, agenţii hotărâseră să mai rămână încă o oră la faţa locului. Fără prea mari speranţe însă.

Între Ulan-Bator, Langley şi Beijing, mesajele se succedară în mod continuu, în încercare lor de a înţelege ce se întâmplase.

În acel ocean de incertitudini, apăruse o veste relativ bună: Kim Song Hun era, probabil, în libertate. Poate chiar în drum spre Shanghai.

Acesta părea însă greu de recuperat şi în Zhengzhou nu era nici un consulat american... La gândul că omul care poseda secretele finanţării bombei atomice nord-coreene se pierduse undeva în China, directorului Biroului din Ulan-Bator îi veni să se arunce pe geam.

*

* *

Trenul şuierase puternic, traversând podul imens de şapte kilometri peste Yang-Tse. Acest fluviu impunător separa China de Nord de China de Sud. Zgomotul metalic îl trezise pe Kim Song Hun, făcându-l să tresară. Ziua abia începea. Tovarăşul Sun se întinse.

— Într-o oră şi jumătate vom ajunge la Nanjing, spuse acesta. Apoi vom porni spre Shanghai.

Ţăranii din jur sforăiau înghesuiţi unii lângă alţii. După plecarea din Beijing „Expresul de Shanghai” nu se oprise deloc, ceea ce-l mai liniştise pe fugar. Acum pericolul reapăruse. Cu siguranţă că nord-coreeni nu renunţaseră la ideea de a-l captura. Poate chiar ceruseră şi ajutorul autorităţilor chineze.

Încet, încet, o lumină slabă invadase vagonul şi ţăranii se îngrămădiseră în acea direcţie: o vânzătoare ambulantă trecu prin vagon cu ceai fierbinte şi biscuiţi. Kim Song Hun îşi scoase mobilul din buzunar. Bateria aparatului era complet goală. Ecranul nici măcar nu se mai lumina. Acum

pierduse legătura cu singurii lui prieteni. Neliniştea începu să-l macine din nou.

Câmpia era uşor-uşor invadată de clădiri din ce în ce mai numeroase. Apoi trenul trecu printre două ziduri neîngrijite de HLM: sosiseră la Nanjing. Garnitura intra în gară.

— Rămâi în compartiment, sugeră tovarăşul Sun. Aşa e mai sigur. Trenul stă aici o jumătate de oră. Merg să inspectez peronul.

Chinezul se amestecă în gloata de oameni, care se înghesuia pe culoare, pentru a coborî din tren. Peronul era plin de lume. Trenul avansase încet şi apoi se oprise nu înainte de un ultim şuierat. Ţăranii se îndreptară spre uşi, căci majoritatea coborau în Nanjing. Sung se amestecase printre ei şi apoi se pierduse în gloata de pe peron. Când reveni, un sfert de oră mai târziu, în compartiment îl informă îngrijorat pe Kim Song Hun:

— Sunt nişte oameni care vă caută! Sunt coreeni, ştiu eu cum să-i recunosc. Sunt însoţiţi şi de poliţiştii de la Securitatea publică. Au şi început să se urce prin vagoane.

Kim Song Hun simţi că-i îngheaţă sângele în vene.

— Eşti sigur?

— Da. Sunt o duzină de oameni. Probabil că eşti o persoană foarte importantă…

Trădătorul, speriat şi înnebunit, nu spuse nimic.

— Ce ne facem?

— Aşteaptă-mă aici şi dă-mi o sută de yuani.

Tovarăşul Sung dispăru cu banii, pentru a reveni, câteva minute mai târziu, însoţit de vânzătoarea de ceai şi sandwich-uri din vagonul lor.

— Haide! îi zisese fugarului.

Acesta îi urmase până la ghişeul din fundul vagonului care servea ca depozit şi loc de dormit al vânzătoarei.

— Intră aici, ordonă tovarăşul Sung. Te vom scoate afară când va porni trenul. Apoi în Shanghai vom coborî cu mare atenţie. Cu siguranţă ca vă vor ţine calea şi acolo.

Nord-coreeanul intrase în micul compartiment plin de cartoane şi se aşeză pe o bancă. Auzise apoi cheia învârtindu-se în broască. Era încuiat. Pentru o clipă se lăsă cuprins de panică: dacă cumva tovarăşul Sung îl va da pe

mâinile duşmanilor săi?

*

* *

Generalul Kim Shol Su se informa din oră în oră despre etapele urmăririi directorului Biroului 39. Înnebunise de furie când aflase că agenţii săi nu reuşiseră să pună mâna pe trădător în Beijing. „Preaiubitul Conducător” Kim Jong Îl îl sunase periodic adresându-i, în lipsa rezultatelor satisfăcătoare, o ploaie de ameninţări violente. Generalul îi jurase că era doar o chestiune de timp. Toate informaţiile legate de această misiune, odată ajunse la ambasada nord-coreeană din Beijing, erau comunicate imediat Phenian-ului.

Colonelul Cho Ong Jun fusese executat. Acesta primise trei gloanţe în cap, nu înainte de a fi legat de un stâlp din curtea închisorii. Nu putuseră scoate prea multe de la el, deoarece nu ştia nimic şi nu avusese nici o vină. Dar în ochii celor care-l judecaseră fusese vinovat de participare la complot. Trebuia deci să fie pedepsit.

Ordinele legate de soarta lui Kim Song Hun se schimbaseră. Dacă nu putea fi răpit şi adus în Coreea de Nord, trebuia executat pe loc şi mai ales trebuiau recuperate documentele aflate în posesia acestuia.

Acelea erau ordinele primite de agenţii nord-coreeni însărcinaţi să-l captureze pe trădător în Nanjing. Mulţi dintre ei erau întăriri venite din Shanghai. Toţi agenţii nord-coreeni din China fuseseră mobilizaţi în realizarea acestei misiuni.

Kim Song Hun număra minutele, pândind toate zgomotele venite dinspre exterior. Din cauza ferestrelor acoperite nu putea vedea nimic din ceea ce se întâmpla afară. Călătorii care vociferau disputându-şi între ei locurile libere se amestecau, în mintea lui, cu urletele portavocelor şi cu şuieratul trenurilor, dând naştere unui fond sonor asurzitor care-l înnebunea. Se uită la ceas. Mai erau şapte minute până la plecarea trenului. Tovarăşul Sung probabil că supraveghea holul. Zgomotul de pe peron se diminuase o dată cu scurgerea timpului. Se părea că trenul se pregătea să pornească spre Shanghai.

Deodată, zgomotul unei discuţii aprinse îl făcu să tresară. O femeie şi un bărbat se certau pe culoar. Dar, pentru că

vorbeau în chineză, fugarul nu înţelese nimic.

Apoi auzi un ţipăt înfiorător care-i îngheţă sângele în vene. Era un ţipăt se femeie care se transformase într-un soi de horcăit. Km Song Hun se ridică disperat în picioare. Auzi apoi o cheie răsucindu-se în broasca uşii. Dând dovadă de inspiraţie, fugarul trase un dulap, blocând intrarea.

De cealaltă parte a paravanului auzise o exclamaţie î furioasă în coreeană.

— *Aiguoo*[39]!

Se simţi prins în cursă! Privind în jurul său observă cele două mânere care foloseau la coborârea geamului acoperit. Cu o forţă izvorâtă din propria-i disperare apucă strâns cele două mânere şi trase cu toată puterea în jos. La început geamul, care nu părea să fi fost deschis prea des, fusese de neclintit. Kim Song Hun se opinti din toate puterile şi acesta coborî câţiva centimetri. Nişte lovituri puternice zdruncinau uşa. Cineva încerca s-o deschidă cu forţa. Dulapul nu le mai putea ţine piept mult timp.

Înspăimântat, Kim Song Hun apăsă din nou geamul care se mai coborî puţin, permiţându-i să zărească peronul. Acesta era aproape gol, dar tovarăşul Sung, însoţit de un alt bărbat, aştepta lângă portar. Fugarul scoase capul pe fereastră şi ţipă în coreeană.

— Sunt aici! Au venit să mă omoare! Fără să mai aştepte vreun răspuns, îşi zvârli servieta pe peron şi se avântă apoi şi el, cu capul înainte, prin deschizătura geamului.

*

* *

Choe Kwang, şeful comandoului nord-coreean, dădu o lovitură puternică de picior în uşa adăpostului unde era încuiat Kim Song Hun. Nu mai avea prea mult timp, căci trenul era gata de plecare. Doi dintre oamenii săi încercară să forţeze uşa. Corpul vânzătoarei de ceai, cu beregata tăiată, se prăbuşi pe podea. Doar aşa îi putură lua cheia. Choe Kwang ştia că deseori personalul feroviar era corupt de viclenia trădătorilor.

În cele din urmă uşa cedă, după o lovitură de umăr şi se izbi violent de perete, permiţându-i să zărească picioarele

[39] Rahat.

bărbatului care se ascunsese în cămăruţă alunecând pe fereastră. Choe Kwang se avântă spre fereastră cu pumnalul în mână, dar îl ratase cu câţiva centimetri pe fugar. Acesta din urmă ajunse pe peron unde fu ajutat de un bărbat.

Hotărât să pună mâna pe trădător, Choe Kwang se avântă pe culoar unde se izbi de un pâlc de oameni speriaţi şi indignaţi. Tocmai voia să iasă afară din vagon când apăru un controlor. O femeie înspăimântată începu să ţipe cu glas ascuţit, arătând cu degetul spre corpul care zăcea pe coridor.

— Lepădătura asta, i-a luat gâtul acestei femei!

Choe Kwang se întoarse şi o luă la fugă în direcţia opusă, traversând vagonul de la un capăt la altul, urmărit de paşii controlorului.

*

* *

Tovarăşul Sun îl ajută pe Kim Song Hun să se ridice în picioare, schimbă apoi câteva cuvinte în chineză cu însoţitorul său şi îi spuse fugarului, în coreeană:

— Hai repede! Pe peronul unsprezece este un tren care merge spre Wuhan.

Nord-coreeanul îşi ridică servieta şi porni, cu capul în pământ, după cei doi chinezi. Ei traversară liniile de cale ferată fără să se mai sinchisească de trenurile care veneau din toate părţile.

Kim Song Hun îi urmă orbeşte, cu răsuflarea tăiată, poticnindu-se deseori. Ajunseră apoi pe un peron îndepărtat de unde un tren se punea încet în mişcare. Numai că ei se aflau pe parte greşită a trenului şi nu mai aveau timp să ocolească pentru a-l prinde.

Fugarul începu să alerge pe şinele trenului. Când trenul apucă să prindă viteză, coreeanul se prinse de una dintre barele de cupru ale acestuia şi apoi puse piciorul pe o treaptă a scării. Toate astea se întâmplară sub privirile amuzate ale unor călători care-l crezură un simplu întârziat.

Trădătorul se simţea prea epuizat pentru a mai face vreun pas în plus. Se prăbuşi pe podea, cu mâinile la faţă, tremurând ca un peşte scos din apă, cu ochii plini de

lacrimi. Se simţea ca şi cum ar fi avut o gaură în piept.

Trenul prinse viteză. Îşi spuse apoi că duşmanii îl căutau pe peroanele gării, probabil că nu-l văzuseră urcând în vagon.

Deodată observă că tovarăşul Sun nu era lângă el. Bărbatul de lângă el era un necunoscut. Acesta se apropiase de Kim Song Hun şi îi spuse într-o coreeană stricată:

— Mă numesc Li Huan. Lucrez cu Sun. Te voi însoţi până la Wuhan. Trebuie doar să îmi dai zece mii de yuani, pentru că totul va fi foarte periculos.

Zece mii de yuani însemna cam o mie de dolari. O sumă destul de mare.

— Nu am atâţia yuani, se bâlbâi nord-coreeanul.

— Atunci dă-mi dolari…

Avea o privire fixă şi rece de cămătar. Kim Song Hun nu îndrăzni să i se opună. Băgă mâna în buzunarul interior al paltonului său şi numără zece bancnote de o sută de dolari, sub privirile lacome ale „ghidului” său, care înşfăcă apoi banii cu agilitatea unui prestidigitator.

— Unde se află oraşul Wuhan? întrebă trădătorul.

— În centrul Chinei, e un oraş foarte mare, explică Li Huan. De acolo trebuie să iei un tren spre Guangzhou[40]. De acolo poţi călători cu un vapor.

Kim Song Hun nu mai spuse nimic.

[40] Fost Canton.

Capitolul VIII.

Un dragon cu şase capete şi cu o coadă de vreo douăzeci de metri se târa lent pe *Yeowarat Street.* Alături de petarde şi focuri de artificii, acesta bloca circulaţia autovehiculelor şi îi forţa pe pietoni să se înghesuie şi mai mult pe trotuarele invadate de sute de vânzători ambulanţi care îngreunau şi mai mult circulaţia.

— Anul Mistreţului începe bine, remarcă cu nepăsare Gordon Backfield, directorul Biroului CIA din Bangkok.

La ora zece dimineaţa americanul venise să-l ia pe Malko de la Shangri-La. Cu o oră mai devreme, agentul Linge o sunase pe Ling Sima. Dăduse cu greu de chinezoaică, telefonase de trei ori înainte să poată vorbi cu ea. Femeia era foarte ocupată în magazinul ei de bijuterii discutând cu numeroşi clienţi. Se arătă surprinsă de telefonul lui. Surprinsă, dar prietenoasă.

— Malko! Ce surpriză plăcută! Eşti în Bangkok?

— Am sosit ieri, minţi el. Acesta este primul telefon pe care îl dau.

— Drăguţ din partea ta, răspunse femeia. Stai mult?

Întrebare de baraj. Aceasta însemna că nu ţinea neapărat să-l vadă. Ca şi cum ar fi vrut să corecteze impresia pe care o făcuse, chinezoaica adăugase:

— Suntem în plină sărbătoare de Anul Nou! Mi-e greu să mă împart între butic şi obligaţiile sociale...

— Mi-ar plăcea să-ţi sărut mâna, insistă Malko. Măcar o întrevedere rapidă.

Ling Sima se opri pentru a-i da un răspuns scurt unei cliente, în chineză, apoi spuse repede:

— Vino pe la unsprezece. Ca şi data trecută, dar nu voi avea mult timp la dispoziţie.

Malko îşi spuse că nu va fi o întâlnire uşoară...

În timp ce mergeau pe străzile din Bangkok, îl întrebă pe Gordon Backfield:

— Spune-mi *concret* ce trebuie să-i cer. Ştiu doar că e vorba de un trădător nord-coreean. Cu ce ne poate ajuta

ea?

Era încă încordat şi trist după plecarea Alexandrei. În acel moment probabil că ea ajunsese în Viena... Îi fusese imposibil să ia legătura cu ea pe durata zborului. Maşina părăsi strada Silom şi o luă spre stânga pe autostrada urbană. Americanul achită cei patruzeci de baths, reprezentând taxa de trecere a autostrăzii şi spuse evaziv:

— Peste tot sunt drapele galbene. Sunt însemnele regelui. Acesta este foarte bolnav, iar thailandezii sunt foarte trişti.

Apoi urcă spre centrul oraşului într-o puzderie de zgârie-nori. Bangkok-ul cu metroul său de suprafaţă, autostrăzile urbane şi clădirile sale înalte, devenise un adevărat oraş modern cu zece milioane de locuitori.

Numeroasele *Khlongs*[41] fuseseră desfiinţate şi înlocuite de străzi normale, dar circulaţia se desfăşura în continuare cu mari dificultăţi.

Malko se întrebă în sinea lui cum va fi oare primit de Ling Sima şi îi repetă americanului întrebarea anterioară:

— Ai auzit vorbindu-se de programul militar nuclear nord-coreean?

Ar fi trebuit să fie de pe altă planetă ca să răspundă „nu”.

— Bineînţeles.

— Întrucât, explică americanul, nord-coreeni nu sunt decât douăzeci şi două de milioane de suflete, iar ţara lor dispune de foarte puţine resurse naturale. Chiar dacă ar înfometa populaţia civilă, adică pe toţi cei care nu sunt nici militari, nici membri ai Partidului Muncitoresc, tot le-ar fi greu să-şi finanţeze programul. În plus, Coreea de Nord nu are o reputaţie prea bună şi deci nu poate recurge la împrumuturi pe piaţa financiară internaţională. Coreenii au fost nevoiţi să recurgă la filialele clandestine de finanţare pentru a strânge banii necesari achiziţionării componentelor indispensabile industriei nucleare.

— Şi despre asta am auzit vorbindu-se, confirmă Malko.

— De ani de zile, continuă Gordon Backfield, încercăm să distrugem aceste filiale. Nu am avut prea mult succes, deoarece membrii acestor organizaţii sunt oameni foarte

[41] Uliţe.

şireţi şi practică cultul secretului. Dar Biroul din Ulan-Bator, din Mongolia, a reuşit acum câteva luni să „dea cu ochii” de omul aflat în centrul acestei pânze de păianjen financiară. E vorba de un anume Kim Song Hun, funcţionar anonim care beneficiază de o putere nebănuită. În fruntea filialei Asociaţiei Partidului Muncitoresc Popular – Biroul 39 – acesta a gestionat diferitele filiale clandestine aducătoare de venituri.

— E o mare reuşită! recunoscu agentul Linge.

— Asta nu e tot! Am reuşit să-l traversăm graniţa din Coreea de Nord în China, într-o regiune din apropierea Rusiei.

— Aleluia! exclamă Malko. Iată o poveste cu final fericit.

Gordon Backfield se îndreptă spre o rampă de ieşire de pe autostradă şi îl corectă râzând scurt:

— Totul a devenit apoi un adevărat coşmar. Nord-coreenii au dat de urma lui mulţumită unei agente de-a lor care pătrunsese în reţeaua noastră de extrădare. L-au asasinat pe pastorul care trebuia să-l aducă în siguranţă în Mongolia, iar Kim Song Hun a fugit reuşind astfel să scape din mâinile lor. Acum e undeva în China, urmărit de agenţii nord-coreeni care au ordin să-l facă bucăţi. Ceea ce şi vor face dacă nu-i împiedicăm noi…

— Vrei să merg în China?

— Nu. Biroul din Beijing se ocupă de asta. Kim Song Hun are un telefon mobil prin intermediul căruia ne-a putut spune că se afla în Beijing. Dar încercarea de a-l recupera a eşuat. Nu s-a prezentat la întâlnire şi apoi nu a mai dat nici un semn de viaţă.

— Acolo sunt multe consulate americane şi sud-coreene, sublinie Malko. De ce nu merge la unul din ele?

— Acestea sunt supravegheate de nord-coreenii şi chinezii care colaborează cu ei. Nu uita că sunt aliaţi. Nici măcar sud-coreenii nu vor să-i supere pe chinezi.

— Nici măcar pentru un om atât de valoros precum Kim Song Hun nu ar face o excepţie?

— Nu i-am informat deloc, adăugă Gordon Backfield. Nu ştim cât şi dacă au aflat ceva despre acest caz. Deseori oamenii ăştia sunt atât de imprevizibil.

— Eşti sigur că acest trădător este atât de important?

— Absolut. Mulţumită unor interceptări ştim că el gestiona filierele clandestine de armament cu anumite ţări din Orientul Mijlociu, pe cele de droguri cu Japonia şi pe cele de valută falsă fabricată în Phenian. Ştim de asemenea că nişte sume enorme provin din Japonia. Dar nu ştim ce „traseu" folosesc. Kim Song Hun a adus cu siguranţă documentele doveditoare şi în plus era de mult timp membru al acelei organizaţii.

— Dacă nu doriţi să plec în China, observă Malko, ce vreţi să fac? Bangkokul este destul de distant în raport cu Beijingul…

Blocat pe o stradă îngustă, Gordon Backfield reglă instalaţia de încălzire a automobilului – o ridicase la treizeci şi două de grade – şi suspină.

— Va fi greu să ajungem în *Yeowarat.* (începuseră deja să zărească inscripţii în chineză.) Vă voi spune de ce sunteţi aici. După ce fugarul nu s-a prezentat la întâlnirea din Beijing, şeful biroului nostru de acolo, care vorbeşte chineza, a organizat o mică anchetă la gara centrală. În urma acelei investigaţii a reuşit să afle că, aparent, Kim Song Hun fusese luat în grijă de o Triadă care se ocupă de călătorii clandestine.

— Triadele fac, mai nou, acte de caritate?

Gordon Backfield scosese un chicotit.

— Nu chiar, ele vor gologani. Îi escrochează pe nefericiţii care, deşi nu vorbesc chineza, îşi fac speranţe deşarte că vor supravieţui în China, până pun mâna şi pe ultimii lor bănuţi. După ce îi jumulesc bine de bani, fugarii sunt „revânduţi" poliţiei chineze, care îi dă ea însăşi pe mâinile nord-coreenilor.

Un înger trecu şi se ascunse înspăimântat de atmosfera posomorâtă.

Traficul era bară la bară. Taxiurile erau nevoite să facă cu greu cale întoarsă. *Yeowarat* era într-un freamăt continuu.

— Directorul Biroului din Beijing nu poate contacta Triadele?

— Este imposibil. Acestea refuză să coopereze.

Malko începu să înţeleagă. Ling Sima avea legături cu

toate Triadele, inclusiv cele din Bangkok şi era în acelaşi timp omul lor de legătură cu *Guoambu*-ul*…*

— Deci cu ce vreţi să-i cer Ling Simei să ne ajute?

— Pentru început, am avea nevoie de ajutor să-l găsim pe fugar, dacă cumva acesta nu a fost arestat de autorităţile chineze. Apoi, am avea nevoie de asistenţa ei pentru a-l aduce până aici.

— Până aici! Dar suntem la mii de kilometri de Beijing.

— Aşa este, recunoscu americanul, dar pentru mulţi fugari din Coreea de Nord, Thailanda reprezintă sfârşitul călătoriei. În China, ambasadele şi consulatele sud-coreene sunt supravegheate încontinuu de poliţie. Şi apoi sud-coreenii nu ar face nimic care să le pericliteze relaţiile cu chinezii, aşadar nu mişcă un deget pentru a-i ajuta pe fugarii din Nord.

— Iar aceştia traversează întreaga Chină? E un drum foarte lung.

— Unii reuşesc… E o călătorie care poate dura săptămâni sau chiar luni întregi. Dar odată ajunşi în Thailanda sunt salvaţi. Thailandezii îi lasă în pace, iar ambasada sud-coreeană se ocupă de ei. Noi ne ocupăm de cei mai speciali.

— Deci, concluzionă Malko, doriţi ca acest trădător să răzbată până aici cu ajutorul unei Triade.

— Chiar şi cu acest ajutor, nu suntem siguri că totul va merge bine, continuă directorul CIA din Bangkok. Kim Song Hun nu este un trădător *oarecare.* Acest om are toate Serviciile nord-coreene pe urmele lui, care ar face orice pentru a-l împiedica să ne spună secretele sale. În acest moment poate că este deja mort.

— Ce aşteptaţi de la mine?

— Vrem s-o convingeţi pe Ling Sima să ne ajute. Eu nu am întâlnit-o niciodată, dar se pare că v-a fost de mare ajutor în rezolvarea problemei noastre cu ostatecul.

— Credeţi că acest lucru stă în puterea ei?

— Cred. Ea are legături cu Triadele la care noi doar visăm.

— Ce-aş putea să-i ofer în schimb?

Maşina avansa greu în spatele dragonului cu şase capete, care, din spate, părea să aibă o mie de picioare din cauza

zecilor de copii ascunşi sub coada sa.

— Asta e o problemă, admise Gordon Backfield. Nu avem ce să-i dăm la schimb! Am putea să-i dăm o sumă de bani, dar nu cred c-ar accepta... Ar fi foarte periculos dacă ar afla şefii ei. Trebuie să găsim un argument care să-i trezească interesul.

— Din câte îmi aduc eu aminte, această femeie nu este foarte sentimentală, remarcă Malko.

Nu era o sentimentală, dar era o senzuală. Scurta şi torida lor aventură dovedise acest lucru. Nu-i mai rămăsese decât să spere că Ling Sima va ceda din nou tentaţiei.

În sfârşit ajunseră în faţa magazinului de bijuterii, cu faţadă maronie, care se învecina cu şoseaua Charing şi cu micuţa casă a proprietarei. Becurile cu lumini roşii erau aprinse peste tot, dar magazinul era închis.

Malko privi spre micul culoar întunecat, care ducea către intrarea din spate a magazinului. Acesta părea înghesuit între strada alăturată şi un cabinet de „foot masaj”.

— Am plecat, spuse el.

— Te aştept aici, propuse Gordon Backfield, îţi va fi greu să găseşti un taxi.

— Ba nu, replică Malko. Mă voi descurca eu.

Traversă strada şi se îndreptă spre capătul culoarului.

O pisică scotocea printr-o pubelă. Bărbatul o mângâie când, deodată, un chinez uriaş, ras în cap şi cu înfăţişare răutăcioasă, apăru în faţa lui. Auzi apoi un zgomot în spatele lui. Întoarse capul şi văzu o altă gorilă la fel de mare. Era acum prins la mijloc între doi munţi de carne.

Oare, dintr-un motiv necunoscut lui. Ling Sima vroia să-şi regleze astfel conturile cu el?

*

* *

Kim Song Hun, care dormise iepureşte, fu trezit de misteriosul Li Huan. După întâmplarea din Nanjing, fugarul vlăguit de puteri dormise vreo cinci ore. Se trezi chinuit de o foame cumplită. Dar, din fericire şi în acel tren se găseau sandvişuri şi ceai.

Văzându-l treaz, chinezul îl aborda în coreeană:

— Am dat o raită prin tren, îl anunţă acesta, nu era

nimeni suspect. Am reuşit să scăpăm de secăturile alea.

— Dar odată ajunşi în Wuhan? întrebă, neliniştit, coreeanul.

Li Huan dădu din cap.

— Cred că nu au pe nimeni acolo, dar va trebui să fim prudenţi. Ăştia nu se dau bătuţi niciodată. După aceea vom porni spre Guangzhou.

— E vreun consulat sud-coreean acolo?

— Bineînţeles, dar nu trebuie să te apropii de acel loc. Nord-coreeni ne vor ucide înainte de-a putea bate la uşă. Sau ne vor da pe mâna poliţiei chineze.

— Ce să mă fac atunci?

— Cunosc nişte oameni în oraş, afirmă ghidul. Aceştia vă vor lua sub protecţia lor. După ce vom coborî din tren, voi merge să discut cu ei.

Trădătorul nord-coreean închise ochii: mai avea patru sau cinci ore de linişte înainte de-a ajunge în Wuhan. Dacă va supravieţui îşi va aminti toată viaţa de această călătorie de coşmar. Îşi cunoştea prea bine conaţionalii, ştia că aceştia nu rataseră niciodată o misiune. Cu un gest maşinal, îşi strânse genunchii în jurul servietei, care conţinea toate secretele programului clandestin pe care îl condusese timp de doi ani.

Se gândi apoi la Eun-Sok, fiica lui şi îşi spuse că probabil n-o va mai revedea niciodată. Pastorul Shan fusese ucis şi nimeni nu se putea duce după ea la Shenyang, dacă mai era încă acolo. La auzul veştii despre trădarea sa, probabil că nord-coreenii o obligaseră să se reîntoarcă în Phenian. Teama pentru propria lui siguranţă îl obligase însă să izgonească rapid din mintea lui acel ultim gând cumplit.

Aplecându-se spre Li Huan, îl întrebă:

— În Guangzhou, pot găsi un vapor?

Chinezul îşi arătă cei doi dinţi de aur, semn al unei poziţii sociale privilegiate.

— La noi, în China, este un proverb care spune că toate lucrurile trebuie făcute la timpul lor… încă n-am ajuns în Guangzhou. Iar tu ai de-a face cu oameni foarte nemiloşi…

În mintea lui Kim Song Hun reapăru chipul vânzătoarei de ceai cu beregata tăiată şi nu mai dădu apoi nici un răspuns.

Trenul scoase un şuierat prelung, fără cauză aparentă, dar lui i se păru tare înspăimântător acel zgomot.

Doamne, cât de mare era China!

*

* *

Mirosul de varză şi de gunoi împuţit îl izbi dintr-o dată pe Malko. Chinezii îi puseseră o întrebare pe care el nu o înţelesese. Apoi le răspunse în engleză.

— Am venit s-o văd pe Ling Sima.

Atitudinea lor se schimbă brusc. Unul dintre ei schiţă ceva ce putea fi luat drept un zâmbet, iar celălalt făcu o plecăciune şi se retrase discret. Câteva clipe mai târziu, chinezul care rămăsese primi un ordin prin intermediul dispozitivului de ascultare din urechea sa. Acesta se dădu în lături şi îl îndrumă pe Malko către o uşă din capătul culoarului.

Se auziră zgomotele făcute de zăvorul care se deschidea. Uşa de oţel se întredeschise şi apăru un chinez plăpând care părea să aibă peste două sute de ani. Acesta îl privi lung pe Malko înainte de a-i deschide complet uşa.

Fără să fi scos vreun cuvânt, chinezul îl conduse până într-un mic birou cu pereţi lăcuiţi, negri, decoraţi cu gravuri chinezeşti şi cu o mobilă din lemn auriu. O canapea în formă de L ocupase jumătate din perete, iar în faţa ei fusese aşezată o masă joasă ornată de un superb buchet de orhidee. Malko avu impresia că aştepta în anticamera unui bordel de lux. Camera era iluminată de spoturi aproape invizibile care răspândeau o lumină feerică. Nu mai lipsea decât muzica aferentă.

În faţă se vedea întredeschisă o altă uşă, ce deconspira rafturile cu lănţişoare de aur care le plăceau la nebunie thailandezilor: magazinul de bijuterii al lui Ling Sima.

Înainte însă ca Malko să poată cerceta locul mai amănunţit, se auzi zgomotul făcut de o pereche de pantofi cu toc înalt pe gresia din butic. Chinezoaica apăru, coborând graţioasă scara în formă de cochilie de melc care ducea la primul etaj.

Malko simţi un gol în stomac când femeia apăru în lumina spoturilor: nu se schimbase deloc, era la fel de frumoasă şi

arogantă ca în trecut, cu părul scurt, ochii alungiţi, buze foarte roşii şi silueta ei suplă şi fină. Purta o rochie la baza gâtului, despicată până sus, care-i evidenţia silueta.

Îi întinse lui Malko o mână lungă şi fină, după care zâmbi misterios.

— Sunt încântată să vă revăd în Bangkok, domnule Linge.

Privirile se întâlniră, dar el nu reuşi să citească nimic în ochii ei. Îşi aminti apoi cum o sodomizase cu sălbăticie în acel loc, în urmă cu cinci ani…

El se înclină uşor în faţa ei şi-i răspunse:

— Sunt bucuros să *vă* revăd.

Îi ţinu câteva secunde mai mult mâna într-ale sale şi apoi se aşezară pe canapea. Rochia despicată descoperise un picior lung până în apropierea coapsei. Chinezul bătrân reapăru aducând cu sine, pe un platou strălucitor de argint, o sticlă de coniac şi două pahare.

Ling Sima aşteptă până când bătrânul dispăru în magazin. După ce uşa se închise în urma acestuia, îl întrebă pe Malko.

— Ce vânt bun vă aduce la Bangkok, domnule Linge?

Nu îndrăzni să-i spună: plăcerea de a vă revedea. Erau totuşi doi oameni inteligenţi. În timp ce ea turnă coniac în pahare, el remarcă:

— Sunteţi foarte frumoasă.

Ling Sima îşi ridică paharul de coniac.

— Vă urez un an bun! Fie ca toate dorinţele să vi se împlinească.

Malko zâmbi.

— Asta va depinde în mare parte de dumneavoastră.

Privirile lor se întâlniră. Malko o privi plin de dorinţă.

Ceea ce nu constituia un efort pentru el. Ling Sima era o femeie foarte dezirabilă. Aceasta îşi privi ceasul.

— Nu am prea mult timp. Mulţi clienţi foarte importanţi mă aşteaptă sus.

— Luaţi cina cu mine, propuse Malko.

Ea refuză dând din cap.

— Imposibil, trebuie să iau cina în familie. Ştiţi cum este în perioada sărbătorilor, sunt multe obligaţii sociale. Într-o săptămână voi fi mai liberă.

Malko reuşi să pară indiferent. O săptămână era enorm de mult pentru un om urmărit la tot pasul, cum era Kim Song Hun. Dar era riscant să-i forţezi mâna chinezoaicei.

După ce abia se atinse de coniacul ei, femeia se şi ridică în picioare. El făcu la fel, hotărându-se să-şi joace singura carte.

Se apropie de ea şi-i puse mâinile pe şolduri. Chipurile lor erau la câţiva centimetri distanţă. Îi putea simţi respiraţia parfumată. O trase apoi încet spre el până când corpurile lor se atinseră. Ling Sima îl privi în ochi fără să i se opună.

Încurajat de reacţia ei, Malko, îi atinse uşor sânul, mângâindu-l peste mătasea rochiei. Simţi apoi imediat cum ea îşi lipeşte bazinul de el.

— Am putea măcar să bem ceva diseară! sugeră el.

Rămaseră în continuare lipiţi unul de altul. Lui i se păru că respiraţia lui Ling Sima se înteţeşte. Ea se desprinse din îmbrăţişarea lui, afişând un oarecare regret şi spuse:

— Să văd ce pot face. Nu vă promit nimic. Lăsaţi-mi numărul dumneavoastră de mobil.

Când îi întinse cartea lui de vizită, Malko avea cu adevărat poftă de ea.

Afişând aceeaşi atitudine rece şi politicoasă, ea îl conduse până la mica uşă blindată.

— Poate ne vedem diseară, spuse ea înainte de-a închide uşa.

*

* *

Generalul Kim Shol Su nu mai îndrăzni să răspundă la telefon tot restul zilei. Preaiubitul Conducător Kim Jong Il îl sunase deja de cinci ori cerându-i veşti despre soarta trădătorului Kim Song Hun. De fiecare dată directorul *Biroului de Securitate Generală* fusese obligat să recunoască pe faţă că încă nu-l găsiseră pe fugar, în ciuda eforturilor depuse de subordonaţii săi.

Toate acestea înteţiseră furia Preşedintelui Coreei de Nord. El avusese ideea creării Biroului 39, care să se ocupe de finanţarea programului nuclear. Gândul că secretele acestei organizaţii ar putea cădea în mâinile americanilor îl îmbolnăvea de-a binelea pe liderul nord-coreean. Asta fără

a mai pune la socoteală faptul că fuga lui Kim Song Hun risca să dea peste cap întreaga activitate a acestui departament. Mulţumită departamentului, regimul putuse supravieţui, căci şantajul cu bomba nucleară îi ţinuse la distanţă pe americani şi pe japonezi.

Generalul nu mai avea nici o îndoială că totul pornise din Mongolia. Fusese o manipulare migăloasă pusă la cale de americani. Această bănuială fu confirmată de un ultim eveniment: Koh Yun Wan, directorul Băncii Golombt, din Ulan-Bator, nu le mai răspundea la nici un telefon şi, mai nou, dispăruse fără urmă. Kim Shol Su trimisese urgent acolo o echipă de ucigaşi, dar „oficial" directorul Băncii Golombt era în concediu medical. Persoana lui Koh Yun Wan nu îl preocupa prea mult, dar dispariţia sa era o dovada clară că avusese loc o manipulare americană în Coreea.

Eun-Sok, fiica trădătorului, fusese „repatriată" din Shenyang în Phenian. Ea fusese supusă unor interogatorii dure care-o sleiseră de puteri.

În general, fata nu ştia mai nimic despre faptele tatălui ei. Dacă va supravieţui interogatoriilor, ea va fi trimisă într-un lagăr de muncitori şi nu va mai putea ieşi niciodată din ţară.

Toate acestea erau proceduri de rutină, dar generalul Kim Shol Su nu-şi făcea iluzii: trebuia să obţină rezultate satisfăcătoare cât mai repede. Singura certitudine a Securităţii nord-coreene era aceea că trădătorul Kim Song Hun se afla undeva în China, între Nanjing şi Shanghai.

Discret, comandantul *Biroului de Securitate Generală* luase legătura cu câţiva prieteni ai săi din *Guoambu,* cărora le ceruse ajutorul în cazul acestui trădător.

Aceştia acceptaseră să coopereze cu el.

Pe de altă parte, toţi agenţii nord-coreeni disponibili fuseseră trimişi să supravegheze toate consulatele americane din China precum cele din: Beijing, Shanghai, Guangzhou sau Kumming.

De fapt, veştile nu fură prea rele. Kim Song Hun, care nu vorbea chineza, rămăsese aparent de unul singur. Chiar dacă beneficiase de ajutorul vreunei călăuze, dornică să-l stoarcă de bani, mai devreme sau mai târziu va fi capturat

de poliţia chineză. Sau poate că va cădea într-una din capcanele întinse în jurul vreunui consulat american.

Deodată îi veni în minte un gând: trebuia să preîntâmpine imposibilul.

Dacă, printr-o minune, Kim Song Hun, cu toate capcanele care-i fuseseră întinse, reuşea să iasă din China, acesta va poposi cu siguranţă în Thailanda. Acolo ajungeau majoritatea refugiaţilor norocoşi nord-coreeni.

Imediat, generalul trimise un mesaj în atenţia directorului Securităţii din Bangkok. Han Ki Hong era un bărbat suplu, înalt cât un chinez din nord şi cu un nas atipic. Era un om vesel, care se îmbrăca la fel ca dracu', dar cu convingeri ideologice impecabile, ceea ce-i adusese de fapt postul din Thailanda.

Asemeni tuturor diplomaţilor nord-coreeni şi acesta trebuia să-şi lase familia în ţară, nu care cumva să-i treacă prin cap vreo idee nepatriotică. Generalul ştia că putea conta pe acest veteran, care participase la câteva din cele mai sângeroase activităţi ale Securităţii.

Han Ki Hong lucra sub acoperire, ca prim secretar ia ambasada nord-coreeană şi dormea într-o cameră aflată la parterul clădirii. Bărbatul mai avea de asemenea, împreună cu doi colegi de-ai săi, un restaurant micuţ cu specific coreean, pe bulevardul Wittayhu. În acel local o femeie frumoasă, care susţinea că era chinezoaică, era folosită, ca momeală, în unele misiuni.

Diplomaţii nord-coreeni beneficiau de o remuneraţie foarte mică şi deseori se vedeau obligaţi să-şi mai ia încă o slujbă pentru a putea supravieţui.

Han Ki Hong stabilise legături cu anumiţi membri ai Serviciilor Secrete thailandeze, obţinând astfel informaţii confidenţiale despre activităţile americanilor. Deşi guvernul thailandez era pro-american, mulţi membri ai Securităţii simpatizau cu partea nord-coreeană.

Generalul Km Sol Su îi explicase ce anume voia să facă şi îi ceruse subordonatului său să stea cu ochii pe americani.

După ce dusese acea sarcină la bun sfârşit, generalul decisese că merita să aibă şi el parte de puţină relaxare la o partidă de bowling. La ora aceea Kim Jong Il se întorsese,

probabil, folosindu-se de tunelul de patru kilometri care ducea către biroul său, la reşedinţa sa din afara Phenianului. Cu siguranţă că la ora aceea Conducătorul viziona unul dintre filmele sale americane preferate.

Contrar obiceiului său, generalul îşi lăsase telefonul mobil deschis, în cazul în care avea să primească vreo veste bună.

Tot ceea ce le ceruse oamenilor săi era să-i fie adus capul lui Kim Son Hun împreună cu documentele sustrase de acesta. Restul le putea rămâne chinezilor.

Capitolul IX.

Malko dormita în faţa televizorului din camera sa când soneria telefonului mobil îl smulse din toropeala în care plutea. Aruncă o privire spre Breitling-ul său: era ora unsprezece şi zece seara. O voce metalică de femeie îl întrebă apoi în grabă.

— Dormeaţi?

Îi trebuiră câteva secunde ca să o recunoască pe Ling Sima, atât de diferit se auzea vocea femeii.

— Nu, vă aşteptam telefonul, minţi el.

— E târziu, spuse chinezoaica, vreau să mă culc. Voiam doar să vă spun noapte bună.

Iritat de această eschivare, Malko se împotrivi:

— Dacă voiaţi să vă retrageţi, nu trebuia să mă fi sunat? întrebă el. Haideţi să bem ceva undeva.

— Peste tot este închis, la ora asta.

— Ştiţi unde este Sirocco şi Skybar, din vârful lui State Tower, mai jos, pe strada Silom?

— Nu.

— Este un loc magic. Se află la al şaizeci şi patrulea etaj al turnului, de acolo putem admira întreg oraşul.

Ling Sima nu stătu prea mult pe gânduri.

— *Samuk*[42]*,* ne întâlnim în faţa turnului într-un sfert de oră.

Malko ajunse deja în lift. Era un drum de cinci minute de la Shangri-La până la locul stabilit. Când ajunse în faţa turnului enorm de şaizeci şi patru de etaje, care fusese ridicat de-a lungul mai multor ani, holul maiestuos de marmură era gol. Privind apoi în jurul lui observă o limuzină mare, neagră, cu geamurile fumurii. Un chinez cu păr alb şi înfăţişare sobră, colonelul Mao, coborî şi deschise uşa din spate. Malko văzu mai întâi picioarele lungi ale lui Ling Sima coborând din maşină, înainte de a-i putea vedea chipul.

Merse în întâmpinarea ei. Purta o rochie chinezească, de

[42] Bine.

un albastru electrizant, cu o lungă despicătură pe partea stângă, care părea că fusese cusută direct pe ea, iar ochii ei întunecaţi erau animaţi de o strălucire neobişnuită. Malko îi sărută mâna, iar ea îl avertiză:

— Rămân doar cinci minute.

Când coborâră din lift la etajul şaizeci şi patru, Malko admiră cu răsuflarea tăiată frumuseţea acelui loc. Atmosfera era feerică. Vârful turnului fusese transformat în restaurant în aer liber, care era dotat de asemenea cu un bar circular supraetajat. O briză plăcută amplifica strălucirea magică a restaurantului.

— E foarte frumos, recunoscu Ling Sima.

Ea se duse spre barul rotund, care domina restaurantul asemeni unui catarg pe un vapor. Malko o urmă spunându-şi că mişcarea şoldurilor ei era mult mai atrăgătoare decât în amintirile lui. Clienţii se plimbau de-a lungul balustradei rotunde admirând priveliştea.

Malko trebui să dea din coate pentru a ajunge la bar, de unde luă o cupă de Taittinger pentru chinezoaică şi o votcă pentru el.

Ling Sima luă cupa de şampanie şi o goli, apoi, dintr-o singură înghiţitură.

— Nu credeam să vă mai revăd vreodată, spuse Malko. Dar viaţa ne rezervă uneori surprize foarte plăcute.

Fără să-i răspundă direct, ea îi întinse cupa goală.

— Mai aduceţi-mi nişte şampanie.

Bărbatul se îndreptă spre bar. Când se reîntoarse lângă Ling Sima, o găsi sprijinită de balustradă, privind Bankokul, aplecată uşor înspre exterior într-o poziţie relaxată. Imaginea acelui spate arcuit, în lumina lunii, îl înfierbântă pe Malko.

Întinzându-i cupa de Taittinger, se lipi uşor de spatele ei, aşa cum făcuse cu cinci ani în urmă.

Ling Sima păru complet indiferentă. Goli din nou cupa şi se întoarse cu faţa spre el, privându-l astfel de un contact foarte plăcut.

— Sunt obosită! zise apoi, nu putem sta jos undeva?

— Cred că este un loc în apropierea liftului, răspunse Malko.

Îşi croiră apoi drum prin restaurant îndreptându-se spre o încăpere mobilată cu numeroase canapele comode, dar foarte joase, pe care oamenii stăteau aproape întinşi. Erau mulţi străini în cameră. Câteva cupluri flirtau fără jenă. Găsiră loc în fundul separeului şi se aşezară pe perne. Apoi, Ling Sima închise ochii, ca şi cum ar fi adormit. Dar respiraţia ei deveni din ce în mai rapidă, ca şi cum ar fi fost pe cale să se sufoce.

Malko rămase în tăcere lângă tânăra femeie. Cum însă tăcerea se prelungea, îşi puse mâna pe coapsa dezgolită de crăpătura adâncă a rochiei de mătase. Ling Sima tresări şi se întoarse cu faţa spre el. În lumina palidă el văzu strălucirea puternică din ochii ei întunecaţi. Cu buzele întredeschise, îl privi într-un fel tare ciudat.

— Sunteţi foarte frumoasă, îi şopti el.

Ling Sima, închise ochii ca şi cum ar fi vrut să se scuture de complimentul care-i fusese adresat. Malko nu putu rezista şi se aplecă peste ea, până când buzele li se atinseră: îşi zise în sinea lui că o sodomizase cu sălbăticie pe această femeie, chiar la a doua întâlnire a lor, dar că niciodată nu o îmbrăţişase.

Chinezoaica se trase înapoi ca şi cum ar fi fost muşcată de un şarpe.

— Ce faceţi! protestă ea. Locul ăsta e plin de lume! Cu toate astea însă, nu-i îndepărtă mâna aşezată, în umbră, pe coapsa ei. Câteva secunde mai târziu se ridică brusc în picioare şi spuse:

— Trebuie să plec!

Deşi nu băuse decât două cupe de şampanie. Ling Sima se împletici când se ridică în picioare.

Decepţionat şi frustrat, Malko nu putu decât să o urmeze. Limuzina cu geamuri fumurii fusese parcată lângă trotuarul de pe strada Silom.

— Vreţi să vă duc cu maşina până la Shangri-La? propuse chinezoaica.

— Vă însoţesc până acasă. Voi lua un taxi la întoarcere. După ce se aşează pe scaun. Ling Sima îi făcuse şoferului un semn, iar acesta porni imediat.

— Este surdo-mut, explică femeia. Este ideal pentru că

păstrarea discreţiei.

Malko îşi spuse că ar fi fost şi mai bine dacă omul ar fi fost *deopotrivă* şi orb. În timp ce maşina urca pe strada Silom, Ling Sima întrebă:

— De ce aţi vrut să mă îmbrăţişaţi? întrebarea era de-a dreptul idioată.

— Pentru că aveam chef, răspunse simplu Malko. Şoferul o luă pe una din numeroasele „expressway” aeriene care traversau Bangkokul, dându-le pasagerilor impresia că zburau pe deasupra oraşului.

La fiecare o sută de metri, un drapel galben, culoare a regalităţii, se legăna în vânt. Regele BHunipol Aduljadej, personalitate foarte populară, era foarte bolnav, iar thailandezii îşi arătau astfel dragostea faţă de el.

Douăzeci de minute mai târziu, şoferul opri maşina în faţa căsuţei unde Malko se întâlnise cu Ling Sima în dimineaţa acelei zile. Femeia se întoarse cu faţa către el.

— Sunaţi-mă dacă mai treceţi prin Bangkok.

„Îmi vine să te omor, stricato!”

Şoferul îi deschise imediat uşa stăpânei sale. Malko ieşi în urma ei.

— Unde mergeţi? întrebă chinezoaica.

— Vă însoţesc.

Nepăsătoare, Ling Sima străbătu coridorul întunecat. Deschise apoi uşa blindată, închisă cu trei încuietori diferite şi se întoarse spre el.

— *Good night,* mister Linge.

Malko nu ezită deloc. Punându-şi mâinile pe şoldurile ei, o urmă în interior. O lumină palidă anima micul salon cu pereţi negri lăcuiţi. Ling Sima părea complet schimbată. El se aştepta să fie respins din nou. Ea însă scoase un ţipăt răguşit, apoi îşi strivi puternic gura de buzele lui Malko. Surprins, acesta aproape că-şi pierdu echilibrul.

Limba lui Ling Sima aproape că-i smulse amigdalele. Îl îmbrăţişă cu stângăcia unei adolescente, ceea ce ea nu mai era de mult.

Malko îi întoarse îmbrăţişarea.

Chinezoaica se frecă de el, înfigându-i unghiile în ceafă şi lipindu-şi bazinul de al său. Îmbătat de acea îmbrăţişare

neaşteptată, el îşi trecu mâna pe sub despicătura rochiei, urcând până atinse dantela chilotului ei. Îi îndepărtă apoi minusculul articol vestimentar negru.

Ling Sima scoase un geamăt nearticulat când îi simţi mâna pe sexul ei şi se zvârcoli asemeni unui cal care vrea să-şi azvârle călăreţul. Se mişcară înnebuniţi prin micul birou, până când Malko o aşeză pe scara în formă de cochilie de melc care dădea spre etajul întâi. O întoarse apoi cu spatele la el, ridicându-i rochia de mătase peste fesele goale. Ling Sima îşi desfăcu apoi picioarele. Malko o pătrunse în forţă. Ţipătul sălbatic scos în acel moment de chinezoaică îi umplu venele de adrenalină. Un tremurat continuu îi zgâlţâia corpul femeii în timp ce el o penetra, ţinându-i strâns şoldurile în mâinile sale.

De câte ori sexul lui îi pătrundea adânc în pântece, ea scotea câte un ţipăt, sprijinindu-se de zăbrelele scării.

Cu o ultimă împunsătură, Malko se goli în ea. Rămaseră apoi lipiţi unul de altul până când ea se întoarse cu faţa spre el. Ochii ei aveau o strălucire sălbatică.

— *Fuck me more!* spuse Ling Sima în engleză cu o voce răguşită. *Fuck me, fuck me!*[43]

Acel limbaj vulgar care ieşi de buzele ei era cel mai excitant lucru din lume. Malko îi mângâie sânii prin mătasea rochiei, iar ea începu să geamă.

După care ea se lăsă în genunchi în faţa lui, înşfăcându-i sexul ca o căţea care înghiţea pe nerăsuflate o bucată de zahăr…

Era o nebunie.

Surprins de acea furie sexuală, lui Malko nu-i trebuia prea mult ca să-şi recapete vigoarea. Când îl consideră pregătit pentru ea. Ling Sima se ridică şi se aşeză pe o canapea, cu picioarele larg deschise şi rochia ridicată peste pântecele ei până sub sâni.

Malko o pătrunse dintr-o singură mişcare, făcând-o să tremure din nou. Ea îl îmbrăţişă muşcându-l până la sânge. Evitându-i dinţii, o întoarse cu spatele şi îngenunche în spatele ei, violându-i şalele. Chinezoaica scoase un răcnet puternic. Sub asediul mişcărilor lui ferme, se prăbuşiră pe

[43] Mai trage-mi-o!

mocheta neagră, Ling Sima rămase asemeni unei stele de mare cu mâinile şi picioarele depărtate.

Malko se lăsă cu toată greutatea peste ea, pătrunzând-o şi mai adânc. Femeia urlă. Nu mai ştia de cât timp făceau dragoste. Transpiraţia cursese de pe torsul lui pe cămaşa din voal.

Avea impresia că Ling Sima juisa încontinuu. Gâfâind, îşi încetini ritmul. În acelaşi timp, femeia se mişcă din poziţia în care o aşezase el, se întoarse şi îi înşfăcă sexul ca şi cum ar fi vrut să-l devoreze. Malko simţi o unghie ascuţită alunecându-i de-a lungul scrotului său violându-l cu brutalitate. În timp ce gura lui Ling Sima părea că vrea să-l înghită în întregime.

Simţi că se pierde, cu o mişcare rapidă se înfundă şi mai mult în gura tinerei femei şi îşi dădu drumul pentru a doua oară.

Epuizaţi şi goi se întinseră pe mocheta moale.

*

* *

— Nu mă mai vreţi? întrebă timid Ling Sima.

Îşi aranjă rochia şi luă o atitudine aproape decentă. Doar ochii continuau să ardă ca focurile din Bengal.

— Despre ce vorbiţi? întrebă Malko sincer surprins.

— Despre purtarea mea. M-am comportat foarte urât, dar luasem *Yaa Baa...*

— Ce este asta?

— Metamfetamină... Pentru a-mi da curajul să vă telefonez. Eu nu voiam, dar Yaa *Baa,* îţi ia minţile. Este şi un puternic excitant... Iar alcoolul îi amplifică şi mai mult efectul. Îmi este ruşine.

Aşezată pe canapeaua micuţă, discuta cu Malko. Amândoi mai păstrau încă, pe chipuri, urmele pasiunii. Tânăra adăugă cu o voce scăzută:

— Niciodată nu am făcut dragoste în felul ăsta. Simţeam că ard, că nu mă mai puteam opri.

Îşi aprinse apoi o ţigară şi se rezemă de spătarul canapelei.

— Acum, spuneţi-mi de ce aţi venit la mine!

Era un moment foarte delicat. Malko, după acea şedinţă

de sex, se simţea stânjenit să vorbească despre afaceri. Dar, din păcate, acest lucru nu putea fi amânat. Gândul îi zbură apoi la Alexandra. Să fi presimţit ea ceea ce se întâmpla? Fusese mai bine că ea părăsise Bangkokul.

— Este vorba de un trădător nord-coreean, începuse el. Un om foarte important pentru americani… Se numeşte Kim Song Hun.

Ling Sima îl ascultă fără să-l întrerupă, trăgând din ţigară. Încet-încet, strălucirea din ochii ei dispăru; redeveni prinţesa arogantă şi distantă cu care discutase în dimineaţa acelei zile. După ce Malko îşi termină povestea, ea reflectă câteva clipe în tăcere.

— Ceea ce îmi cereţi este foarte dificil, spuse ea. Organizaţia din care fac parte nu va face nimic împotriva nord-coreenilor. Nu pot să-i implic.

— Atunci, nu este nimic de făcut?

Malko se simţi golit şi nu avea curajul să negocieze nimic. În plus, simţea că femeia era sinceră.

Ling Sima trase adânc din ţigară.

— Poate se poate face ceva, zise ea, dar nu cu ajutorul celor din *Guoambu*[44].

— Atunci despre cine vorbiţi?

Serviciile secrete chineze.

— Ştiţi că sunt aici în calitate de om de legătură cu Triadele, pentru a mă asigura că acţiunile lor nu dăunează Partidului. Cred că cei care l-au ajutat pe trădător în China fac parte din Triada Sun Yee On. Membrii din 14K nu au treabă cu aşa ceva. Triada Sun Yee On se ocupă în special de traficul de fiinţe umane. Membrii săi răpesc sau cumpără femei din ţările limitrofe Chinei şi le vând ţăranilor. Dacă acest fugar nord-coreean mai este încă în viaţă şi în libertate, ei sunt singurii care-l pot ajuta să traverseze teritoriul chinez.

— Cum îi contactez?

Ea clătină din cap.

— Îmi voi asuma un mare risc. Dacă şefii mei, din Beijing, află despre asta, voi avea de suferit. Tocmai am fost numită în funcţia de colonel. Tot ceea ce pot face este să vă pun în

[44] Serviciile secrete chineze.

legătură cu şeful local al Triadei Sun Yee On. El va decide dacă vă poate ajuta.

— Aveţi influenţă asupra lui?

Ling Sima zâmbi modest.

— Mă respectă, dar nu va face nimic, doar pentru a-mi face pe plac. El va fi cel care îşi va impune condiţiile.

— Când veţi vorbi cu el?

— Este urgent?

— Da.

Ea se uită la ceas.

— În acest caz voi încerca să-l contactez acum. Haideţi.

Îşi stinse ţigara şi se ridică. Înainte de a păşi dincolo de uşă, ea se opri şi se lipi pentru câteva secunde de trupul lui Malko.

— A fost minunat! spuse ea în şoaptă.

O căldură umedă şi greţoasă îi întâmpină la intrarea pe culoar. Şoferul surdo-mut ţâşni ca un diavol dintr-o încăpere, apoi, după ce ei urcară în maşină, îi întinse lui Ling Sima un caiet şi un creion. Ea îi scrise câteva caractere pe hârtie şi el porni imediat.

— S-a născut aşa? întrebă Malko.

— Nu. S-a născut surd, explică chinezoaica, dar cineva i-a tăiat limba pentru că n-a ştiut să şi-o ţină…

Trecură în mare viteză pe străzile goale ale cartierului chinezesc, luminate încă de sutele de lanterne din hârtie alături de zecile de măşti cu chipuri bucălate şi zâmbitoare de purceluşi. Maşina se opri în spatele unui imobil, aparent banal, de opt etaje.

— Aici este, anunţă Ling Sima.

Bătu într-o uşă care se întredeschise îndată. Chinezoaica spuse câteva cuvinte şi uşa se deschise. În faţa lor apăru apoi un chinez enorm cu capul ras şi privirea indiferentă. Holul dădea spre o scară de lemn. Urcară două etaje. Pe palierul de la etajul doi mai erau doi chinezi imenşi îmbrăcaţi în tricouri. Unul dintre ei bătu de trei ori într-o uşă care se deschise câteva secunde mai târziu.

Malko intră şocat într-o încăpere gălăgioasă în care ţipetele se amestecau cu înjurăturile şi cu chicotelile. Într-o încăpere alăturată, de aproape zece metri, o mulţime de

bărbaţi şi femei erau îngrămădiţi în jurul meselor de Black Jack şi de baccara. În apropierea uşii o mulţime de oameni încerca să pună miza pe o masă de „Big and Small”, un joc foarte apreciat de chinezi.

Locul acela era un cazinou ilegal cu pereţi izolaţi fonic. Jucătorii nici nu-i luară în seamă. Malko o urmă pe Ling Sima, care se strecură prin mulţime pentru a putea ajunge în celălalt capăt al camerei. Ea bătu în uşa unei gherete aflată în vecinătatea casierului.

Trei tinere chinezoaice jucau domino într-un colţ. Se ridicară toate în picioare şi o salutară respectuos pe Ling Sima. Ea li se adresă în chineză, după care li se oferiră scaune în timp ce unul dintre chinezi începu să vorbească la telefon. Altul plecă şi reveni apoi cu ceai şi cu băuturi gazoase.

Chinezul de la telefon fu nevoit să apeleze mai multe numere. După care îi spuse ceva lui Ling Sima, pe un ton ascuţit, întinzându-i receptorul. Conversaţia fu foarte scurtă. La final ea se întoarse spre Malko.

— A acceptat să vă întâlnească. Mâine vă aşteaptă la cină.

— Care este numele lui?

— Imalai Yodang, şeful filialei din Thailanda al Sun Yee On. El controlează cazinourile ilegale, bordelurile şi imigrările clandestine. Este un om foarte bogat şi foarte puternic. Este şi colonel în poliţie…

Traversară din nou sala de jocuri şi coborâră scările.

— Şoferul meu vă va conduce, îl asigură Ling Sima. Mâine va veni să vă ia de la Shangri-La la ora şase seara. Este o mare onoare cea pe care v-a făcut-o şeful Triadei. El nu se încrede deloc în *farangs*[45].

Privirile li se întâlniră şi ea schiţă un zâmbet.

— N-am să mai iau niciodată *Yaa Baa.* Te poate face să-ţi pierzi minţile.

*

* *

Cu cât se apropiau mai mult de gara din Guangzhou, Kim Song Hun se simţea din ce în ce mai invadat de teamă. La

[45] Străini.

Wuhan, totul fusese în regulă. Nu trebuiseră să aştepte decât douăzeci de minute până la venirea celuilalt tren, iar pe peron nu fusese nici o persoană suspectă. Un poliţist se apropiase de el pentru a-i cere actele la control, dar „ghidul” său îl îndepărtase cu o bancnotă de cinci yuani[46].

Încă o dată, soarele răsărise luminând chipurile pâlcurilor de ţărani înghesuiţi unii lângă alţii. Aceste grupuri degajau un miros respingător deoarece o parte dintre ei urcaseră în tren cu raţe sau găini. Li Huan se ridică în picioare:

— Când trenul va încetini, vom coborî înainte ca acesta să intre în gară. Acolo cu siguranţă te aşteaptă cineva. Apoi vom lua un autobuz sau un taxi până în centru.

— Ai cunoştinţe în Guangzhou? întrebă temător Kim Song Hun.

— Bineînţeles, spuse Li Huan. Cred că vă voi putea ajuta să vă îmbarcaţi pe un vas care circulă pe Râul de Perle. Hong Kong nu e prea departe. Dar va trebui să plătiţi.

— Mai am ceva bani, îi reaminti fugarul nord-coreean.

Se strecurară printre oamenii de pe culoar până când ajunseră la una dintre uşi. Câmpia cenuşie se derula din ce în ce mai lent prin faţa lor. Trenul încetini.

— Să mergem! zise chinezul, acum nu are mai mult de zece kilometri la oră.

Călăuza sări pe o grămadă de balast, iar Kim Song Hun îl imită aruncându-şi înainte servieta de piele neagră. În cinci minute ajunseră la un drum paralel cu calea ferată.

Mai aveau de parcurs patru sau cinci kilometri până în oraş. Li Huan opri un camion şi şoferul acceptă să-i ia în schimbul a zece yuani. Kim Song Hun nu-şi dorea decât un singur lucru: să se poată odihni într-un loc sigur.

Guangzhou i se păru imens, la fel de populat ca şi Beijing-ul, plin de zgârie-nori, cu o circulaţie infernală şi numeroase edificii comerciale. Kim Song Hun nu-şi imaginase niciodată că un asemenea lux putea exista în China, care fusese un exemplu pentru comuniştii nord-coreeni. Categoric, chinezii înnebuniseră de tot... Ajunşi în cartierul Huanshi Lu, coborâră din camion, iar Li Huan chemă un taxi.

[46] Aproximativ patru euro.

— Cunosc un hotel frecventat de străinii care nu au prea mulţi bani, explică acesta. Te poţi odihni în timp ce eu încerc să îţi aranjez călătoria cu vaporul…

Ajunseră, după douăzeci de minute, pe o stradă liniştită, cu clădiri modeste, aflată departe de centrul aglomerat. Kim Song Hun buchisi caracterele chinezeşti şi latine de pe firma unei clădiri unde scria: Hotel Tianxiu. Mica recepţie era goală, dar o chinezoaică buhăită apăru foarte repede şi începu să discute cu Li Huan. Apoi acesta se întoarse spre nord-coreean.

— Au o cameră. Costă o sută cincizeci de yuani pe zi şi trebuie să plăteşti două zile în avans.

Kim Song Hun îi dădu trei sute de yuani. Micul hotel părea bine întreţinut şi curat. Chinezoaica îi conduse apoi în cameră. La vederea patului, nord-coreeanul vru să se întindă imediat. Li Huan însă îi sugeră altceva:

— Pe hol este un duş, dacă vrei, poţi merge. Rămân eu aici să am grijă de lucrurile tale…

Într-o clipită coreeanul se dezbrăcă şi, înfăşurat într-un halat, se îndreptă spre duşuri. Apa era călâie şi săpunul minuscul, dar el avea impresia că renaşte… Stătu sub duş un şfert de oră după care reveni în camera sa.

Încăperea era goală.

La început crezu că Li Huan plecase să bea un ceai, apoi un gând înfricoşător îi trecu prin minte. Îndreptându-se spre haina sa, băgă mâna în buzunarul interior, unde-şi ţinea banii.

Buzunarul era gol. Cei patru mii de dolari care-i mai rămăseseră dispăruseră! Nu mai era nici mobilul, nici paşaportul sud-coreean, cu care se înregistrase la recepţia hotelului. Se aşeză epuizat pe marginea patului. „Ghidul” său îl jefuise, nu-i mai rămase decât lucrul cel mai preţios, dar care nu-i putea fi de nici un ajutor în acele momente: servieta plină cu documente!

Lui Kim Song Hun îi venea să plângă. Primul său gând era că Li Huan avea să-l dea pe mâinile poliţiei chineze. Trebuia să părăsească hotelul. Dar încotro să se ducă, fără bani şi fără acte? Descurajat, amărât şi temându-se pentru viaţa lui se întinse pe pat şi adormi imediat.

Capitolul X.

La ora şase fix, marea Toyota cu geamuri fumurii se opri în faţa hotelului Shangri-La. Chinezii cinau o dată cu găinile. Ling Sima, aşezată pe bancheta din spate, purta o cămaşă roşie şi un pantalon de piele neagră, care făcea ca picioarele sale să pară şi mai lungi. Malko îi sărută degetele şi privirile lor se întâlniră, fără ca el să poată observa cea mai mică urmă de căldură în ochii chinezoaicei.

Efectul lui *Yaa Baa* dispăruse.

— Imalai Yodang chiar face parte din poliţie? întrebă bărbatul.

Tânăra chinezoaică zâmbi.

— Bineînţeles. Dar este *de asemenea* şeful Triadei Sun Yee On din Thailanda. Aici aceasta este aproape la fel de puternică precum 14K. Imalai Yodang este originar din Chiang Mai şi are mult sânge chinez în vene. Dar, oficial, este thailandez...

— Chiar mă poate ajuta?

— Are funcţia de Stindard Roşu, cea mai înaltă din Triadă. Dacă doreşte vă poate recomanda ramurii chineze a Sun Yee On. Asta îi voi cere eu.

Încă o dată păru că maşina zbura pe deasupra Bangkok-ului pe interminabilele expressway urbane care descongestionau circulaţia.

— Unde mergem? Vru să afle Malko.

— La *Hang's Shark Fins*[47], unul dintre restaurantele preferate ale colonelului Yodang. E destul de departe, dincolo de Rama IX.

Într-adevăr le luă cam o oră până ajunseră în nord-estul Bangkok-ului, în capătul unei străzi liniştite. Restaurantul nu părea să fie ceva deosebit, dar în faţa lui erau oprite două Mecedes-uri negre.

— Colonelul Imalai a sosit, îl anunţă Ling Sima.

Cei doi intrară apoi în micul local. În dreapta, lângă

[47] Aripile de Rechin ale lui Hang.

intrare, era un salon micuţ. Acolo un bărbat corpolent, cu părul scurt şi grizonat, stătea cu capul în jos, aşezat la o masă unde servea un ceai. Se ridică de îndată în picioare şi zâmbind schimbă câteva amabilităţi cu Ling Sima, care îl prezentă apoi pe Malko.

— Imalai Yodang nu vorbeşte engleză, preciză Ling Sima. Să mergem să luăm loc.

Colonelul Yodang se îndreptase spre o scară şi ei îl urmară. Trecură pe lângă vreo zece oameni care coborau treptele, escortaţi de trei „gorile” cu capetele rase. Femeia îi zise zâmbind:

— Când colonelul vine să cineze aici trebuie să se închidă restaurantul. Vrea să-şi savureze aripile de rechin în linişte. Trei dintre gărzile sale de corp rămân la parterul localului, iar celelalte îl aşteaptă, în apropiere, la barul Hotelului Emerauld, de pe strada Thanon Radjadaphiset.

— Are mulţi duşmani? întrebă surprins Malko.

— Este prudent, corectă chinezoaica. Este implicat în multe discuţii de arbitraj care pot da naştere la neînţelegeri. Predecesorul său a fost aruncat de viu, legat de mâini şi de picioare, în ChaoPraya[48].

Şeful Triadei Sun Yee On avea deci motive să se teamă.

Ajunseră la al treilea etaj şi se instalară într-un mic salon, a cărui uşă fusese închisă de gărzile de corp ale colonelului. Un chelner tăcut ca peştele desfăcu o sticlă de coniac, care data probabil din copilăria lui Napoleon, pentru a celebra întâlnirea lor. Privirea agilă a thailandezului îl fixa pe Malko ca un laser. Tăcut, şeful triadei se mulţumi doar să zâmbească, semănând mai degrabă cu rechinul Fălcile Mării decât cu Gong Li…

Pe masa rotundă fură aşezate nişte farfurii mici din care ei ciuguliră cu ajutorul unor beţişoare; chelnerul dispăruse.

Conversaţia între Ling Sima şi şeful Sun Yee On era foarte animată, acesta din urmă înfulecându-şi delicatesele pe nerăsuflate. Când observă că trăsăturile bărbatului se crispară uşor, Malko înţelesese că femeia îi explica motivul acelei vizite… Colonelul Yodang începu să pună tot felul de întrebări şi chinezoaica se întoarse către Malko.

[48] Râul care traversează Bangkokul.

— Ceilalţi chinezi sunt implicaţi în această problemă?

— Nu, din câte ştiu eu.

— Acordaţi o mare importanţă recuperării acestei persoane?

Malko zâmbi înghiţind o bucată de aripă de rechin.

— Eu nu, dar guvernul Statelor Unite, da. Acesta va fi cu siguranţă recunoscător tuturor celor care-l vor putea ajuta…

Imalai Yodang nu păru foarte impresionat, continuându-şi interogatoriul cu o voce categorică şi pătrunzătoare. Sfârşi punând o întrebare care-o făcu să zâmbească pe Ling Sima.

— M-a întrebat dacă *mie* mi-ar face plăcere acest lucru, traduse ea. I-am răspuns că noi avem relaţii foarte strânse.

Încetară să mai mănânce. Aproape că nu mai vorbeau. După o ultimă supă de aripi de rechin, şeful Sun Yee On îşi lăsă beţişoarele de-o parte şi i se adresă chinezoaicei.

— Ne propune să-l însoţim la un pahar într-unul din localurile pe care le controlează el, Pegasus, spuse ea. Vrea să se mai gândească.

Coborâră apoi cele trei etaje, salutaţi de personalul restaurantului, care se străduise să nu fie deranjaţi în vreun fel. Bineînţeles că nimeni nu se obosise să le răspundă. Tocmai când ieşiră din restaurant izbucni o confruntare: un bărbat dorind să intre în restaurant fu imediat alungat de gărzile de corp. În cele din urmă, un bodyguard, o gorilă cu înfăţişare de fost luptător, îl luă pe inoportun de păr şi îl dădu cu capul de capota unei maşini din parcare. Îl izbi de mai multe ori cu capul de tablă. Când îi dădu drumul, nefericitul căzu, leşinat, cu chipul plin de sânge.

— Este vreun duşman al colonelului? întrebă Malko.

Ling Sima îi aruncă o privire plină de dispreţ zdrenţărosului pe care doi angajaţi ai restaurantului îl târau spre un teren gol din apropiere.

— Nu, este un client fidel al localului care voia să cineze. Băuse cam mult Mekon[49] şi nu i-a ascultat pe oamenii lui Yodang Khun[50]…

Cei din Sun Yee On trebuiau să respecte anumite uzanţe.

Un mic convoi se puse în mişcare. În faţă, un Mercedes

[49] Whisky thailandez.

[50] Khun, înseamnă „persoană onorabilă”.

plin cu gărzi de corp, secondat de maşina colonelului, urmată îndeaproape de cea a Ling Simei, coloana fiind încheiată de un BMW cu alţi oameni de pază. Maşinile pătrunseră pe o imensă stradă goală, împrejmuită de imobile cu patru etaje iluminate de neoane.

— Am ajuns pe strada Thanon Radjadaphiset, îi explică chinezoaica. Toate aceste clădiri sunt săli de karaoke sau saloane de masaj. Sunt milioane de prostituate aici. Toate localurile sunt sub controlul Triadei Sun Yee On.

Trecură prin faţa intrării ambasadei Republicii Populare Chineze, păzită de doi lei care păreau împrumutaţi de la Coroana britanică.

Intrarea în Pegasus era flancată de statuile uriaşe ale unor cai luminate de neoane.

Interiorul era grandios! Tavanele înalte de opt metri erau luminate, peste tot se vedeau numai cai, tapiserie roşie şi vitrine pline de mii de sticle de coniac. Un decor kitsch încadra o scenă imensă pe care se derula un spectacol, în care se amestecau cântăreţele, cu fetele sumar îmbrăcate şi dragonii de carton.

Personalul, bărbaţi şi femei, erau în stare să facă orice pentru plăcerea lui Imalai Yodang. Dacă ar fi trebuit să se târască pe mochetă în faţa lui, ar fi făcut-o.

O *mama-san*[51] plină de riduri şi uscată ca un bambus bătrân îi condusese într-un separeu special cu vedere spre scenă. Peste tot se vedeau pâlcuri de fete, machiate strident, îmbrăcate în rochii chinezeşti cu crăpături înalte şi cu priviri arzătoare, aşezate pe nişte canapele. Ling Sima şopti lângă urechea lui Malko.

— Acesta este cel mai frumos bordel din Bangkok. Aici muncesc aproape două sute de fete. Acestea pot fi consumate pe loc sau pot fi trimise la domiciliul clientului.

Pretutindeni se vedeau cupluri, aşezate pe canapelele comode, care flirtau fără nici o reţinere.

Un chelner aşează pe masa joasă o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanes, apoi îngenunche pe mocheta albastră şi o deschise cu mare grijă. Şeful Triadei Sun Yee On spuse râzând câteva cuvinte.

---

[51] Adjuncta unei metrese de bordel.

— Şampania este în onoarea dumneavoastră! explică Ling Sima. El preferă coniacul franţuzesc. Are aproape două mii de sticle. De cea mai bună calitate. Aproape toate i-au fost oferite…

Iată un om care ştia să-şi trăiască viaţa.

Una dintre *mama-san* se apropie, îngenunche şi îi şopti câteva cuvinte la ureche lui Imalai Yodang.

— Îl întreabă dacă trebuie să pună vreo fată de-o parte pentru el, sau pentru dumneavoastră, îi explică chinezoaica. Are unele foarte frumoase şi foarte tinere.

Dopul sticlei de şampanie sări în sus şi ei ciocniră.

— Colonelul vă doreşte o mie de ani de prosperitate! traduse Ling Sima.

*

* *

Kim Song Hun stătuse toată ziua la pândă, ascultând zgomotele făcute de lift, ca un animal prigonit. Se aşteptase ca din clipă în clipă să apară poliţia chineză. O dată cu căderea nopţii se simţise ceva mai liniştit: călăuza sa îl furase, dar nu îl denunţase… Găsise pe fundul unui buzunar două bancnote de o sută de yuani, ceea ce îl va ajuta să nu moară de foame. În rest se simţea cuprins de cea mai neagră disperare. Fără nici un mijloc de a comunica cu americanii, fără nici o legătură cu exteriorul din cauza incapacităţii sale de a vorbi chineza şi fără paşaport.

Probabil că în Guangzhou era un consulat al Coreei de Sud, dar cum să-i afle adresa? Şi, în plus, asta ar fi însemnat să se vâre singur în vizuina lupului… Şi, peste două zile, cei din hotel aveau să-l arunce în stradă. Nu-i mai rămânea decât o singură soluţie: să-şi facă harakiri. Un obicei japonez, practicat însă şi de coreeni… Gândul la fiica lui îi amplifică disperarea: îşi pusese viaţa gaj pentru nimic, începu apoi să-i scrie o scrisoare lungă, în care îi cerea iertare, care nu avea să fie expediată niciodată.

*

* *

Până la urmă şampania fu pe placul lui Imalai Yodang. Bău o cantitate considerabilă din sticla de Taittinger şi dicţia sa avu puţin de suferit. Malko începu să se neliniştească.

Nici şeful Triadei Sun Yee On, nici Ling Sima nu mai vorbiră despre cererea făcută de el.

El se ridică pentru a merge la toaletă, însoţit pretutindeni de o hostese. Abia ajunse în faţa latrinei că un bărbat se apropie de el şi îi şopti ceva în chineză. Cum Malko nu răspunse nimic, acesta începu să-i maseze uşor umerii în timp ce urina…

La ieşire, fata făcu numeroase plecăciuni, indicându-i primul etaj. El o urmă şi dădu peste „rezerva strategică" a lui Pegasus: zeci de fete aşteptau pe canapelele lungi, una mai zâmbitoare decât alta. Când reveni la masă, însoţitoarea sa îl părăsi afişând un vizibil regret.

Abia avu timp să se aşeze, că Ling Sima îl şi informă.

— Colonelul a decis să vă ajute.

— Mulţumesc, zise Malko.

Se simţi uşurat.

Ochii ridaţi ai şefului Sun Yee On priveau spre scena pe care se fâţâia un grup de dansatoare goale în jurul unui dragon multicolor, acesta simbolizând Anul Nou chinezesc. O fată aproape goală apăru pe scenă cu o mască de porc pe faţă şi începu să cânte cu o voce răguşită.

— Totuşi este o problemă, continuă Ling Sima, nu poate rezolva el însuşi solicitarea dumneavoastră, pentru că acela nu este teritoriul lui. Va trebui să mergeţi la Hong-Kong la un foarte bun prieten de-al lui – un subordonat – care conduce filiala Sun Yee On din China de Sud.

— Omul acela vorbeşte engleza?

— Poate că nu, dar colonelul Imalai va pune să fiţi însoţit de unul dintre oamenii lui de încredere care va avea grijă să vă aranjeze întâlnirea.

— La Hong-Kong?

La trei mii de kilometri de Bangkok.

— Cel pe care îl căutaţi se află în China, remarcă chinezoaica.

— Aşadar voi pleca la Hong-Kong, concluzionă Malko, dar sper să nu fac acest drum în van…

— Nu cred asta. Acel om depinde de colonel, pentru aprovizionări.

— Ce fel de aprovizionări? Cu droguri?

— Nu, zise jignită Ling Sima; Sun Yee On nu se atinge de droguri, în afară de *Yaa Baa.* E vorba de femei. Câteva sute de thailandeze pleacă lunar în China, trecând prin Laos. Cele mai frumoase lucrează în discoteci, celelalte sunt vândute pe bani mulţi ţăranilor chinezi. În China sunt puţine femei. O muncitoare bună valorează cam o sută de mii de yuani...

Intrase în rahat până la gât.

— Încă ceva, continuă Ling Sima. Oamenii din Hong-Kong vă vor pune un preţ pe intervenţia lor. Nu trebuie să negociaţi nimic. Chiar dacă acest preţ vi se va părea enorm.

— De acord, acceptă Malko.

— Şi dacă nu puteţi plăti toţi banii deodată, trebuie să plătiţi mai târziu, insistă chinezoaica. Colonelul Yodang este garantul dumneavoastră. Vor putea cere un milion de dolari cash şi vi-l vor aduce fără discuţii. Dar *adevărata* garanţie sunt eu şi Triadele sunt foarte atente când vine vorba de bani.

— Nu aveţi de ce să vă temeţi, promise Malko. Când trebuie să plec?

— Mâine. Vă vor suna la hotel, se vor ocupa ei de biletele de avion.

— Mulţumiţi-i colonelului din partea mea.

Ea îi spuse câteva cuvinte şefului Triadei Sun Yee On, care schiţă un zâmbet, cu ochii aţintiţi asupra unei hostese foarte sexy.

Câteva cupluri dansau pe ringul din faţa scenei. Malko îi propuse atunci lui Ling Sima:

— Vreţi să dansaţi?

Ea îi aruncă o privire îngrozită.

— Categoric nu! Colonelul nu trebuie să bănuiască că între noi este o legătură personală. Asta i-ar da de bănuit. El crede că le face acest serviciu americanilor la rugămintea celor din *Guoambu.* Din motive politice.

Şeful Sun Yee On vru să se ridice în picioare când un grup, care tocmai intrase, se îndreptă spre masa lor. În centrul grupului era un asiatic îmbrăcat în smoching alb. Acest munte de slănină, ras în cap şi cu pupile aproape invizibile de la atâta prizat, era însoţit de o chinezoaică

sculpturală de-o frumuseţe nemaivăzută, care era cu jumătate de cap mai înaltă decât el.

Cuplul era flancat de trei chinezi ceva mai slabi decât luptătorii de sumo, cu gâturile acoperite, îmbrăcaţi în veste din piele, cu mâinile enorme şi capul bine înfipt pe umeri.

Colonelul Imalai Yodang scoase un ţipăt de bucurie ridicându-se de pe canapea, ajutat de o hostesă. Cu braţele larg deschise se îndreptă spre nou-veniţi, scoţând onomatopee de bucurie.

Monstrul în smoching alb se opri şi el. La rândul său, scoase şi el câteva ţipete de bucurie şi se îndreptă spre colonelul thailandez. Aceştia se îmbrăţişară atât cât le permiseră trupurile.

Chinezoaica cea frumoasă, ignorată de cei doi bărbaţi, fu lăsată baltă într-o parte, ca un trofeu de mare preţ.

Şeful Sun Yee On îl aduse la masa lor pe bărbatul în smoching alb şi ţinu apoi un discurs foarte lung în chineză.

— Este bucuros să vi-l prezinte pe bunul său prieten Shigeta Katagiri. Dânsul a sosit din Japonia azi-dimineaţă şi urmau să se întâlnească mâine pentru a discuta nişte afaceri.

Malko dădu mâna cu japonezul, care părea surprins să vadă un alb lângă trei chinezi. Bineînţeles că colonelul îl instală la masa lor şi o altă sticlă de Taittinger Comtes de Champagne fu adusă în mare grabă. Cât timp urma să fie desfăcută, Ling Sima îi şopti lui Malko la ureche.

— Katagiri este un Yakuza[52], spuse ea, a venit aici pentru a importa pentru Japonia anumite droguri tari.

— Credeam că Triada Sun Yee On…

— Nu cu ea, ci cu cei de la 14 K. Câteodată face afaceri şi cu Sun Yee On… Se pare că acum are nişte probleme. În Japonia a fost obligat să plătească un tribut enorm unei alte grupări de Yakuza pentru o încălcare de teritoriu… Milioane de yeni… „Aşadar, e foc şi pară… Triada 14 K, care este infiltrată în Japonia unde îi aranjează pe chinezii care trăiesc acolo…”

Yakuza sorbea şampania cu sete, în timp ce chinezoaica cu care venise a rămas indiferentă şi tăcută. Cei doi bărbaţi

[52] Mafiot japonez.

uitară repede de Malko. Ei începură să vorbească în şoaptă scoţând din când în când câte un hohot de râs. Yakuza vorbea într-o chineză perfectă. Ling Sima se întoarse spre Malko zicându-i.

— Să-i lăsam în pace, probabil că vor petrece noaptea aici în compania fetelor. Vă duc eu până la hotel.

— Şi misiunea mea?

— Nu vă faceţi griji.

Ea schimbă apoi câteva cuvinte cu şeful Sun Yee On, care se ridică pentru a-l saluta pe Malko. Yakuza făcu şi el la fel, scoţând o carte de vizită din smoching-ul său, pe care i-o întinse europeanului, îndoită în două, cum era obiceiul japonez şi, prinzându-i mâna într-ale sale, îi adresă câteva cuvinte.

— Dacă veniţi în Japonia, traduse Ling Sima, nu uitaţi să-l căutaţi. I-ar face mare plăcere să vă revadă.

— Dar eu nu îl cunosc.

Chinezoaica zâmbi:

— Simplul fapt că sunteţi în compania şefului celei mai importante Triade din această ţară, înseamnă că faceţi parte din „Club”. El crede că faceţi parte dintr-o grupare mafiotă şi vă respectă.

Malko luă cartea de vizită. Nu avea intenţia să meargă în Japonia, dar niciodată nu poţi avea prea mulţi prieteni. El observă că Yakuza avea cele două falange, de la primele două degete ale mâinii stângi, amputate. Japonezul îşi luă înapoi cartea de vizită din mâna lui Malko, scoase apoi din buzunarul său un mic sigiliu, pe care îl imprimă pe dosul cărţii.

— Este semnul bandei lui, explică Ling Sima. Cu această carte veţi putea da de el oricând.

În scurt timp cei doi ajunseră iar pe strada Radjadaphiset şi era abia zece seara.

— Mergem să bem ceva? sugeră Malko.

— Nu, mulţumesc, trebuie să plec, spuse chinezoaica cu răceală în glas. Vă conduc la hotel.

Era ca şi cum seara trecută n-ar fi existat! O jumătate de oră mai târziu, maşina ei îl lăsă în faţa hotelului Shangri-La. Malko îşi spuse că trebuia să-l anunţe pe Gordon Backfield.

Americanul răspunse imediat:

— Ne vedem în jumătate de oră la Skybar, propuse acesta.

*

* *

Han Ki Hong nu îl scăpă toată ziua din ochi pe şeful CIA. După ce îşi primise ordinele din Phenian, se şi apucă de treabă contactându-şi sursele de la National Intelligence Agency.

Unul dintre cei însărcinaţi cu supravegherea agenţilor CIA în Thailanda îi dăduse o informaţie foarte interesantă. Auzise că un important agent CIA tocmai sosise în Bangkok fără a avea vreun motiv aparent. Din păcate, identitatea agentului îi era complet necunoscută… Nord-coreeanul pusese atunci să fie urmărit şeful Biroului CIA. Ştia că americanul lua aproape în fiecare zi prânzul la Paesano, un restaurant italian de pe strada Soi Tonson, în spatele ambasadei SUA, alături de colaboratorii săi.

Tot atunci, un alt agent nord-coreean care supraveghea casa americanului, aflată în vecinătatea ambasadei, pe strada Wittayhu, venise cu informaţii noi. Se părea că acesta sosise devreme acasă, dar nu se ştia niciodată…

Han Ki Hong, pe lângă activitatea sa diplomatică, deschisese alături de alţi doi diplomaţi un mic restaurant, „Korea House”. Asemeni majorităţii diplomaţilor din Phenian, fuseseră obligaţi să recurgă la acest artificiu pentru a-şi rotunji veniturile lunare.

Telefonul său mobil începu să sune: era Lee Joc Il. Agentul îl anunţa că americanul tocmai îşi părăsise domiciliul. Dar Gordon Backfield, deşi celibatar, nu era genul de bărbat care să colinde prin baruri. Avea şi el o legătură cu o stewardesă, pe care ei o bănuiau că ar fi agent CIA.

— Urmăriţi-l, îi ordonă Han Ki Hong lui Lee Joc Il. Când termin aici te sun eu. Dacă e interesant, voi veni la faţa locului.

*

* *

Gordon Backfield îl aşteptă pe Malko la Skybar, la fel de

plictisit ca în orice altă seară.

— A mers? întrebă nerăbdător americanul. Agenţii din Langley sunt înnebuniţi. Acest Kim Song Hun a dispărut de tot. Nu mai răspunde nici la telefonul mobil.

— Ar fi putut fi arestat de chinezi, sugeră Malko.

— Atât timp cât nu avem nici o certitudine, trebuie să încercăm să-l găsim.

— Ling Sima a fost *foarte* cooperantă, îl anunţă Malko.

Şeful Biroului din Bangkok îi aruncă o privire plină de admiraţie când îşi termină povestirea.

— Mi s-a spus că ştii să le vorbeşti femeilor. Bravo! Voi anunţa Biroul din Hong-Kong, aceştia îţi vor da tot ajutorul de care ai nevoie.

— Probabil că voi avea nevoie de bani odată ajuns acolo.

Mobilul lui Malko începu să sune, iar el spera să fie Ling Sima, care să fi revenit la sentimente mai bune. O voce necunoscută de bărbat îi spuse pe nume şi îl informă:

— Este un zbor Dragonair spre Hong-Kong mâine la ora şase treizeci, spuse necunoscutul. Vă aştept în faţa ghişeului de înregistrări. Am luat deja bilete. Să fiţi acolo la ora cinci şi jumătate.

Malko rămase uimit. Şeful Sun Yee On nu pierduse timpul deloc... Pus la curent, Gordon Backfield comandă un gin tonic.

— E formidabil! spuse acesta. Categoric nu ne putem încrede decât în hoţi...

Malko aruncă o privire spre cadranul luminat al Breitling-ului său. Localul era frumos, dar el trebuia să se trezească la ora patru dimineaţa.

— Cred că e cazul să vă părăsesc, zise el.

— *Take care!*

Cinci minute mai târziu ajunse la Shangri-La. În lift se întâlni cu o thailandeză micuţă şi apetisantă, care-i atrăsese atenţia la piscină prin trandafirul pe care-l avea tatuat pe coapsa stângă.

Femeia îi aruncă o privire arzătoare, zâmbi şi îl întrebă:

— *Going to bed?*[53]

— Yes, spuse Malko, fără pic de amabilitate în glas. Ea

[53] Mergem la culcare?

coborî la etajul al paisprezecelea fără să insiste.

*

* *

Han Ki Hong asistase din umbră la întâlnirea dintre Malko şi Gordon Backfield, care avusese loc la Skybar. De obicei, din economie, nu consuma nimic, în afara cazurilor când era absolut indispensabil. Curios se întrebă cine era acel bărbat blond. Poate că era agentul CIA sosit recent la Bangkok, semnalat de „sursa” lui de la National Intelligence Agency. Se decise aşadar să-l urmărească şi rămase pe urmele acestuia până la Shangri-La.

Voia să afle cât mai multe despre el, dar nu îşi asumase riscul de a urca în acelaşi lift cu străinul. Văzuse că acesta urcase până la etajul douăzeci şi cinci. Cu ajutorul semnalmentelor acestuia şi cu această nouă informaţie dobândită, reuşi să-l identifice, prin intermediul unui recepţioner, care lucra pentru N.I.A.

*

* *

Autostrada către noul aeroport gigant din Souvarnab Huni era complet liberă şi Malko reuşi să ajungă la aerogară în douăzeci de minute. Merse la ghişeul de înregistrare al Dragonair fără să fie nevoit să ceară vreo indicaţie. Un bărbat bine făcut, chinez sau thailandez, se apropie de el. Părea a fi cu varianta îmbunătăţită a „răului” din „Fălci”, căci acesta avea toţi dinţii placaţi cu aur. Era îmbrăcat sobru, într-un costum deschis la culoare, cu cămaşă şi cravată..

— Sunt Domnul Li, se prezentă bărbatul. Iată biletul dumneavoastră.

Se înregistrară împreună, la clasa business. Membrii Triadelor ştiau cum să călătorească bine.

Abia în avion, Malko, înainte de-a aţipi, se gândi la mica thailandeză, cu privire de vampă. Shangri-La era prea scump pentru curve, era ciudat că o astfel de femeie se cazase acolo. Apoi dormi până când fu trezit de stewardesă. Privind prin hublou, el observă nişte insuliţe. Marea Chinei şi, în depărtare, dealurile din Noile Teritorii. Hong Kong-ul avea şi el un nou aeroport, Cher Cap Kok, de pe insula

Lantau. Vechiul aeroport Kai-Tai fusese închis. Acum avioanele puteau ateriza privându-şi pasagerii de teama că se vor ciocni de vreun edificiu.

La ieşirea din aeroport, domnul Li şi Malko fură abordaţi de un chinez şi în câteva clipe se aflară la bordul unui Mercedes, decorat cu mici perdeluţe albe.

— Unde mergem? îl întrebă Malko pe domnul Li.

— La Peninsula.

Acesta era numele unuia dintre cele mai bune hoteluri din Hong-Kong, din apropierea insulei Kowloon. Mai multe Rolls-Royce-uri erau parcate în faţa intrării, cu acestea erau aduşi clienţii de seamă de la aeroport. Malko fu cazat într-o cameră de la etajul douăzeci. Însoţitorul său îl informă:

— Până diseară nu avem nimic de făcut. Întâlnirea de la prânz a fost amânată.

După ce se odihni puţin, Malko ieşi la plimbare. Nu mai fusese în Hong-Kong, de când cu misiunea „Yellow Bird”[54], chiar înaintea retrocedării acestuia către China. Timp de cincizeci de ani teritoriul fusese considerat „zonă specială” şi nu fusese necesară nici o viză de intrare.

Totul se schimbase. Magazinele străine se înmulţiseră ca ciupercile după ploaie şi, deşi era sâmbătă, chinezii făceau cozi la intrările lor… Clădirile tip zgârie-norii de patruzeci de etaje, înghesuite unele lângă altele, apăruseră pretutindeni.

La întoarcere, Malko primi un mesaj din partea domnului Li: „întâlnirea va avea loc la tarul hotelului de la etajul douăzeci şi opt la ora şase.”

*

* *

Han Ki Hong tocmai să pregătea să trimită un raport foarte minuţios celor din Phenian. Bărbatul pe care îl urmărise fusese identificat: era un şef de misiuni al CIA, care mai contracarase şi alte planuri ale Coreei de Nord! Acesta dejucase o tentativă de asasinare. Deci prezenţa sa la Bangkok nu putea fi o simplă coincidenţă. În raportul său, agentul *Biroului de Securitate Generală* emisese ipoteza că americanii dăduseră de urma lui Kim Song Hun şi voiau să-l aducă în capitala thailandeză…

[54] Vezi SAS: Hong-Kong Express.

Va avea deci nevoie de întăriri.

Tocmai se pregătea să-şi încheie raportul când un alt agent al *Biroului de Securitate Generală* îl informă.

— Malko Linge a luat azi-dimineaţă un avion spre Hong-Kong. Era însoţit de un chinez, continuă agentul. Acesta nu a fost încă identificat.

Agentul nord-coreean păli. Şi dacă acelui agent CIA urma să îi fie predat trădătorul în Hong-Kong? Mai adăugă în grabă un paragraf la raportul său, pe care-l expedie în regim de urgenţă.

Trebuia împiedicată o potenţială operaţiune în Hong-Kong. Numai că nu avea habar unde anume erau cei doi bărbaţi care luaseră zborul companiei Dragonair.

Răspunsul celor din Phenian avea să sosească o oră mai târziu: Vor trimite agenţi în Hong-Kong şi prin intermediul colaboratorilor lor din *Guoambu.* Nord-coreenii sperau să afle repede unde erau cei doi bărbaţi.

Apoi filiala B.S.G. Din Hong-Kong va intra în acţiune.

Trebuiau să-l recupereze cu orice preţ pe *Maegukno.*

Capitolul XI.

Însoţit de domnul Li şi ai săi dinţi de aur, Malko coborî din liftul hotelului Peninsula, de la etajul douăzeci şi opt. Aşezat cu faţa spre Felix, restaurantul în vogă, decorat de Philippe Stark, cu vitralii uriaşe înfăţişând vapoare, afişa o imagine magică a spectacolului din golful Hong-Kong. Malko îşi coborî privirea. O adevărată „Star Ferry" colorată în verde era pe cale să părăsească Kowloon-ul şi să se îndrepte spre insula Hong-Kong. În ciuda tunelelor săpate pe sub golf, a elicopterelor şi a numeroaselor poduri, chinezii săraci continuau să recurgă la serviciile acestor bărci ancestrale şi ieftine.

Domnul Li urcă scara în formă de cochilie de melc din dreapta, care ducea spre barul cu vedere asupra insulei. Acesta era plin ochi. Majoritatea clienţilor erau occidentali. Bărbatul îşi privi ceasul. Membrii Triadelor erau întotdeauna punctuali.

Coborî scările, pândind ascensorul.

— Nu-l puteţi contacta? întrebă Malko.

— Nu.

— Şi scara aceea unde duce?

Europeanul arătă spre o a doua scară în formă de cochilie de melc care ducea spre un alt bar asemănător cu primul care dădea spre Kowloon, având o privelişte mai puţin interesantă. Se îndreptară într-acolo. Încăperea era goală, nu era decât un bărbat. Un chinez foarte slab, cu o cravată roşie, care era pe cale să-şi aprindă o ţigară, pe care o ţine în stil chinezesc, între degetul mare şi inelar. Domnul Li se apropie plin de modestie, în ciuda staturii sale.

— *Bao Sao!*[55]

— *Li Fu Ksao.*

— Cum v-aţi născut?

— Dintr-o greşeală.

— Sunteţi deja mort?

---

[55] Prezentaţi-vă.

— Am murit deja o dată.

— Când aţi văzut lumina zilei?

— În ziua a douăzeci şi cincea, din a şaptea lună a anului Kap Yan.

— Aveţi o coloană vertebrală?

— Am două.

— Aveţi o mamă?

— Am cinci şi sunt doamnele Kam, Shui Mo, Taan, Fuk Sau, Kam to.

Malko ascultă fără să înţeleagă acel schimb de cuvinte foarte rapid, spus în şoaptă ca şi cum cei doi bărbaţi s-ar fi insultat reciproc. La sfârşitul ultimei fraze, chinezul cu ţigara în mână, se ridică şi îl îmbrăţişă pe domnul Li, care se întoarse spre Malko după ce schimbă câteva cuvinte cu omologul său.

— Domnul Dong Baojung este bucuros să vă vadă la Hong-Kong şi vă urează o mie de ani de fericire. Este reprezentantul asociaţiei noastre Sun Yee On, care are aici patruzeci şi cinci de mii de membri. Dânsul îl respectă foarte mult pe Stindardul Roşu Imalai Yodang care v-a trimis.

Cei trei bărbaţi se aşezară în jurul unei mese rotunde. Aşa, nu riscau să fie deranjaţi. Toţi clienţii mergeau la celălalt bar pentru a admira priveliştea.

— Domnul Dong Baojung vorbeşte engleză? întrebă Malko.

— Vorbesc puţin această limbă, răspunse chinezul cu un accent sacadat. Spuneţi-mi cu ce vă poate fi de folos umilul meu ajutor.

— Caut pe cineva – un trădător nord-coreean – care e foarte probabil să fi fost ajutat de membrii organizaţiei dumneavoastră de-a lungul călătoriei sale prin China. Am pierdut legătura cu el în Nanjing. Ne puteţi ajuta să-l găsim?

Descurcându-se greu în engleză, Dong Baojung începu un lung discurs în chineză, tradus de îndată de domnul Li.

— Este foarte dificil, dar, de dragul prieteniei sale cu Imalai Yodang, va încerca să vă ajute. Daţi-i toate informaţiile pe care le aveţi.

Malko scoase din buzunarul său un plic în care se aflau

poza lui Kim Song Hun, seria paşaportului său sud-coreean, o descriere fizică a acestuia, care putea corespunde cu a câtorva milioane de oameni şi numărul de mobil al fugarului. Dong Baojung luă plicul şi rosti o frază concis.

— A spus că operaţiunea de căutare costă o sută de mii de yuani[56]. Va trebui să dea multe telefoane.

Chinezul indusese în preţ şi timpul pierdut la telefon. Malko rămase nepăsător la auzul sumei.

— Vrea banii imediat?

Chinezul râse scurt şi schimbă câteva cuvinte cu Dong Baojung.

— Prietenii Stindardului Roşu Imalai Yodang sunt ca nişte fraţi pentru el. Vom discuta mai târziu. El vrea să ne reîntâlnim mâine, aici, la aceeaşi oră. Poate că va cere ceva mai mulţi bani.

Celălalt plecă, deja după ce făcu o plecăciune adâncă în faţa lui Malko. Nu-i mai rămânea acum decât să se bucure de farmecul Hong Kong-ului. Domnul Li se grăbi apoi să adauge:

— Astă-seară vom cina într-unui din cluburile aflate sub protecţia Domnului Dong Baojung. Suntem invitaţii lui.

— Nu prea am chef de ieşit în oraş, zise Malko.

Domnul Li îşi arătă toţi dinţii de aur într-un zâmbet politicos.

— Domnul Dong Baojung se va simţi jignit dacă-i refuzaţi invitaţia. Este un om foarte respectat aici. A reuşit să elimine toate organizaţiile concurente, recrutând asasinii care ieşeau din puşcărie. Momentan are o sentinţă de douăzeci şi cinci de ani de închisoare. Dar a făcut apel în speranţa că i se va face dreptate.

Iată aliatul ideal pentru CIA. Acesta ar fi schimbat dictatorii cu mâinile înmuiate în sânge.

*

* *

Kim Song Hun urmărea speriat cum se scurgeau orele. Mai avea o singură noapte plătită la hotel, după aceea, risca să fie aruncat în stradă. Fără bani, fără acte şi fără să cunoască limba, nu avea nici o şansă de izbândă… Privi

[56] Zece mii de euro.

apoi servieta cea neagră de sub fotoliu. Americanii vroiau să-i dea cinci milioane de dolari pentru conţinutul ei! Aceşti bani l-ar fi ajutat să supravieţuiască multe luni de zile.

Nu avea nici măcar o armă ca să se sinucidă. După multe ore de gândire, se hotărâse că, a doua zi, va părăsi hotelul şi va încerca să se strecoare pe unul din vapoarele care alunecau pe Râul de Perle până la mare. Hong Kong-ul nu era prea departe. Dacă planul lui nu va avea sorţi de izbândă, se va arunca în apă pentru a se îneca.

Înainte însă va lăsa o scrisoare pentru Eun-Sok, fiica lui iubită.

Era o soartă mai bună decât să fie trimis în Coreea de Nord pentru a fi torturat… Era atât de descurajat, încât nu se mai temea să dea ochii cu poliţia chineză. Era aproape un soi de uşurare pentru el.

*

* *

Friptura de răţoi fusese delicioasă, fără tulei lipiţi de piele. O hostesă superbă îi pregătise apoi clătitele, pe care, după ce le copsese, le umpluse cu sos şi cu o compoziţie specială, după care aproape că i le băgase lui Malko în gură. În faţa lui, domnul Li înghiţea la fel de lacom ca mai toţi compatrioţii săi. O muzică orientală, cântată de o voce răguşită, îndulcea atmosfera posomorâtă din restaurantul-cabaret, plin de hostese pitulate în toate colţurile. Cu zâmbetele lor reci ele se succedau una după alta permiţându-le oaspeţilor localului să aleagă. Malko luase legătura cu Bangkok-ul printr-un Blackberry securizat şi „Biroul” CIA din Hong-Kong avea să-i pună la dispoziţie în dimineaţa zilei următoare două sute de mii de yuani.

— Dacă daţi de urma acestui coreean, jură Gordon Backfield, vă voi înmâna Medalia Congresului! Am interceptat comunicaţiile celor din Phenian, sunt în aceeaşi situaţie ca şi noi şi ei îl caută. Câştigă cine-l găseşte primul…

Li se aduse o supă de raţă, ceea ce însemna că masa se încheia. Apoi, cu mişcări delicate, li se sugeră să-şi schimbe locurile şi fură instalaţi în două separeuri diferite, din fundul sălii.

— Veţi putea viziona mai bine spectacolul, sugeră managerul, într-o engleză perfectă.

Într-adevăr, o cântăreaţă în rochie neagră începu să masacreze o arie de operă pe podium. Malko era pe cale să-şi piardă răbdarea – detesta opera, cu atât mai mult pe cea chinezească – apoi o hostesă se aşeză lângă el, aruncându-i o privire care echivala cu o felaţie. Femeia i se prezentă folosindu-se de câteva din puţinele cuvinte englezeşti din vocabularul ei.

— *Me, Number One!*

Cu o mişcare rapidă ea trase o perdea roşie, izolând separeul de sala de spectacole. Fără să aştepte apoi încuviinţarea lui Malko, femeia începu să-i descheie cămaşa şi continuă apoi cu cingătoarea. Unghiile de la degetele mâinilor ei îi mângâiară uşor pielea.

Zguduit de urletele cântăreţei, o simţi pe hostesă cum puse stăpânire, cu delicateţe, pe sexul lui. Îl mângâia cu mâinile ei mici şi murmura cu o voce extaziată:

— *You, number one.*

Vocabularul ei era limitat, dar foarte expresiv. De altfel, incapabilă să comunice altfel, îşi vârî sexul lui Malko în gura ei mică. Se ocupase atât de bine de Malko de parcă ai fi zis că absolvise vreo şcoală de specialitate. Malko îşi spuse în sinea lui că, fără cântăreaţă, totul ar fi fost perfect.

Uneori trebuie să profiţi de tot ceea ce îţi oferă viaţa.

*

* *

Kim Kee Gwan dădu timp de două ore o serie de telefoane enervante. Acest agent nord-coreean fusese infiltrat în Hong-Kong cu mult timp în urmă, sub acoperire: era un anticar specializat în mobilă coreeană „autentică”. După două ore, nord-coreeanul reuşi să dea de urma lui Malko Linge. Din micul birou, situat în prăvălia sa de pe strada Kimberley, din Kowloon, înghesuit între piesele de mobilier „vechi” fabricate în Coreea de Nord, sună la toate casele de oaspeţi din oraş.

După cel de-al treilea telefon, dat la hotel Peninsula, găsi ceea ce căuta. Metoda lui de abordare era simplă: după ce suna la local, spunea cine este, pentru a câştiga încrederea

recepţionerilor şi apoi pretindea că avea de livrat un bibelou unui client, dar că uitase însă numele hotelului. Nota apoi: Hotel Peninsula, camera 2013. Trebuia apoi să transmită informaţia, prin intermediul unui alt agent care dispunea de o unitate de transmisie securizată, celor din Phenian. Cei din *Guoambu* nu îl reperaseră încă, iar el nu voia să se deconspire. Acest lucru nu avea să se întâmple însă, deoarece el nu va fi niciodată implicat într-o misiune violentă, datorită vârstei sale înaintate de şaizeci şi trei de ani.

*

* *

De data aceasta domnul Li şi Malko se duseră direct spre partea „liniştită" a barului. Dong Baojung nu ajunsese încă. Malko îşi petrecu ziua plimbându-se prin Hong-Kong, după ce făcu o vizită la Biroul CIA pentru a lua cei două sute de mii de yuani. Nu îşi pusese mari speranţe în acea întâlnire. Cum să găseşti un fugar în imensitatea Chinei?

Dong Baojung, liderul Sun Yee On, sosi la ora şase şi zece, ca de obicei, îmbrăcat la patru ace. După ce schimbă câteva cuvinte cu domnul Li, scoase din buzunar un document pe care i-l întinse lui Malko. Era un paşaport. După ce aruncă o scurtă privire copertei grena, acesta deschise documentul. Fotografia lui Kim Song Hun îi sări în ochi.

Verifică apoi de îndată dacă numărul paşaportului corespundea. Numărul era cel corespunzător. Neîncrezător şi neliniştit, întrebă:

— Cum a obţinut acest document?

— A fost adus de un membru al Societăţii şefului său local cu scopul de a fi revândut. Este un document autentic care face mai multe zeci de mii de yuani.

— Unde este Kim Song Hun?

Nu îndrăzni să asculte răspunsul…

— La Guangzhou, nu foarte departe de aici, răspunse Dong Baojung. Stă de trei zile într-un hotel. Este sănătos.

Lui Malko îi venea să-l îmbrăţişeze…

— Cum îl putem scoate din China? întrebă el repede.

Urmă apoi un lung discurs în chineză tradus de domnul

Li.

— Este un consulat american în Guangzhou, explică acesta. Se află, împreună cu alte consulate străine, la cel de-al cincisprezecelea etaj al hotelului Guangdong. Pentru a avea acces la acest etaj îţi trebuie un card magnetic special. Noi vă putem procura un astfel de card şi să vă escortăm prietenul la hotel. Apoi, restul va depinde de autorităţile americane... Trebuie să-mi daţi un răspuns imediat pentru că e destul de greu de dus la îndeplinire acest plan.

— Accept, zise Malko.

— Asta face cinci sute de mii de yuani, spuse Dong Baojung pe un ton indiferent. Acel card este foarte greu de procurat.

— Accept şi asta, fu de acord Malko întinzându-i un plic ce conţinea cei o sută de mii de yuani, plata pentru „căutare”.

Chinezul îi vârî în buzunar fără să clipească.

— Când se va derula operaţiunea? întrebă Malko.

— Mâine dimineaţă, la ora zece, precizează chinezul. Trebuie anunţat consulatul american.

— Nu-l putem aduce pe Kim Song Hun la Hong-Kong? insistă Malko.

Domnul Li traduse răspunsul chinezului.

— Nu. E prea periculos. Accesul în zona specială este foarte dificil.

— Dar dacă i-am da înapoi paşaportul...

— Nu. E prea periculos, insistă Dong Baojung.

Triada prefera să facă mai puţini bani sau nu voia să sfideze autorităţile chineze; Malko nu mai insistă. Era prea fericit că dăduse de urma fugarului.

— Cum l-aţi găsit? întrebă el.

Domnul Li traduse apoi lungul răspuns dat de Dong Baojung.

— Nord-coreeanul, fără să ştie, fusese deja ajutat de membrii Sun Yee On, încă de la Beijing. Rămas, însă, fără bani a fost nevoit să-şi scoată paşaportul la vânzare.

Guangzhou era cam la o sută de kilometri de Hong-Kong, dar se afla de cealaltă parte a zonei speciale. Dong Baojung

uită totuşi să precizeze în ce hotel se aflau şi nord-coreenii. Nu era prost deloc…

Malko insistă:

— Puteţi să-i trimiteţi un telefon mobil?

— Nu e nevoie, traduse domnul Li. Mâine va fi în siguranţă alături de prietenii lui americani.

Deodată Malko realiză că depindea în totalitate de Triada Sun Yee On. Aceştia nu erau nişte aliaţi foarte cooperanţi. Erau mai degrabă nişte tigri înfometaţi. Dar, din păcate, nu avea de ales.

*

* *

Pentru prima oară, în ultima săptămână, generalul Kim Sol Su abia aştepta să se întâlnească cu Preaiubitul Conducător, Kim Jung Il şi să-i comunice veştile bune. Aştepta să-i vină rândul. Agenţii săi din Bangkok făcuseră o treabă bună şi el se felicita în sinea lui că îi alertase.

În sfârşit se întrevedea o şansă de-al recupera pe trădător şi, poate, chiar de a-l aduce în Coreea de Nord. În acel moment Han Ki Hong era într-un avion spre Hong-Kong.

El era cel care avea să coordoneze operaţiunea din China. După părerea lui, totul era evident: agentul CIA venise În Hong-Kong ca să-l ia pe Kim Song Hun. Chinezii care-l însoţeau erau fie agenţi americani, fie membri ai triadelor care interveniseră frecvent în operaţiunile cu trădători Categoric aceste grupări nu acţionau din motive politice dar rezultatul era acelaşi.

Urma apoi partea cea mai complicată. Unde şi cum îl vor recupera pe Kim Song Hun?

O dată ajuns la Hong-Kong, va fi prea târziu. Americanii ar putea desfăşura un număr mare de agenţi. Trebuiau deci să acţioneze în China, dar, pentru asta, trebuiau să ştie unde se afla trădătorul. Această informaţie o avea cu siguranţă o singură persoană: Malko Linge, agentul american trimis să-l aducă pe Kim Song Hun.

Conducătorul *Biroului de Securitate Generală* se aşeză la loc pe scaunul său şi trimise un mesaj urgent spre Hong-Kong. Mesajul conţinea instrucţiuni precise de a-l răpi pe

agentul CIA. După aceea, acesta va fi interogat şi apoi ucis. Restul operaţiunii avea să se contureze pe baza informaţiilor obţinute. Una dintre soluţii era să-l trimită pe trădător, o dată aflat sub controlul lor, la Kowloon, urmând apoi să fie expediat în China, de către anticarul Kim Kee Gwan, ca o mobilă veche...

*

* *

Malko era cât pe ce să roşească din cauza felicitărilor adresate de Gordon Backfield. Acesta din urmă era foarte generos cu elogiile la adresa lui.

— Tipii ăştia din Triade sunt formidabili! concluziona. Americanul. Avem într-adevăr un consulat la Guangzhou aşa cum v-au spus ei. Îi voi preveni eu prin intermediul Departamentului de Stat. Din nefericire însă, Agenţia nu are pe nimeni acolo. Voi trimite agenţi din Hong-Kong.

Malko îşi spusese că misiunea lui era pe sfârşite. După ce avea să-i ducă lui Dong Baojung cei cinci sute de mii de yuani, iar trădătorul va fi în siguranţă la consulatul din Guangzhou, se va urca în avion şi va pleca. Nu era treaba lui să-l extrădeze pe Kim Song Hun din China, aceasta era misiunea celor din CIA şi din Departamentul de Stat.

Plictisit de atâta stat în cameră, se hotărî să facă o plimbare prin Tsim Sha Tsu, cartierul comercial. Acolo se găseau toate produsele europene de firmă. Mergea pe strada Nathan, de-a lungul parcului Kowloon, când fu abordat de o chinezoaică zâmbitoare.

— Mister Linge? sâsâi tânăra.

— *Yes.*

— *You come with me*[57].

Fata îi zâmbi seducător, dar nu era o curvă. Era cu siguranţă o membră a Sun Yee On.

— *Where?*[58]

— *Not far*[59].

Coborâră pe strada Nathan, apoi fata o luă pe o străduţă, plină de buticuri cu antichităţi. Ea se opri în faţa unei vitrine

[57] Veniţi cu mine.

[58] Unde?

[59] Nu prea departe.

unde era expus un mobilier de lemn în culori închise. Deschise apoi uşa invitându-l pe Malko să intre.

Bărbatul dădu să intre când observă inscripţia de pe vitrina localului „Korean Antics”.

Pulsul lui o luă razna dintr-o dată. Chinezoaica îl aştepta să intre zâmbitoare. El o privi apoi mai atent şi chipul ei pătrăţos îl miră. Aceea nu era o chinezoaică... Şi ca şi cum femeia i-ar fi citit gândurile, expresia de pe chipul ei se schimbă într-o secundă. Scoţând un fel de geamăt, aceasta se aruncă asupra lui, cu capul înainte, împingându-l înăuntrul buticului. El se împiedică şi, când voi să se ridice, doi bărbaţi, care se aflau în incinta magazinului, săriră pe el. Unul dintre ei îl apăsă cu o mână pe laringe, făcându-l să-şi piardă cunoştinţa, în timp ce celălalt îl opri din cădere.

Când deschise din nou ochii observă că fusese legat cu nişte fâşii, ca o mumie, fiind incapabil să facă vreo mişcare, în gură avea un căluş şi era întins pe o masă mare. Pe biroul din apropiere observă că fusese aşezat conţinutul buzunarelor sale; actele, banii şi mai ales adresa consulatului american din Guangzhou. Un paravan enorm îi ascundea de ochii trecătorilor. Fata care-l abordase pe stradă se aşeză în faţa lui şi spuse cu asprime în engleză:

— Domnule spion american, aveţi de ales între o moarte uşoară şi un sfârşit tragic. Dacă cooperaţi va fi uşor. Nu veţi simţi nimic.

*

* *

Domnul Li era nervos. De o jumătate de oră îl aştepta pe Malko în imensul salon de ceai de la parterul hotelului Peninsula, în acordurile muzicii cvartetului de coarde. În camera lui nu răspundea nimeni şi nu se afla în nici unul dintre numeroasele baruri ele hotelului. El venise să-i dea nişte veşti bune. Membrii Sun Yee On luaseră legătura cu trădătorul, îl calmaseră şi urmau să îl escorteze, în dimineaţa celei de-a doua zile, la consulatul american din Guangzhou.

Orchestra încetă să mai cânte. Domnul Li sună din nou în camera „clientului” său. Ciudat. Îşi aminti apoi că avea numărul acestuia de mobil. Formă numărul.

— *Yes*? răspunse o voce de femeie.

— Mister Linge?

— *He is not far. Who's speakin?*[60]

Domnul Li nu-i răspunse, simţind că era pe cale să-şi piardă cumpătul. De ce nu-i răspunsese agentul CIA personal?

— *May talk to him*[61]*!* insistă chinezul.

După un scurt moment de tăcere, comunicaţia fu întreruptă. Domnul Li formă apoi numărul lui Dong Baojung şi îl anunţă fără ceremonie.

— Cred că americanul – aşa îi spuneau între ei – a căzut în mâinile coreenilor.

*

* *

Kim Song Hun părea revigorat. După ce primise vizita unui necunoscut chinez, căci nu voise să-i spună cum se numea, care îi vorbise într-o coreeană aproape neinteligibilă, se simţea cu zece ani mai tânăr. Chinezul îi spusese că fusese însărcinat să-l ajute să ajungă să ajungă la consulatul american. Avea să vină după el a doua zi, cu o cartelă magnetică care permitea accesul în consulat. Clădirea nu era păzită decât de câţiva membri ai poliţiei chineze şi ei îl vor escorta până la uşă.

Dacă Kim Song Hun ar fi crezut în Dumnezeu, i-ar fi mulţumit. Coreeanul însă se mulţumise doar să-şi sărute *bujeok-ul* norocos.

I se dăduseră o sută de yuani pentru mâncare, iar recepţionera hotelului i se adresa, de atunci, cu respect. Era protejat de oameni puternici. Bineînţeles că nu-i fuseseră înapoiaţi banii, dar lui nu-i păsa de aceştia.

Se întinse pe pat, permiţându-şi luxul de a se dezbrăca. Mâine va fi în siguranţă. Nici măcar nord-coreenii n-ar îndrăzni să atace consulatul atotputernicei Americi.

*

* *

— You talk! You talk![62]

---

[60] Nu e prea departe. Cine-l caută?

[61] Pot să vorbesc cu el?

[62] Vorbeşte! Vorbeşte!

Coreeana care-l atrăsese în cursă urla şi-l pălmuia pe Malko. Uneori aceasta îl strângea cu putere de gât, cu o forţă egală cu a unui bărbat.

Ea îl aşeză pe un fotoliu negru de lemn, legându-l fedeleş.

Cum el refuza să vorbească, femeia îşi ridică mâna dreaptă şi o lovi de spătarul fotoliului, la câţiva centimetri de gâtul lui. Lemnul se făcu ţăndări. Dacă acea lovitură ar fi fost direcţionată spre laringele lui, l-ar fi nenorocit.

Ea se opri câteva clipe, îi aruncă apoi o privire plină de ură şi repetă:

— Unde este? Unde este acel trădător nenorocit, care merită să moară de o mie de ori?

Tinerii agenţi de la *Biroului de Securitate Generală* priveau spectacolul în tăcere. Necunoscând limba engleză, ei nu puteau ghici importanţa conversaţiei. Femeia care conducea interogatoriul era superiorul lor, le dădu un ordin scurt. Unul dintre ei se duse să-l caute pe bătrânul anticar şi se întoarse înapoi cu un fel de cleşte.

Coreeana îi prinse lui Malko degetul mic între cele două fălci ale cleştelui şi începu să strângă.

— Am să-ţi tai toate degetele, unul câte unul, câine imperialist, dacă nu-mi spui unde este Kim Song Hun, ameninţă femeia.

Din privirea ei Malko înţelese că nu era o ameninţare în van. Pe lângă trupele sud-coreene de şoc, cei din SS păreau nişte îngeraşi. Cu treizeci şi ceva de ani în urmă, în timpul războiului din Vietnam, sud-coreeni fuseseră însărcinaţi cu redeschiderea căii Saigon-Hue. La sfârşitul lucrărilor, aceştia aşezaseră pe balastul de pe marginea drumului câte un cap decapitat la fiecare o sută de metri. Craniile aparţinuseră celor care refuzaseră să urce în convoi.

Cei care voiau să ia craniile erau imediat executaţi de Vietcong…

Problema lui Malko era că habar n-avea unde anume în Guangzhou se afla Kim Song Hun… Simţea dinţii cleştelui muşcând din falanga sa şi hotărî să mai tragă de timp.

— Este în consulatul din Guangzhou, zise el. E prea târziu ca să puneţi mâna pe el. E în siguranţă. Am vorbit cu el

imediat ce am ajuns în Hong-Kong.

Nord-coreeana ezită fără a pune însă cleştele de-o parte.

— Minţi! zbieră ea, dar vocea îi suna din ce în ce mai neconvingătoare.

— Nu, mâine dimineaţă mă duc după el la Guangzhou, pretinse Malko. Îi voi duce paşaportul şi va pleca cu mine.

Printre obiectele aşezate pe birou se afla şi paşaportul nord-coreeanului.

Deodată Malko începu să urle: cu mişcări lente, coreeana era pe cale să-i smulgă degetul mic de la mână. Ea se opri când simţi că ajunsese la os. Sângele începu să-i curgă şiroaie de-a lungul mâinii şi avu impresia că dăduse de belea. Abia atunci îşi dădu seama că încă mai urla. Un bătrân apăru şi spuse câteva cuvinte cu o voce stăruitoare: Kim Kee Gwan se temea să nu fie alertaţi vecinii de ţipetele lui.

Cu o mutră furioasă, nord-coreeana aruncă cleştele pe jos şi îi ordonă unuia dintre cei doi bărbaţi:

— Puneţi-i un sac de plastic pe cap. Aşteptaţi să se însereze şi aruncaţi cadavrul în parc.

De la început ea primise ordinul să-l elimine. Ceea ce nu reprezenta nici o problemă: de când cu foametea din 1996, Partidul Muncitoresc Coreean o trimisese să-i vâneze pe copiii vagabonzi care străbăteau ţara în căutare de hrană.

De câte ori prinsese câte unul, fie îl spânzurase, fie îl omorâse cu lovituri de baston.

Era o gură mai puţin de hrănit.

Malko strânse din dinţi. Crestat până la os, degetul lui sângera din abundenţă. În spatele buticului, bătrânul anticar căuta un sac de plastic. Aşadar avea să moară asfixiat îşi blestemă neatenţia.

Capitolul XII.

Dong Baojung era negru de furie. Aflat în biroul său de la etajul al douăzeci şi cincilea al Cheong Kong Center, le ordonă oamenilor săi să-l găsească pe agentul CIA cu orice preţ.

Numai coreenii, atât de needucaţi, se puteau face vinovaţi de o asemenea crimă: să atace un om aflat sub protecţia Triadei Sun Yee On.

Era mai mult decât o ofensă personală. Era un atentat la stabilitatea organizaţiei. Dacă se răspândea zvonul că Sun Yee On nu era în stare să se facă respectată, afacerile organizaţiei ar fi avut mult de suferit. Dacă Organizaţia 14 K, care de mult dorea să pună mâna pe zonele lor de influenţă, ar afla despre asta, n-ar ezita să-i sfideze.

Mobilul şefului Sun Yee On sună, era responsabilul din Kowloon. Încă nu găsise nimic.

— Găseşte-l, secătură! zbieră Dong Baojung; altfel să nu îndrăzneşti să mai apari înaintea ochilor mei.

Închise telefonul. Era în pragul unui infarct. Dacă „Americanul” nu era găsit în viaţă, reputaţia sa ar fi avut de suferit. Mai multe echipe care se ocupau de obicei de racket erau gata să intervină atât pe insula Hong-Kong, cât şi în Kowloon. Trebuia doar să le spună unde... Cu cât timpul trecea, cu atât furia lui creştea. Oamenii lui căutaseră mai ales în rândul celor care aveau relaţii cu Coreea. Nişte pungaşi de rând n-ar fi îndrăznit niciodată să atace un om aflat sub protecţia lui.

Telefonul sună din nou. Cu o voce frântă, unul din oamenii săi îl informa că văzuse cum un străin fusese împins într-un anticariat de pe strada Kimberley.

Timp de o oră, oamenii din Sun Yee On bătură din uşă în uşă la toate casele din Kowloon, interogându-i pe comercianţii care achitau periodic o taxă de protecţie Triadei. Era o practică adoptată de mulţi oameni.

— Luaţi-o înainte! sosesc şi eu, ordonă Dong Baojung.

În loc să coboare în parcare, el urcase până la ultimul

etaj al edificiului unde se găsea întotdeauna parcat un mic elicopter. Acesta putea ateriza pe acoperişul hotelului Peninsula, câştigând astfel un timp preţios.

*

* *

Omul nu este niciodată resemnat în faţa morţii. Când Malko o văzu pe tânăra asasină nord-coreeană îndreptându-se spre el, cu un sac de plastic în mână, îşi simţi tot corpul străbătut de un fior, teama de necunoscut.

Tânăra îi trase repede sacul de plastic peste cap, strângându-i şnurul în jurul gâtului. Malko ştia că mai avea de trăit cel mult două minute. Începu să se zgâlţâie, de la stânga la dreapta, până când dezechilibră fotoliul şi se răsturnă cu el într-o parte.

În acel moment şiretul se rupsese între degetele asasinei. Malko îşi încordă muşchii din zona gâtului, reuşind să desfacă gura sacului suficient cât să poată respira.

Furioasă, tânăra coreeană îi ceru anticarului să-i aducă un alt sac. Îl aruncă pe primul, ridică fotoliul în picioare şi îi îndesă un alt sac de plastic pe cap. Ţinând fotoliul la locul lui, începu să strângă şiretul.

Un zgomot de sticlă spartă o făcu să tresară. Treizeci de secunde mai târziu, un grup de tineri chinezi îmbrăcaţi în negru năvăli în magazin. Aceştia, înarmaţi cu pumnale şi *ninjuk-uri,* începură să împartă lovituri de pumni în toate direcţiile. Unul dintre ei se năpusti spre tânăra femeie care-l asfixia pe Malko, aplicându-i o lovitură rapidă de pumnal în beregată. Laringele şi carotidele dezgolite ale femeii se despicară imediat, inundând totul într-o baie de sânge, inclusiv pe Malko.

Al doilea nord-coreean încercă să contraatace cu o lovitură de *Taek Won Do,* dar îi fu şi lui retezată beregata în mod similar.

Lipit de un perete, Eam Kee Gwan, bătrânul anticar, stătea nemişcat, cu ochii îngroziţi, tremurând din toate încheieturile.

Membrii Triadei Sun Yee On îl dezlegară pe Malko şi unul dintre ei îi dădu o batistă pentru a-şi opri sângele care continua să-i curgă din degetul crestat.

Tocmai îşi ştergea sângele când Dong Baojung îşi făcu apariţia în magazin, însoţit de patru gărzi de corp.

— *You,* O.K.? îl întrebă acesta neliniştit pe Malko.

— O.K., am doar o tăietură, răspunse Malko, aflat încă în stare de şoc. Toată viaţa îşi va aminti de mirosul acela de plastic.

— O.K. Mergi la Peninsula.

Dăduse apoi un ordin la doi dintre oamenii săi, care-l scoaseră cu mare atenţie pe Malko din clădire.

După ce rezolvă această problemă, Dong Baojung se apropie de bătrânul anticar şi îl interpelă violent în chineză. Speriat, coreeanul jură pe mormintele străbunilor săi că dacă ar fi ştiut că acel străin onorabil era sub protecţia Triadei Sun Yee On, l-ar fi însoţit el însuşi la hotel… Apoi căzu în genunchi, implorându-l pe chinez să nu-i reteze beregata, ca celorlalţi.

— Nu vreau să te omor! zise Dong Baojung. Dar vei fi pedepsit pentru că ai uitat regula cea mai importantă.

— Voi plăti câţi bani vrei tu, propuse Kim Kee Gwan care ştia că-şi putea reveni după o pierdere financiară, dar nu şi după o lovitură de pumnal…

— Nu vreau bani, explică Dong Baojung, vreau să-ţi dau o lecţie!

Acesta le dădu oamenilor săi câteva ordine în dialectul cantonez. Trei dintre aceştia părăsise încăperea imediat. Unul dintre ei reveni după zece minute aducând cu sine un bidon de benzină, cu care începu să stropească toată mobila. După ce acesta termină, Dong Baojung i se adresă anticarului pe un ton aproape amabil.

— Acest local îţi aparţine?

— Da.

— Vei semna un act de vânzare, în dreptul cumpărătorului vei lăsa spaţiu liber.

Aerul deveni irespirabil, din cauza vaporilor de benzină şi Kim Kee Gwan se grăbi să se aşeze la biroul său. În câteva minute, îşi cedă magazinul în legalitate deplină. Mulţumit, Dong Baojung împături documentul şi îl băgă în buzunar. Până la urmă, făcuse o afacere profitabilă. Nord-coreeanul îşi mai domoli bătăile inimii, când doi membri ai Sun Yee On

îşi făcură apariţia. Aceştia îl încadrară de ambele părţi, apoi unul dintre ei îl ţinu nemişcat în timp ce celălalt îi fixaj mâna dreaptă larg deschisă, cu degetele răsfirate, pe pupitrul biroului. Scoţând apoi din buzunar o foarfecă enormă, îi aşeză degetul mic între lamele obiectului şi strânse apoi cu toată puterea sa. Anticarul scoase un urlet inuman şi degetul, secţionat, căzu jos.

Chinezul continuă cu inelarul, mijlociul şi sfârşi cu arătătorul. Kim Kee Gwan urlă la început ca un porc dus la tăiere, dar apoi leşină.

Se auzeau oasele scrâşnind, iar sângele îi curgea în valuri. Nepăsător, Dong Baojung privea spectacolul... Biroul era acoperit de o mare de sânge.

Dădu apoi un ordin scurt şi cei doi chinezi îl scoaseră pe Kim Kee Gwan afară din magazin, în timp ce alţi doi dădură foc la mobilă.

Pe stradă, unul dintre membrii Sun Yee On îi bandaja mâna amputată cu un bandaj îmbibat în argilă pentru ca anticarul să nu-şi piardă tot sângele. Acesta îşi recăpătă cunoştinţa şi gemea de mama focului. Văzu flăcările înghiţindu-i magazinul şi scoase un ţipăt disperat. Dong Baojung îi supuse cu amabilitate:

— De acum înainte nu mai suntem duşmani, ţi-ai plătit datoria. Pe strada Nathan e o farmacie, ar trebui să te duci acolo.

Treizeci de secunde mai târziu, toţi membrii Triadei dispărură. Speriaţi, vecinii chemară pompierii. Magazinul arsese ca o torţă. Aşezat pe trotuar, bătrânul anticar plângea, ţinând ceea ce mai rămăsese din mâna sa dreaptă. Avea mintea înceţoşată de durere.

*

* *

Domnul Li îl duse pe Malko într-o farmacie chinezească, unde îi fu pansat degetul. Înainte de a-i fi aplicat un bandaj îmbibat în argilă, i se dădu cu o alifie hrănitoare, care-i calmă rapid durerea. Aflat încă în stare de şoc, bău două pahare de vodcă la barul din Peninsula şi începu să-şi revină. Anunţat de Malko, şeful Biroului din Hong-Kong rămase fără glas. Acesta aflase totul din jurnalul TV de la

ora şapte. Din clădirea cu două etaje care adăpostea magazinul de antichităţi nu mai rămăseseră decât pereţii. Poliţia dăduse vina pe racketi. Proprietarul era de negăsit, iar cele două corpuri carbonizate din clădire nu puteau fi identificate.

Comisarul Poliţiei din Kowloon ştia prea bine ce se întâmplase cu adevărat, dar aştepta instrucţiuni din partea superiorilor săi pentru a şti dacă Triada Sun Yee On va fi sau nu incriminată. Totuşi era vorba de un străin care nu depusese nici o plângere. Şi care probabil că nici nu o va face. Kim Kee Gwan îşi dorea să-şi păstreze degetele de la mâna stângă... Agenţia din Phenian care-i pricinuise atâtea necazuri nu dăduse nici un semn de viaţă şi spera să nu mai audă de ea niciodată.

Domnul Li îl anunţă pe Malko.

— Mâine dimineaţă, totul se va termina la Guangzhou.

— Perfect, spuse acesta, dar aş vrea să-i recompensez pe cei care m-au salvat...

Chinezul păru foarte ofensat.

— Nici nu se pune problema. Dong Baojung vă roagă să-i acceptaţi scuzele pentru acest deplorabil incident, care n-ar fi trebuit să aibă loc niciodată.

— Ce s-a întâmplat cu bătrânul anticar?

Domnul Li râse uşor.

— Nimic. A fost cruţat din cauza vârstei sale înaintate. A primit doar o mică pedeapsă...

Malko preferă să nu întrebe în ce consta pedeapsa. Era totuşi între oameni foarte sângeroşi.

— Cred că voi merge la culcare, concluzionă agentul.

Domnul Li nu îşi ascunse jena.

— Nu se poate. Domnul Dong Baojung a organizat o serată în onoarea dumneavoastră, ca să nu rămâneţi cu o amintire neplăcută din Kowloon.

*

* *

Kim Song Hun se trezi pun de speranţă; după apariţia acelui chinez necunoscut în viaţa lui, totul părea mai uşor.

Trecu prin faţa recepţiei şi angajata îi ură, în chineză, o zi foarte prosperă şi, adăugă apoi, o mie de ani de fericire.

Sfârşi spunându-i că spera să-l revadă în curând, ceea ce era puţin probabil.

O Hong-Ki neagră îl aştepta afară cu trei bărbaţi la bord. Pentru prima oară Kim Song Hun putea admira oraşul Guangzhou şi zgârie-norii acestuia fără teamă.

El urcă înăuntru şi cel care vorbea puţin coreeana îi întinsese un card magnetic de plastic.

— Mergem la hotelul Guangdong, explică acesta. Lângă intrarea principală este o uşă mică, în dreapta, care duce spre un lift ce nu deserveşte decât ultimul etaj. Acolo sunt mai multe consulate, printre care şi cel american. Vom aştepta până intraţi. Apoi nu veţi mai fi în nici un fel de pericol...

Kim Song Hun luă cârdul şi-l studie atent. Acesta era de culoare albă, cu câteva caractere chinezeşti şi un număr de telefon înscrise pe el.

— Mulţumesc, spuse el.

Chinezul nu-i mai spuse nimic.

Maşina prinse viteză şi se îndreptă spre centru. Oraşul imens şi prosper era visul multor chinezi care se adunau din cele patru zări ale Chinei, atraşi de acest miraj. Ajunseră apoi pe un bulevard mare, care tăia oraşul din est până în vest: Bulevardul Donfeng. Circulaţia devenea din ce în ce mai intensă, iar clădirile erau din ce în ce mai înalte. Erau o sumedenie de vitrine pline cu mărfuri din toată lumea.

Autovehiculul încetini şi se opri într-o staţie de autobuz. Chinezul îi arătă, pe partea cealaltă a străzii, o clădire modernă, cu sigla scrisă atât în chineză, cât şi în alfabetul latin: „Guangdong hotel”. O copertină mare acoperea trotuarul din faţa intrării principale. Câteva taxiuri aşteptau de-a lungul trotuarului.

— Duceţi-vă! îl îndemnă chinezul. Traversaţi strada şi intraţi cu ajutorul cârdului.

Aproape că-l azvârli pe trădător din maşină. Ameţit de zgomotul făcut de mulţime, nord-coreeanul păşi timid pe trotuar, aşteptă să se stingă becul roşu al semaforului şi traversă şoseaua. Mergea balansându-şi servieta de piele de care nu se despărţise niciodată.

Observă imediat uşa micuţă care-i fusese indicată. Un

poliţist în uniformă albastră făcea de gardă lângă ea. Kim Song Hun se apropie cu inima la gură şi observă o serie de plăcuţe de aramă indicând numeroase consulate. Tremurând, introduse cârdul magnetic într-o fantă de deasupra butonului care declanşa deschiderea uşii.

Auzi apoi un zgomot scurt şi încuietoarea se deblocă. Kim Song Hun tocmai se pregătea să deschidă uşa cu mâna stângă, când se simţi prins de după umeri şi tras cu putere înapoi. Timp de câteva fracţiuni de secundă crezuse că era poliţistul, dar acesta nu se mişcase din loc. Întorcând capul văzu un chip pătrăţos cu o privire ostilă şi înţelese imediat.

Agenţii din Phenian îi ţinură calea.

Unul dintre aceştia îi dădu un pumn în ficat făcându-l să simtă că se rupsese în două, ceea ce-l făcu să vomite. Celălalt îi întoarse o mână la spate. Simţi că era luat de subraţ şi târât spre o maşină oprită lângă trotuar.

Încercă să ceară ajutorul poliţistului, dar acesta, având o lamă de pumnal pusă la gât, nu putea interveni.

*

* *

Hong-Ki-ul membrilor Sun Yee On tocmai se pregătea să plece când pasagerii săi realizară ce se întâmpla. Nord-coreenii probabil că se ascunseseră în holul hotelului, pândind sosirea lor. Aceştia erau la un pas de victorie. Kim Song Hun, care era târât pe trotuar, era cam la un metru de automobilul 4x4 care aştepta, cu uşile deschise.

Şefului echipei chineze nu-i trebui mult timp să ia o decizie. Atât timp cât „clientul” nu se afla teafăr şi nevătămat lângă americani, ei erau responsabili.

— *Gun Ho!*[63] spuse acesta.

Cei trei chinezi se năpustiră afară din maşină şi traversară strada în fugă. Nord-coreenii îi observară târziu. Erau patru în stradă şi unul la volanul automobilului 4x4. Doi dintre ei se năpustiră spre chinezi încercând să-i zdrobească cu nişte *ninjuk-uri,* arme de temut în mâinile lor…

Primul chinez fu anihilat. Lovit în moalele capului, acesta se prăbuşi pe trotuar cu fruntea plină de sânge. Un alt

[63] Înainte!

coreean, care-l amenințase pe polițist, se îndrepta spre ceilalți doi chinezi, cu un pumnal în mână. Era hotărât să le scoată mațele. Polițistul se dezmetici și era pe cale să scoată pistolul din dotare. Șeful celor de la Sun Yee On îi strigă în cantonează:

— Ăștia sunt străini! E o răpire!

Camaradul său reuși să se ferească de pumnal, dar nu putu contraataca. Kim Song Hun, fusese băgat aproape în întregime în automobilul 4x4. Dacă aceștia reușeau să fugă, el rămânea cu rușinea.

Șeful comandoului nu mai stătu pe gânduri: el fiind singurul care avea o armă de foc. Scoțându-și pistolul, trăsese pe nerăsuflate în coreeanul înarmat cu un pumnal, care căzu imediat la pământ, cu un glonț în cap.

Zgomotul fusese aproape imperceptibil din cauza larmei de pe bulevard. Polițistul își scoase în sfârșit pistolul și fugi spre mașina coreenilor. Kim Song Hun era pe cale să-și recapete cunoștința. Polițistul îl trase cu putere de mâna stângă pentru a-l scoate din automobilul 4x4 și trădătorul

Înainte!

Se pomeni întins pe trotuar ținând strâns în pumnul mâinii drepte mânerul servietei sale din piele neagră.

Șeful Sun Yee On se apropie de el. Pentru că unul dintre nord-coreeni îi stătea în cale, îi trase două gloanțe în stomac.

Ultimul era nehotărât. Polițistul chinez își îndreptă arma spre el și îl amenință cu o voce răgușită. În același timp, acesta ceru ajutoare, prin intermediul stației radio agățată de umărul său…

Nord-coreeanul sări în mașina 4x4 sub amenințările polițistului.

Cei doi bărbați membri ai Sun Yee On îl ridicară pe Kim Song Hun și îl târâră până la ușa care ducea spre consulate.

— Unde este cârdul? zbieră șeful.

Fără card, nu puteau deschide ușa…

Kim Song Hun își scotoci amețit prin buzunare, dar nu găsi cârdul. Fie îi căzuse pe jos, fie îi fusese luat de coreeni. Trebuiau să facă repede ceva.

— Îl luăm cu noi, ordonă șeful.

Întorcându-se spre poliţist îi spuse:

— Îl ducem la spital, e rănit!

Cei doi chinezi îşi ridicară colegul cu capul spart şi traversară strada împreună cu Kim Song Hun.

Automobilul 4x4 al coreenilor demară în viteză, ciocnindu-se de un taxi pe care nu-l observase şi pierzându-se în trafic. Descumpănit, poliţistul privi cele două cadavre care zăceau pe trotuar: oamenii începură să se, adune. Scenele de acest gen erau rare în Guangzhou, un oraş industrial tihnit.

Surprins şi şocat, Kim Song Hun îşi reveni în fire pe bancheta din spate a Hong-Ki-ului, lângă chinezul cu capul spart, care gemea şi sângera ca un animal rănit.

În câteva secunde, maşina se pierdu în trafic. După câteva momente Kim Song Hun întrebă:

— Unde mergem?

— Într-un loc sigur! spuse şeful. Planul cu consulatul fusese un eşec. Cum aflaseră oare nord-coreenii de planul lor? Acest detaliu nu avea prea mare importanţă în acele clipe. Acum rămăseseră cu trădătorul pe cap şi trebuiau să aştepte instrucţiuni din Hong-Kong.

*

* *

Domnul Li intră în camera lui Malko cu o expresie serioasă pe chip.

— Lucrurile au decurs prost la Guangzhou! anunţă acesta. Nord-coreenii erau acolo şi au sărit pe Kim Song Hun când acesta încerca să pătrundă în hotelul Guangdong.

Malko simţi că-i îngheaţă sângele în vene.

— Au reuşit să-l răpească?

— Nu! Era acolo o ceată de membrii ai Organizaţiei. Doi coreeni au fost ucişi, dar fugarul este liber. Ai noştri au plecat cu el.

— Ce se va întâmpla acum? întrebă Malko.

— Dong Baojung va veni să dea explicaţii. Eu nu ştiu mai mult. Să coborâm în salonul de ceai.

În lift, Malko telefonă Biroului CIA din Hong-Kong. Aceştia fuseseră deja puşi la curent de cei din Guangzhou.

— Fără ajutorul chinezilor din Sun Yee On, Kim Song Hun

ar fi fost acum în drum spre Coreea de Nord. Oamenii ăştia nu dau înapoi în faţa nimănui.

Degetul crestat al lui Malko era o dovadă foarte grăitoare. Categoric, Triada Sun Yee On îşi meritase banii.

— Unde este Kim Song Hun? întrebă americanul.

— Cred că voi afla foarte curând, răspunse Malko. Şi va putea lua în curând din nou legătura cu consulatul din Guangzhou.

— Oamenii noştri sunt gata. Dacă a rămas fără paşaport, îi vor face altul, american. Pe curând.

Dong Baojung sosi după douăzeci de minute şi li se alătură direct la masa lor, în timp ce cele trei gărzi de corp ale sale se aşezară puţin mai departe. Chinezul părea dezamăgit şi îi ţinu un lung discurs Domnului Li, care îi traduse totul lui Malko.

— Unul dintre oamenii săi din Guangzhou a fost grav rănit. În plus, au fost obligaţi să elimine doi nord-coreeni. Va trebui să aranjeze lucrurile cu poliţia locală.

Mesajul era clar.

— Cât? întrebă Malko.

Dong Baojung spuse scurt.

— Un milion de yuani vor fi de ajuns pentru a linişti apele, traduse Domnul Li.

Triada Sun Yee On se cam lăcomise. Malko nu putuse decât să accepte. Îi salvaseră totuşi viaţa gratuit.

— Şi Kim Song Hun? Când îl vor readuce la consulatul american?

Urmă apoi un alt discurs interminabil.

— Nu îl vor mai aduce deloc, replică Domnul Li. E prea periculos. Nord-coreenii nu vor înceta să supravegheze consulatul şi oamenii lui riscă să fie ucişi. Este un om foarte căutat. Cei din *Guoambu* pot interveni şi ei, iar Societatea nu se poate bate cu întregul stat chinez.

— Unde este?

— Într-un loc sigur. Dong Baojung vrea să vă facă o propunere: pentru cinci milioane de yuani, se angajează să-l traverseze China, apoi Laos-ul şi să îl ducă în siguranţă până la frontiera thailandeză, de unde îl puteţi recupera…

Malko făcu un calcul rapid: asta însemna cam cinci

milioane de dolari. Sun Yee On nu era deloc o organizaţie caritabilă. În faţa acestei ezitări manifestate de agentul CIA, Dong Baojung adăugă cu un zâmbet mieros o frază tradusă imediat de Domnul Li.

— Ştie că asta înseamnă mulţi bani, dar nu sunteţi obligat să acceptaţi... Veţi rămâne oricum prietenul lui pe vecie.

— Ce se va întâmpla dacă refuz?

— Îi vor da drumul trădătorului undeva în Guangzhou şi nu se vor mai ocupa de el. Există astfel riscul ca acesta să fie arestat de poliţia chineză.

Mesajul era foarte clar. Fie Malko plătea cele cinci milioane de dolari, fie Triada îl dădea pe Kim Song Hun pe mâna serviciilor chineze... Dong Baojung adăugă câteva cuvinte pe-un ton indiferent.

— Acel bărbat trebuie să părăsească urgent oraşul Guangzhou.

— Când vrea să fie plătit? întrebă Malko dornic se termine cu subterfugiile.

Nu era într-o situaţie prea favorabilă.

Chipul lui Dong Baojung se lumină, după care îşi aprinse ţigară pe care o ţinea delicat între degetul mare şi cel arătător.

— Îl puteţi plăti când vă convine. Puteţi să-i daţi banii Stindardului Roşu Imalai Yodang, dacă aşa doriţi.

— Îmi garantează că va veghea până la capăt asupra lui Kim Song Hun?

Domnul Li traduse răspunsul:

— Fie ca trăsnetul să cadă asupra mea de cinci ori, dacă se va întâmpla ceva rău acestui om, spuse, plin de grijă, mafiotul chinez.

— Bine, încheie Malko. Ce trebuie să fac eu?

— Întoarceţi-vă la Bangkok. În câteva zile veţi fi contactat de Stindardul Roşu. Vă vom spune atunci unde să mergeţi pentru a vă lua prietenul coreean. Va fi undeva în zona frontierei lao-thailandeze. Între timp vă doreşte o mie de reuşite şi fie ca degetul să vi se vindece repede. Dacă mai veniţi în Hong-Kong, nu ezitaţi să-l căutaţi, veţi fi mereu invitatul lui de onoare.

Dong Baojung se ridică în picioare şi-i strânse mâna lui Malko cu un gest umil. Apoi se îndreptă spre ieşire, urmat de cele trei gorile ale sale. Malko se simţi foarte obosit: o lua iar de la capăt. Din Guangzhou până în Laos erau probabil trei mii de kilometri. Şi cine ştie câte piedici? Nord-coreenii nu-şi vor lăsa prada să le scape prea uşor.

Capitolul XIII.

Generalul Kim Sol Su era copleşit de probleme. Doi dintre cei mai buni agenţi ai săi fuseseră ucişi, ultima lor misiune fusese un eşec total. Echipa din Hong-Kong nu putuse găsi nici o modalitate de a-l opri pe trădător, iar cea din Guangzhou fusese luată prin surprindere. Nimeni nu putuse bănui că Kim Song Hun se afla sub protecţia uneia dintre cele mai puternice Triade din sudul Chinei. Nimeni altcineva n-ar fi îndrăznit să folosească o armă de foc în prezenţa unui poliţist chinez.

În gândul său, generalul îşi scosese pălăria în faţa americanilor, întrebându-se cum reuşiseră să facă o alianţă cu cei din Sun Yee On...

Din fericire, nu totul era pierdut. Kim Song Hun mai era încă în China, deci rămăsese tot în raza lor de acţiune. Doar protecţia de care se bucura acum avea să complice lucrurile. Agenţii *Biroului de Securitate Generală* nu se puteau lupta cu o organizaţie uriaşă precum Sun Yee On, care avea legături cu poliţia şi cu *Guoambu şi* ai cărei membri erau la fel de sângeroşi ca nord-coreeni.

Generalul încercă să se pună în locul americanilor. Vor încerca oare să-l ducă pe trădător la Hong-Kong, în ciuda incidentului din Guangzhou, sau acesta din urmă avea să urmeze drumul obişnuit spre Thailanda?

Oricare dintre cele două variante îl obligau să se pregătească. În ciuda devotamentului lor, agenţii din Thailanda nu erau foarte numeroşi şi nu beneficiau de prea multe echipamente. Decise atunci să le trimită întăriri în oameni şi în bani. Urma să-şi activeze apoi şi agentul de la frontiera laoţiană. Serviciul se infiltrase, prin intermediul unui fals *talbukja*[64]*,* în grupul unui pastor protestant stabilit la Nang-khai, un oraş micuţ din nord-estul Thailandei, membru al unei reţele de întrajutorare a refugiaţilor nord-coreeni. Acest om al bisericii, foarte naiv, îl luase pe lângă

[64] Fugar.

el pe Taeho Kim, un tânăr care îi spusese că fusese nevoit să mănânce carne de om pentru a supravieţui. Îngrozit de povestea tânărului, pastorul acceptase să-l ia în slujba sa ca ajutor în treburile gospodăreşti. Ceea ce constituia pentru cei din Phenian o importantă sursă de informaţii.

Generalul Kim Sol Su ştia că Preaiubitul Conducător Kim Jong Il nu i-ar mai fi iertat încă un eşec.

Cu cât se apropiau mai mult de Kumming, provincia Yunnan, în partea meridională a Chinei, peisajul se schimba şi el. Câmpia mohorâtă fusese înlocuită de plantaţiile de orez sau de cocotieri şi dealuri înverzite. Temperatura se modificase şi ea. Iar Kim Song Hun hotărâse să renunţe la paltonul său cu căptuşeală din piele de câine: era mult prea cald. De data aceasta se simţea în siguranţă. Doi membri ai Sun Yee On călătoreau cu el, asigurându-i hrana şi băutura, dar care nu vorbeau pic de coreeană. Mai văzuse încă doi membri ai Triadei urcându-se în tren: aceştia trebuiau să supravegheze celelalte vagoane, pentru a evita surprizele neplăcute. Felul în care acei oameni le ţinuseră piept agenţilor nord-coreeni în Guangzhou îi ridicase moralul fugarului. Era pe mâini bune.

Trecuseră optsprezece ore de când călătoreau cu trenul, de data asta îşi permisese chiar să doarmă, sub protecţia îngerilor lui păzitori. Într-un târziu ajunseseră la Kumming.

Când trenul se opri, cei doi chinezi îi făcură semn să rămână pe loc. Doar la apariţia celorlalţi doi camarazi ai lor avusese dreptul să coboare pe peron. Era la fel de multă lume ca în Guangzhou, dar aici erau aproape treizeci de grade!

Escortat de cei patru chinezi din Triada Sun Yee On, fugarul ajunse la ieşirea din gară, unde aşteptau o mulţime de taxiuri. Îngerii lui păzitori se îndreptară spre o veche Hong-Ki, parcată puţin mai departe. Un om în vârstă îl primi foarte politicos şi, ca prin minune, îi vorbi în coreeană.

— Călătoria dumneavoastră cu trenul se va sfârşi aici, explică acesta. De fapt, Laos-ul, nu are nici o cale ferată. Vom lua un autobuz până la Meng Tao. După care vom porni pe un drum neasfaltat. Pentru că noi îi cunoaştem pe poliţiştii de la frontieră, nu veţi fi obligat să treceţi graniţa

pe jos, prin pădure. Totuşi trebuie să fim foarte prudenţi: guvernul laoţian este foarte apropiat de cel din Phenian. Din fericire însă, poliţiştii sunt foarte prost plătiţi…

— Şi apoi, în Laos, ce se va întâmpla?

— Veţi fi luat în grijă de „fraţii” noştri care vă vor aştepta de cealaltă parte a frontierei. Ei ştiu să ajungă în Thailanda. Laosul este o ţară primitivă, cu puţine drumuri. Va trebui să-i ascultaţi. Urcaţi.

Vechea Hong-Ki demară în trombă, lăsând în urmă un nor de fum albăstrui. Se îndreptară apoi spre autogară, traversând oraşul plin de lume. La tot pasul se zăreau clădiri în construcţie şi automobile noi. Fostă capitală anostă, Kumming devenise unul dintre cele mai înfloritoare oraşe din sudul Chinei.

În contrast cu oraşul, autobuzul în care urcară data din timpul celui de-al doilea război mondial. Se aşezară în mijlocul ţăranilor, surprinşi de apariţia acelor străini. Puţină lume mergea în Laos, în afara celor care locuiau lângă graniţă şi de contrabandişti. Laoţienii erau oameni săraci care-şi dădeau la schimb opiumul pe obiecte electronice.

Aşezat strategic pe banca din spate a autobuzului, Kim Song Hun transpira abundent. Discret, fugarul îşi lăsase în tren haina pe care şi-o cumpărase în Yanji. Nu-şi luase cu sine decât nepreţuita servietă de piele şi o sacoşă oferită de „prietenii” chinezi, în care îşi ţinea lenjeria şi articolele de toaletă. Îşi spuse că era plăcut să fii îngrijit şi să nu fii obligat să iei tot soiul de decizii.

Drumul era îngust şi întortocheat şi el adormi repede. Parcursese un drum foarte lung de când părăsise Phenian-ul.

*

* *

— *Welcome home?*[65] spuse Gordon Backfield.

Malko fusese aşteptat de directorul CIA la coborârea din avion. Urmau să treacă pe la Biroul de Imigrări. Atent, americanul îi luă din mână husa Vuitton şi aruncând o privire asupra degetului său rănit întrebă:

— E mai bine?

[65] Bine aţi venit acasă!

— E aproape cicatrizat, răspunse Malko. Asta mulţumită unei creme cu miros oribil, făcută din grăsime.

Americanul râse scurt.

— Chinezii sunt pricepuţi în farmacologie. Ai avut noroc că ai scăpat din mâinile acelor nebuni. În fine, misiune îndeplinită: Kim Song Hun este în drum spre libertate.

— Ai primit vreo veste?

— Nu. Cei din Hong-Kong m-au pus la curent. Ştii când soseşte?

— Nu, mărturisi Malko.

Urcară apoi la bordul unui mic autovehicul electric rezervat clienţilor de la clasa întâi, cu care reuşiră să străbată repede culoarele kilometrice. La Imigrări trecură pe la un ghişeu special şi în câteva minute se aflară în Chevrolet-ul „TAHOE” al şefului CIA.

În timp ce mergeau pe *freeway,* Gordon Backfield îi întinse lui Malko un pachet mare cât o cutie de pantofi.

— Mulţumeşte-i prietenei tale Ling Sima, zise acesta.

— Ce e asta?

— Sunt cele cinci milioane de dolari pentru Sun Yee On. „Răscumpărarea” pentru Kim Song Hun…

— Sper ca acesta să merite cu adevărat toţi banii! Suspină Malko.

O asemenea sumă i-ar fi fost şi lui necesară ca să-şi restaureze castelul. Din păcate, el nu făcea parte din nici o Triadă.

— Valorează de o sută de ori mai mult! îl asigurase americanul. Dacă reuşim să întrerupem finanţarea programului nuclear nord-coreean, nebunul ăla isteric de Kim Jong Îl ne va mânca din palmă…

Când păşi în apartamentul său din Shangri-La, Malko avu impresia că se întorsese acasă! O sună imediat pe Ling Sima. Chinezoaica i se păru neobişnuit de prietenoasă.

— Rana dumneavoastră vă supără foarte mult? întrebă ea.

— Nu mi-au amputat degetul, protestă Malko. Trebuie să vă înmânez ceva pentru prietenul dumneavoastră, colonelul Yodang. Pot trece să vă văd?

— Acum?

— Da.

Ea avu o uşoară ezitare înainte să-i spună:

— Vă trimit şoferul meu. Coborâţi într-o jumătate de oră.

Malko coborî ceva mai devreme. Văzuse într-unui din magazinele expoziţiei cu vânzare un superb rubin în formă de inimă. Ling Sima merita un cadou după tot ce făcuse.

*

* *

Ling Sima îi deschise uşa care dădea spre micul birou cu pereţi negri lăcuiţi. Era îmbrăcată într-o rochie chinezească brodată cu forme geometrice. Malko îi sărută mâna şi, de îndată ce se aşezară, îi întinse pachetul.

— Iată cele cinci milioane de dolari pe care le datorez Triadei Sun Yee On, spuse el. Sper ca Kim Song Hun să sosească cu bine.

— Nu vă fie teamă! îl asigură chinezoaica. Imalai Yodang este un om de onoare. Dacă se va întâmpla vreo nenorocire, vă va înapoia banii…

— Datorită dumneavoastră totul a ieşit bine, îi mulţumi Malko, întinzându-i o casetă de bijuterii mică, rotundă.

Ling Sima rămase cu adevărat surprinsă.

— Ce este asta?

— Un mod de a-mi arăta recunoştinţa.

Ea deschise cutia şi descoperi rubinul în formă de inimă. Se întoarse cu faţa spre el, incapabilă să scoată un cuvânt, apoi şopti:

— E superb! Ador rubinele. Înainte se găseau multe în Pailin. Mergeam să le cumpăr din Khmers Rouges pentru magazinul meu de bijuterii. Acum, minele s-au golit.

Se ridică în picioare şi îi spuse:

— Revin imediat.

Câteva minute mai târziu ea reapăru cu rubinul în formă de inimă atârnat pe un lănţişor de aur în jurul gâtului. Avea ochii umezi de bucurie. Malko citi în acea privire ceva mai mult decât o simplă atracţie sexuală. Era privirea unei femei îndrăgostite.

— Arătaţi-mi degetul dumneavoastră, îi ceru ea, arătându-se brusc preocupată.

Cu mare grijă, chinezoaica îi desfăcu pansamentul care

fusese pus de cei din Hong-Kong. Rana era încă vânătă şi înroşită. Femeia deschise apoi o cutie de argint aşezată pe masă, care conţinea o alifie maronie. Îşi înmuie vârful degetelor în cremă şi începu să-i maseze uşor degetul rănit. La început Malko simţi câteva înţepături, dar apoi durerea dispăru în totalitate.

— Este o cremă pe bază de opium, explică chinezoaica. Aceasta opreşte durerea şi favorizează cicatrizarea.

Concentrată asupra degetului pe care-l masa, ea nu-şi dădu seama că rochia i se desfăcuse, descoperindu-i piciorul până la nivelul coapsei. Malko se simţi copleşit de-o mare dorinţă. Îşi trecuse mâna liberă pe sub crăpătura rochiei, urcând până la nivelul pântecelui. Ling Sima tresări când mâna lui îi atinse pântecele, dar nu îşi strânse picioarele.

Cu mişcări uşoare Malko îşi trecu mâna pe sub elasticul slipului ei, găsindu-i petecul îngust de păr, care-i încadra sexul. Când el începu să-i mângâie clitorisul, Ling Sima tresări uşor, dar continuă să-i maseze degetul. El îşi continuă mângâierile, plimbându-şi degete în jurul mugurelul ei care începuse să se întărească. Ling Sima respira din ce în ce mai repede. În cele din urmă îi dădu drumul la deget şi se lăsă în voia degetelor lui, aşezându-se pe canapea, cu picioarele desfăcute şi ochii închişi, în timp ce Malko o înnebunea de plăcere.

Un ţipăt scurt şi răguşit, însoţit de o zguduitură care-i străbătu corpul îi dădea de veste lui Malko că aceasta avea orgasm.

Femeia se ridică, cu privirea încă înceţoşată de dorinţă şi îşi apropie chipul de al lui. Fără să scoată nici un cuvânt, ea îl îmbrăţişă cu patimă, apoi îşi coborî mâna pe sexul lui: nu voia să fie egoistă.

— Mai târziu, spuse Malko, ridicându-se.

Ea îl lipi atunci cu spatele de peretele lăcuit în negru. Ţinându-i capul în palmele sale îl sărută cu pasiune, lipindu-şi bazinul de el. Totul era atât de minunat încât şi el simţi la rândul lui că avea să ia foc. Continuând să-l sărute, Ling Sima îşi strecură mâna pe sub rochie, lăsându-şi slipul să-i alunece de-a lungul picioarelor. Categoric primul orgasm

nu-i fusese de ajuns. Apoi îi dădu drumul lui Malko, iar ea se întinse pe un divan, cu picioarele larg desfăcute şi rochia ridicată peste şolduri, într-o poziţie lipsită de orice urmă de pudoare...

El o pătrunse lent, având impresia că se cufunda într-un vas cu miere, iar ea îşi înnodă picioarele lungi pe spatele lui, arcuindu-şi bazinul pentru ca el să poată pătrunde cât mai adânc.

Cu mâinile aşezate pe ceafa lui şi cu picioarele arcuite pe spatele lui, ea scoase un ţipăt sălbatic îmbrăţişându-l puternic în timp ce el se goli în ea.

*

* *

Căldura deveni de-a dreptul sufocantă. Încet, încet, intraseră în zona tropicală. Drumul şerpuia printre munţi înalţi de peste două mii de metri, acoperiţi de o junglă stufoasă. Pe alocuri, bitumul de pe drum acoperise solul roşiatic. Erau în mijlocul junglei. Chinezul care vorbea coreeană se întoarse spre Kim Song Hun:

— Vom trece graniţa pe aici şi ne vom întâlni cu prietenii noştri la Muang Sing, primul târg laoţian. Ei se vor ocupa de dumneavoastră până la sfârşitul călătoriei.

O coloană de vehicule, camioane, autobuze şi maşini de epocă se întinsese pe vreo sută de metri. În linişte, Hong-Ki-ul urcă pe lângă ele până la locul care marca graniţa. Şoferul coborî şi se făcu nevăzut. Cinci minute mai târziu acesta reapăru însoţit de şeful de post, care îi făcu semn soldatului să ridice bariera de lemn.

La o sută de metri depărtare se afla postul de graniţă laoţian. Acolo lucrurile fură şi mai simple! Doi chinezi coborâră din Hong-Ki cu un cufăr plin cu pachete pe care le dădură apoi vameşilor şi ofiţerilor de la Imigrări. Urmară apoi câteva îmbrăţişări, râsete şi bariera se ridică: erau în Laos. Părăsiră teritoriul chinez, de forma unui deget care parcă se cufunda în Laos. Relieful era la fel de accidentat: munţi acoperiţi de junglă şi lut roşu. Acolo însă nu era nici o porţiune de drum acoperită de bitum...

Ţară săracă, Laosul a încăput pe mâinile comuniştilor din vremea războiului din Vietnam, putrezea în mizerie.

Muang Sing nu era altceva decât un sat cu o sută de o colibe, care avea la intrare o benzinărie şi un soi de han cu o „terasă” cu acoperiş din frunze de bananieri. Un vechi autobuz galben, care avusese cu siguranţă o viaţă prea lungă, era oprit în faţa hanului. De îndată ce Kim Song Hun coborî împreună cu chinezii, acesta fu copleşit de căldură şi atacat de roiuri de muşte. Se îndreptară repede spre terasa unde îi aşteptau doi bărbaţi, cu care schimbară câteva îmbrăţişări prietenoase.

— Iată-i pe noii dumneavoastră „ghizi”, îi explică chinezul lui Kim Song Hun. Nu vorbesc deloc engleza, dar veţi reuşi să comunicaţi. Prin semne. Veţi merge cu ei până la Vientiane, apoi veţi traversa Mekongul cu barca. Fac parte din aceeaşi organizaţie ca şi noi şi puteţi avea încredere totală în ei.

Nord-coreeanul habar n-avea că era o marfă de lux... Cinci milioane de dolari. El fusese atât de însetat, încât îşi golise Cola dintr-o înghiţitură.

O maşină veche franţuzească se opri în faţa terasei.

— Veţi călători cu ea, explică traducătorul lui.

Toată lumea se ridicase în picioare. Căldura era infernală. Şoferul urcă în autobuzul galben şi, deodată, din interiorul restaurantului ieşi un grup de femei! Majoritatea ţărănoi, prost îmbrăcate, îşi ţineau agoniseala în câte o basma. În autobuzul galben, ce se îndrepta spre frontieră, se înghesuiră aproape patruzeci de femei.

— Unde merg? întrebă curios Kim Song Hun.

Chinezul zâmbi:

— Sunt femei laoţiene care nu-şi găsesc de lucru în ţara lor. Aşa că noi le ajutăm să intre în China, unde îşi găsesc o ocupaţie. Ele sunt foarte mulţumite...

Aceste femei fie urmau să fie vândute ţăranilor chinezi, pentru zece mii de yuani fiecare, fie deveneau angajatele unor săli de karaoke, iar cele mai frumoase ajungeau în bordeluri. Pentru fiecare transport cei din Sun Yee On câştigau aproape o sută de milioane de dolari şi în fiecare săptămână era câte unul. Bineînţeles că din această sumă se deduceau tarifele vameşilor de la frontiere.

În interiorul maşinii în care urcase nord-coreeanul era o

căldură sufocantă, datorită faptului că vehiculul stătuse prea mult în soare. Şoferul se întoarse spre el cu un zâmbet ştirb şi îşi ridică degetul mare, semn că totul era în regulă. Câteva minute mai târziu, maşina se îndreptă, pe un drum străjuit de ambele părţi de junglă, spre Muang Xai. Călătoria avea să dureze aproape două zile, drumul trecea prin Luang Prabang, după care cobora mai la sud, acolo unde Mekong-ul forma o graniţă naturală între Laos şi Thailanda. O graniţă uşor de traversat, fluviul nu avea o adâncime mai mare de treizeci de centimetri şi era străbătut de numeroase ambarcaţiuni.

Lui Kim Song Hun i se făcuse din nou sete, dar nu ştia cum să le spună însoţitorilor săi… Praful roşiatic de lut intra în autovehicul şi el începu să tuşească.

Pentru moment, simţea că pluteşte pe o mare de fericire. De când plecase din Phenian parcursese un drum lung şi anevoios. Din instinct, desfăcu încuietoarea servietei sale din piele, dar o închise imediat la loc.

*

* *

— Vrei să mergem să mâncăm la „cantină”, îi propuse Gordon Backfield lui Malko.

Cei doi bărbaţi se aflau în impunătoarea ambasadă americană de pe strada Thanon Wittayhu. Erau la etajul trei al clădirii, cel destinat celor din CIA, cu vedere spre reşedinţa ambasadorului. Malko se bucura din plin de cele treizeci şi trei de grade din Bangkok şi degetul lui părea să se vindece. Crema pe care i-o aplicase Ling Sima făcuse minuni. Îi lăsase lui cutiuţa de argint, recomandându-i să o folosească din şase în şase ore.

La plecare femeia îl îmbrăţişase lung, nu numai ca o simplă femeie satisfăcută sexual. Rubinul în formă de inimă făcuse o minune.

Gordon Backfield şi Malko coborâră la parter şi ieşiră apoi din clădire pe uşa care dădea pe strada Soi Tonson, mărginită de un khlong firav. Ajunseră apoi la „Le Paesano”, un restaurant italian în formă de pagodă, întunecos şi gol aproape în totalitate, în afara unei mese de „obişnuiţi ai casei” foarte gălăgioşi. Din fericire aparatul de aer

condiţionat funcţiona.

— În sfârşit, totul se va termina cu bine, spuse Malko. Ling Sima mă va anunţa atunci când Kim Song Hun va fi gata să treacă graniţa. Din câte mi-a spus ea va fi o simplă formalitate. Oamenii din Sun Yee On trec sute de muncitori imigranţi în fiecare lună… O dată ajuns în Thailanda vom fi liniştiţi.

Gordon Backfield îi aruncă o privire amuzantă.

— De data asta nu-ţi pot împărtăşi optimismul. Tocmai m-am întors de la Ratmadoen Nok.

— Ce e asta?

— Este clădirea unde se găsesc toate serviciile aflate în subordinea primului ministru thailandez, explică şeful CIA. Şi este *de asemenea* sediul celor de la *National Intelligence Agency,* omologii noştri. Merg acolo o dată pe lună cu ocazia unui schimb de informaţii; acum sunt foarte neliniştiţi din cauza insurgenţilor islamici din sud care au masacrat mai mulţi oameni importanţi.

— Asta nu-i problema noastră, remarcă Malko.

— Corect! recunoscu Cordon Backfield. Doar că ei mi-au comunicat o informaţie care *ne* priveşte. Cinci „diplomaţi” nord-coreeni au sosit ieri seară din Beijing în Souvarnabhuni. Iar ăştia nu prea arătau a diplomaţi. Semănau mai degrabă cu agenţii *Biroului de Securitate Generală.* Se pare că şi ei au venit să-l întâmpine pe Kim Song Hun.

Capitolul XIV.

— Ce facem? întrebă Malko.

Gordon Backfield spuse dintr-o dată:

— Nu putem conta pe ajutorul thailandezilor, ei nu vor să se amestece în astfel de probleme. *În mod normal* nu ar trebui să fie nici o problemă. Nu ştim încă pe unde va trece Mekongul Kim Song Hun. Ar putea traversa pe lângă Chieng Rai, dacă vine din Birmania, sau prin apropiere de Vientiane, dar asta ar însemna să traverseze tot Laosul.

— Îl voi alerta pe Imalai Yodang, propuse Malko. Chiar dacă ne va cere ceva mai mulţi bani, va trebui ca oamenii lui să securizeze ultima parte a traseului. Ştii ceva despre nord-coreenii de aici?

— Am foarte puţine informaţii, adăugă Gordon Backfield scoţând o fişă din buzunarul său.

— Au o ambasadă la Bangkok, destul de departe de centru, aproape de Rama IX. Pe strada Soi Mu Ban Suan, la numărul 14. Este o clădire albă unde sunt cazaţi toţi demnitarii, inclusiv cei care se ocupă de partea comercială. Au o activitate diplomatică foarte redusă şi thailandezii sunt foarte discreţi când vine vorba de ei.

— Voi merge să văd cu ochii mei, decise Malko. Ling Sima îmi va da un şofer. Trebuie să ştim cu ce se ocupă aceşti „diplomaţi” şi dacă sunt sau nu găzduiţi acolo.

— Asta mi se pare o idee bună, susţinu americanul. Nu putem conta decât pe noi înşine. În plus, în afară de mine, nimeni nu vorbeşte thailandeza la Birou.

— Mă voi ocupa imediat, promise Malko.

Când părăsiseră „Le Paesano” afară erau cam treizeci şi cinci de grade la soare! Şoferul lui Gordon Backfield îl conduse pe Malko în Yeowarat. Nu o mai sună pe Ling Sima, dar ştia că aceasta trebuia să fie în magazinul ei de bijuterii.

Când intră în magazin, ca un simplu client, o observă pe femeie în spatele unei tejghele, discutând cu o clientă. Chinezoaica încă mai purta la gât rubinul în formă de inimă primit de la el în ajun. Când îl observă se îndreptă imediat

spre el.

— Vi s-a vindecat degetul? întrebă ea.

Privirile lor se întâlniră şi Malko citi în ochii femeii ceva nou, ceva asemănător cu pasiunea.

— Degetul meu e bine, o asigură el, dar am alte probleme.

Îi explică repede în ce consta noua ameninţare nord-coreeană şi concluzionă:

— Aş vrea să inspectez locul înainte de-a trimite pe cineva care să supravegheze această ambasadă. Credem că cei cinci „diplomaţi" sunt de fapt agenţi ai securităţii nord-coreene care au venit la Bangkok să ne oprească.

— Vă voi da pe cineva, promise chinezoaica. Pe cineva care vorbeşte engleza. Oricum voiam să vă telefonez. I-am trimis prietenului nostru ceea ce mi-aţi dat ieri. A fost foarte mulţumit şi vă invită să luaţi cina cu el la Heng. Veţi avea ocazia să-i explicaţi cum stau lucrurile.

— Aş vrea totuşi ca *înainte* să mă duc să-mi fac cercetarea, sublinie Malko.

Ling Sima se gândi câteva clipe.

— Foarte bine. Ocoliţi şi aşteptaţi-mă dincolo. Voi cere să vi se deschidă.

*

* *

Malko aşteptă acolo timp de zece minute, în faţa unui ceai de care nu se atinse, până când o văzu pe chinezoaică pe treptele scării în formă de cochilie de melc. Se schimbase, înlocuise rochia cu o pereche de pantaloni din piele neagră şi o vestă scurtă de culoare deschisă.

— Să mergem! spuse ea simplu.

— Dumneavoastră mă însoţiţi?

— Da, nu am găsit pe nimeni care să vorbească engleza la fel de bine ca mine.

Brusc, îşi lipi tot corpul de el şi murmură cu o voce infantilă, cu bazinul lipit de el.

— Am un chef teribil să fac dragoste! Sunt pe cale să înnebunesc.

— Aţi luat *Yaa Baa!* zise Malko, zâmbind. Regretă apoi imediat ceea ce spusese.

Avu convingerea că chinezoaica va începe să plângă şi o luă imediat în braţe.

— Iertaţi-mă! Şi eu vreau să fiu cu dumneavoastră. În seara asta am putea rămâne împreună după cină.

— Vom vedea, răspunsese ea, pe un ton foarte sec.

Şoferul ei îi deschise uşa şi ea se aşeză la volan, lăsându-l pe surdo-mut acasă. Malko îi arătă pe harta Bangkok-ului unde se afla ambasada Coreei de Nord. Le luă o jumătate de oră până ajunseră acolo.

Soi Muban Suan era un mic bulevard liniştit flancat de vile mari şi de câteva imobile mai micuţe. Înainte de-a trece podul peste micul khlong Ban Pa, Malko observă în dreapta sa o imensă vilă albă, care avea în vârf o prăjină în care fusese arborat drapelul nord-coreean. În curtea edificiului nu era nici o maşină, obloanele erau trase şi nu se vedea nici ţipenie de om.

Ling Sima trecu uşor podul peste khlong, iar Malko îi spuse:

— Opriţi ceva mai departe, vreau să arunc o privire atentă asupra locului.

Ea opri pe un drum lateral şi el coborî şi-o luă înapoi. Trecu prin faţa ambasadei. Pe un tabel de afişaj se vedeau nişte fotografii de propagandă. Un lanţ şi un lacăt ferecau gratiile negre ale porţilor. Trecând podul, observă o scară micuţă din lemn care cobora până în apropiere de khlong-ul Ban Pa. Pe partea stângă văzu o potecă de scânduri care era folosită de locuitorii caselor din apropierea khlong-ului pentru a se putea deplasa. Pe malul celălalt era o casă veche din lemn, al cărei acoperiş ajungea până la nivelul zidurilor acoperite de sârmă ghimpată ale ambasadei.

El îşi spuse că urcându-se pe acoperişul acelei case, la care se putea ajunge uşor prin khlong, ar fi relativ uşor de pătruns în ambasadă.

Pe partea aceasta nu se vedea nici un semn de viaţă şi nici o ieşire. Malko se îndreptă apoi spre maşină şi plecară.

— Ambasada este relativ uşor de observat, remarcă agentul CIA. Credeţi că prietenul dumneavoastră s-ar putea ocupa de ea?

— Nici o problemă, îi va trimite personal pe oamenii lui

aici, promise chinezoaica. Doriţi o supraveghere de douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru?

— Ar fi cel mai bine.

El se mai linişti când se despărţiră în Yeowarat.

— Maşina va veni să vă ia la ora şase treizeci, îl anunţă Ling Sima.

*

* *

Han Ki Hong, reprezentantul *Biroului de Securitate Generală* nord-coreean la Bangkok, era îngrijorat. Zi şi noapte, unul din oamenii lui supraveghea din exterior ambasada. Nord-coreenii erau paranoici şi prudenţi, ştiind că americanii aveau o importantă bază în capitala thailandeză. Relaţiile lor cu thailandezii erau foarte bune, cu toate că nord-coreenii refuzaseră protecţia jandarmilor thailandezi, ceea ce echivala din punctul lor de vedere cu spionajul.

Deşi foarte discret, fluxul comercial între Coreea de Nord şi Thailanda era foarte important. O societate thailandeză, Loxley, care se ocupa de instalarea reţelelor telefonice în Coreea de Nord, cumpărase nişte îngrăşământ de care nu avea deloc nevoie, permiţându-le astfel nord-coreenilor să încaseze nişte bani „murdari”. Şi ca răsplată. Coreea cumpărase orezul thailandezilor. Mai ales pe cel gratuit din ONG-uri…

„Paznicul” nord-coreean tocmai îl informase de prezenţa suspectă a unui necunoscut care dădea târcoale ambasadei. Han Ki Hong, alertat, îl recunoscu atunci pe agentul CIA pe care-l supraveghease în urmă cu o săptămână. Prezenţa acestuia în vecinătatea ambasadei nu era întâmplătoare: aceasta însemna că se apropia momentul sosirii lui Kim Song Hun în Thailanda. După incidentul din Guangzhou, nord-coreenii îi pierduseră urma. Iar dacă acum CIA se interesa de ei, nu era deloc un lucru întâmplător.

Phenian-ul prevăzuse acest lucru şi îi trimisese un comando de cinci asasini aleşi cu mare grijă. Obiectivul era simplu. Prin intermediul complicilor pe care-i aveau nord-coreenii în nordul Thailandei, aveau să-l intercepteze pe

Kim Song Hun. Acesta urma să fie răpit şi trimis înapoi în Coreea de Nord ca fiind un diplomat „bolnav”. Mai aplicaseră deja această metodă în alte părţi ale lumii şi funcţionase foarte bine. Pe de altă parte, thailandezii nu aveau nici un chef să intre într-un conflict deschis cu ei.

Han Ki Hong fusese numit în fruntea operaţiunii. Reîntors în biroul său, acesta trimise un mesaj scurt celor din Phenian, relatându-le ceea ce se întâmplase şi cerându-i instrucţiuni generalului Kim Shol Su.

Răspunsul sosi după o jumătate de oră:

„Eliminaţi orice opoziţie care ar putea periclita buna desfăşurare a misiunii”.

Instrucţiunile erau foarte clare. Se duse apoi în încăperea unde se odihneau Hyuk Ann, Chaho, Kim, Jil şi Soju, cei cinci bărbaţi sosiţi alaltăieri din Phenian. Toţi erau în slip, întinşi pe nişte saltele aşezate pe podea într-un birou mare, luptându-se cu căldura: aerul condiţionat nu funcţiona decât în câteva încăperi, din motive de economie. Han Ki Hong îi spuse lui Hyuk Ann, cel care-l anunţase despre ameninţarea necunoscutului.

— Îl poţi recunoaşte pe bărbatul care a fost aici acum câteva minute? întrebă el.

— Bineînţeles.

— Bine. Va trebui să îl elimini. Îi vei lua cu tine pe tovarăşii Soju şi Chaho şi veţi duce misiunea la îndeplinire. Veţi acţiona în clipa în care vă va fi posibil.

În garajul ambasadei erau două maşini: o Toyota cu număr de înmatriculare diplomatic şi un fals taxi, albastru deschis, cu număr thailandez, care era folosit la operaţiunile clandestine. Pe acesta îl luaseră nord-coreenii.

*

* *

Malko luase o pauză, după expediţia sa la ambasada nord-coreeană şi se decise să profite de piscina de la Shangri-La. Prima persoană pe care o observă fu mica thailandeză care-l abordase în lift, cu trandafirul tatuat pe coapsă. De cum intră în jacuzzi, fata i se alătură, încercându-şi norocul.

— Pe unde aţi fost, întrebă fata, nu v-am mai văzut zilele

astea?

— Am călătorit, spuse Malko. Ea suspină.

— Eu mă plictisesc! Stau la hotel pentru că prietenul meu este plecat în Australia, pentru cincisprezece zile. Mi-a lăsat camera lui. Apropo, ce zodie sunteţi?

— Sunt în zodia Şarpelui.

Ea bătu din palme.

— Oh, eu sunt Şobolan! Suntem foarte compatibili. Sper să ne revedem. Mă numesc Koang.

El ieşi din jacuzzi şi se îndreptă spre piscine pentru a se răcori puţin. Apa din jacuzzi era fierbinte. Micuţa thailandeză se întoarse la şezlongul ei. El observă că lângă fată era întins pe burtă un bărbat care semăna cu un munte de muşchi cu un tatuaj enorm pe spate.

Malko se întoarse pe partea cealaltă, profitând de razele soarelui care cobora foarte repede de cealaltă parte a fluviului Chao Praya. În ciuda aventurii sale fierbinţi cu Ling Sima, nu uitase de Alexandra. Vorbise cu ea la telefon. Ea regretase că plecase, dar nu mai avea chef să se întoarcă.

Păcat.

Cu siguranţă prezenţa ei ar fi creat probleme. Malko îşi coborî ochii spre Breitling-ul său: ora cinci şi jumătate, avea timp destul să se pregătească.

Koang probabil că îl pândise, căci atunci când el se îndreptă spre lift, îi observă mişcările lascive din şale. Tânăra probabil că recurgea la sodomie, aşa cum alţii apelau la sărutări. Îi aruncă o ocheadă inocentă.

— Domnule Şarpe, aveţi timp să bem un ceai?

Malko nu putu decât să zâmbească.

— Nu. Dar dacă nu vrei să rămâi singură, este aici un celibatar, aproape de piscină. Bărbatul tatuat.

Thailandeza se strâmbă dezgustată.

— Acela este un urs. Cred că este un coreean. Ăştia se plictisesc la Seul şi vin să se distreze aici, dar sunt nişte brute care beau încontinuu.

Coreenii din sud erau clienţi obişnuiţi pe timpul iernii… Dar părerea lui Koang îl făcu suspicios pe Malko. Nu era nici o diferenţă între un coreean din sud şi unul din nord…

— V-a spus cum îl cheamă? o întrebă el. Koang dădu din

cap.

— Nu. Nu vorbeşte deloc. Trebuie să fie homosexual. Cabina liftului ajunse la etajul al paisprezecelea şi thailandeza continua să ţină uşa deschisă, ca şi cum ar fi vrut să-l ispitească pe Malko. Acesta îi zâmbi.

— Koang! Nu sunt interesant! Sunt om sărac!

— Iubesc săraci, spuse ea de-ndată, în ciuda tuturor prejudecăţilor, pentru că prietenul meu e bogat, dar eu mă plictisesc...

*

* *

Imalai Yodang, Stindardul Roşu de la Sun Yee On, probabil că înghiţise toate aripile de rechin de la restaurantul Heng. Nu-şi mai încăpea în piele de bucurie şi golise aproape jumătate de sticlă de coniac. Ling Sima era superbă, machiată ca o împărătească din China, înveşmântată într-o rochie purpurie de mătase groasă, a cărei crăpătură lăsa să i se vadă ciorapii negri. Din păcate însă rubinul în formă de inimă abia dacă se vedea din cauza culorii rochiei.

Bineînţeles, colonelul Imalai Yodang se angajase să supravegheze ambasada Coreei de Nord, începând cu dimineaţa zilei următoare. Oamenii săi o vor informa discret pe Ling Sima, din cauza problemelor legate de limbă. Aceştia nu vorbeau decât chineza sau thailandeza.

Serviciul era oferit gratuit de Triada Sun Yee On. Malko îşi spuse că aceştia ar mai fi putut cere încă un milion de dolari în afara celor cinci deja primite. Ceea ce părea a fi cauza bucuriei sale. Ca de obicei, restaurantul fusese golit de clienţii săi obişnuiţi şi doar micul salon de la etajul al treilea era ocupat...

Conducătorul Sun Yee On rostise o frază lungă în chineză.

— Vă invită să goliţi împreună o sticlă de şampanie la Pegasus, traduse Ling Sima. *Nu* puteţi să-l refuzaţi. S-ar simţi jignit.

Malko avea mai degrabă chef să rămână singur cu ea, dar trebuia să se supună obiceiurilor. Îi veniră apoi în minte cuvintele micuţei thailandeze de la piscina hotelului Shangri-La şi întrebă:

— Prietenul nostru mi-ar putea împrumuta un pistol, pe durata şederii mele la Bangkok?

Ling Sima traduse şi, dintr-o dată, pe chipul thailandezului se citi duritatea. Acesta dăduse apoi un răspuns sec.

— Se simte ofensat, tradusese Ling Sima. Vă aflaţi sub protecţia *sa* şi asta face cât toate armele din lume la un loc.

Malko nu mai insistă, dar nu se simţea deloc liniştit. Nu-l mai văzuse pe aşa-zisul nord-coreean de la piscină. Dar cum ar fi putut el să-l recunoască, din moment ce nici măcar chipul nu i-l văzuse. Nu avea de unde să ştie dacă nu cumva acesta avea să-l aştepte în holul de la Shangri-La.

*

* *

Han Ki Hong era foc şi pară. După ce „ţinta” sa plecase de la Shangri-La, o urmărise. Hyuk Ann, asasinul pus pe urmele lui, îl reperase perfect, cât timp stătuse la piscină şi nu aşteptase decât un moment propice ca să dea lovitura. La fel şi Chaho. Niciunul din ei nu avea arme de foc, dar aveau arme albe ce nu dădeau greş şi ei ştiau foarte bine cum să le folosească.

Dar după plecarea agentului de la Shangri-La, nu mai avuseseră nici o ocazie să-şi îndeplinească misiunea.

Limuzina condusă de un chinez avea uşile încuiate şi odată ajunsă în faţa restaurantului Hang’s Shark Fines, nord-coreenii observară gărzile de corp ale Sun Yee On.

Ţinta lor deveni de neatins. Nu puteau ataca o Triadă. Cei de la Sun Yee On erau în stare să arunce ambasada în aer fără cea mai mică strângere de inimă.

Din fericire, taxiul lor trecuse neobservat. Cu cât acesta era mai ţipător colorat, cu atât era mai imperceptibil. În Bangkok taxiurile mişunau peste tot, vopsite într-o gamă diversă de culori vii.

Ocazia de-a da lovitură va apărea, cu siguranţă, înainte să se sfârşească seara.

*

* *

Aşezat pe o canapea comodă, Imalai Yodang lăsă ca două dintre hostesele ravisante din Pegasus să se ocupe de

el. Sătul de Taittinger, de coniac şi de aripi de rechin, se purta ca un copil, lăsându-şi coapsele enorme să fie masate de mânuţele tinerelor fete. De câteva ori Malko avu impresia că acesta adormise.

Deodată, Stindardul Roşu al Sun Yee On o chemase pe *mama san,* care veni şi se aşeză lângă el, ţinându-şi capul plecat. Bărbatul îi zâmbi lui Malko şi îi adresă câteva cuvinte lui Ling Sima.

— Colonelul are chef să i se facă un masaj, spuse ea. Vă propune să-l însoţiţi. Aici sunt cele mai bune maseuze din Bangkok.

— Mulţumiţi-i, spusese Malko, dar explicaţi-i că am avut o zi grea. Rămâne pe data viitoare. Ne vom reîntâlni înainte să părăsesc Bangkok-ul.

Adăugă apoi în şoaptă:

— Sunteţi sigură că promisiunea lui de-a supraveghea ambasada nu s-a înecat în sticla de coniac?

Ling Sima îi aruncă o privire şocată.

— Imposibil! Vorbim de şeful Sun Yee On. Onoarea lui e în joc. Acum câteva clipe l-am văzut vorbind despre asta cu şeful gărzilor sale de corp.

O jumătate de duzină de hostese tocmai să pregăteau să-l ridice pe bărbatul corpolent de pe canapea, aşa cum ar fi ridicat un diamant dintr-o baltă de nămol. Ele îl însoţiră, ducându-l aproape pe braţe, până la scara care ducea la primul etaj. Malko îşi spuse că le va fi greu să stoarcă o fărâmă de erotism de la şeful Sun Yee On. Abia când ajunseră în maşină Ling Sima îi spuse lui Malko:

— Mi-ar plăcea să ne reîntoarcem în localul unde am fost data trecută, la Sirocco. A fost minunat.

În întuneric mâna lui o acoperi pe a ei. Începură să flirteze şi când maşina se opri pe strada Silom, Malko se afla cu mâna băgată între coapsele tinerei femei. Ei îi trebui ceva timp ca să-şi redobândească atitudinea demnă şi amândoi se îndreptară apoi spre holul maiestuos. Încăperea cu multe canapele era aproape goală şi ei se instalară în colţul cel mai îndepărtat de bar.

O briză calmă intra pe uşa deschisă, totul era divin. Malko se destinse în sfârşit, când deodată privirea lui căzu

asupra unui bărbat care tocmai intra în încăpere.

Acesta era mic de statură, cu umeri foarte laţi, capul ras şi trăsături vizibil pătrăţoase. Ceea ce îi atrase atenţia lui Malko era faptul că acesta purta bascheţi. Clienţii localului Sirocco nu purtau niciodată bascheţi. Braţul străinului schiţă un soi de tresărire, asemeni unui tic nervos şi luciul unei arme lustruite îi străluci în mână. Era un pumnal american, cele patru degete ale bărbatului erau înfipte în inelele armei, care se compunea din trei pumnale lungi de douăzeci de centimetri, încovoiate, fiecare din ele fiind la fel de ascuţite ca un fierăstrău.

Chiar şi în întuneric, tăişul armei strălucea înspăimântător. Cu o asemenea armă puteai scoate maţele oricui dintr-o lovitură.

Malko se îndreptă, încordat, având *două* certitudini: vecinul micuţei thailandeze nu fusese un sud-coreean, iar acum acesta venise acolo să-l ucidă.

Capitolul XV.

Ling Sima se ridică dintr-o dată, ca şi cum ar fi fost pusă în mişcare de un resort. Văzând-o cum se ridică în picioare, gată să sară peste omul cu pumnalele, Malko înţelese imediat că ea fusese antrenată, de cei din *Guoambu,* în spiritul artelor marţiale. Se ridică şi el de pe canapea, căutând o armă, blestemând în acelaşi timp susceptibilitatea Stindardului Roşu de la Sun Yee On. Dacă ar fi avut un pistol, l-ar fi neutralizat pe agresor fără nici un fel de problemă.

Acesta din urmă se apropia de ei, cu capul între umeri şi pieptul scos în faţă.

Ceilalţi oameni din încăpere, preocupaţi de flirturile lor, nici măcar nu băgară de seamă ce se întâmpla. Unul dintre chelneri, la vederea pumnalului triplu, scoase o exclamaţie speriată. Acest tânăr thailandez cu şolduri late ca ale unei femei nu ezită nici o secundă şi îl luă pe intrus de mânecă, încercând să-l împiedice să înainteze.

Asasinul ripostă imediat. Întorcându-se repede, ucigaşul îi dădu o lovitură puternică tânărului, chiar în stomac, îngrozit, Malko privi cum cele trei lame dinţate şi curbate pătrunseră ca în unt în pântecele tânărului thailandez. Tânărul scoase un ţipăt strangulat, rămânând ţintuit în loc. O secundă mai târziu, agresorul îi mai aplică o lovitură puternică ceva mai sus, cu o „îndemânare” de măcelar şi-i desfăcu sternul.

Cu sângele ţâşnindu-i în valuri, servitorul se trase înapoi, cu mâinile strânse în jurul rănii sale. Apoi căzu în faţa barului. Ucigaşul se îndreptă din nou spre colţul unde erau Ling Sima şi Malko.

Agentul CIA se aşeză între Ling Sima şi nord-coreean, hotărât să nu se lase asasinat fără luptă. Cercetând din priviri locul în căutarea unei arme, văzu o sticlă de coniac aşezată pe o masă joasă din apropiere. O apucă de gât şi o aruncă cu toată puterea lui spre ucigaşul care se îndrepta spre el.

Sticla îl izbi în frunte şi coreeanul făcu surprins un pas înapoi, în timp ce sângele începu să-i ţâşnească din frunte. Un om normal ar fi fost doborât imediat. Acesta însă se mulţumi să-şi şteargă sângele care-i curgea în ochi şi îşi continuă apoi drumul spre Malko.

Acesta căuta din ochi o altă armă când Ling Sima trecu repede în faţa lui, năpustindu-se asupra asasinului. Chinezoaica parcă intrase la apă, cu genunchii flexaţi, trunchiul încovoiat şi cu pumnii scoşi în afară. Într-o fracţiune de secundă, ea se „desfăcuse". Piciorul ei drept rămase înfipt în loc, iar cu stângul îi izbi pe coreean în plină faţă. Mişcându-se în jurul lui, ea se pregăti să-i mai dea încă o lovitură, dar apoi se împiedică de o bară de aramă, folosită pentru închiderea barului şi căzu.

Malko o văzu deja moartă: ucigaşul îi putea lua beregata dintr-o singură mişcare. Dar nu se apropie de ea, ci se îndreptă spre el. Europeanul luă atunci una din măsuţele din preajmă şi o aruncă spre picioarele nord-coreeanului, câştigând astfel câteva secunde. Era conştient că într-o luptă corp la corp nu putea câştiga.

Urcă apoi repede pe canapea, apoi pe balustrada care dădea de-a lungul golfului. Aşa îl putea domina pe ucigaş.

Ling Sima se ridică şi se năpusti din nou asupra ucigaşului. Malko se aştepta ca şi femeia să aibă aceeaşi soartă ca şi chelnerul, dar ucigaşul se mulţumi să-i dea o lovitură puternică de cot, care o slei de puteri. El înţelese atunci că ucigaşului i se ordonase să nu se atingă de chinezoaică. Nord-coreenii nu-şi puteau permite să-i supere pe cei de la *Guoambu.*

Trebuia să se mai tragă puţin înapoi, agăţându-se de una dintre coloanele balustradei ce dădea spre golf. Ucigaşul se urcă pe perne şi încercă cu o mişcare rapidă de pumnal să-i străpungă toracele. Malko privi în spatele său; până jos erau cam o sută cincizeci de metri... Prins la înghesuială, avea de ales între pumnalele asasinului şi un salt mortal.

*

* *

În momentul când asasinul se trase înapoi pentru a lovi din nou, Malko observă doi chinezi care se repeziră în

încăpere. Se opriră câteva fracţiuni de secundă, după care se năpustiră în faţă.

Unul dintre ei sări în spatele coreeanului, care tocmai se pregătea să-l străpungă pe Malko. Încleştat de spatele asasinului şi cu un braţ trecut în jurul gâtului acestuia, chinezul îi apăsă puternic ceafa pentru a-i rupe vertebrele cervicale. Dar adversarul său era prea musculos şi nu reuşi. Coreeanul începu să se mişte din loc şi reuşi, după ce se izbi de unul dintre stâlpii din sală, să scape de chinez, care căzu pe spate.

Când acesta încercă să se ridice, cele trei pumnale se ridicară, străpungându-i cu putere gâtul. Chinezul încercă să oprească cu mâinile sângele care-i curgea din carotide.

Coreeanul se ridică şi-l căută pe Malko din priviri. Dar nu-l văzu pe cel de-al doilea chinez. Acesta se aruncă în faţă ca un scrimer, împingând în stomacul nord-coreeanului până la mâner un pumnal ascuţit. Ucigaşul încercă să-şi rănească adversarul ameninţându-l cu pumnalul său triplu, dar chinezul se dădu prudent înapoi, lăsându-şi arma implantată în corpul coreeanului.

Acesta îşi coborî apoi ochii asupra obiectului care-i perforase pântecele, schiţă un gest ca şi cum ar fi vrut să-l scoată şi începu să orbecăie într-o tăcere morbidă. Apoi, braţul său drept se relaxă şi degetele lui lăsară să-i scape pumnalul american, compus din trei pumnale sudate.

Coreeanul rămase pe loc ca un elefant rănit, cu mâna stângă ţinându-se de burtă. Pentru că purta o cămaşă neagră, nu i se putea vedea sângele şiroind.

După aceea, cu chipul schimonosit de durere, se urcă pe pernele unei canapele, apoi pe balustradă şi se aruncă în gol, cu capul în faţă.

*

* *

Poliţiştii thailandezi izolară zona, goliră încăperea şi interogară pe toată lumea. Chinezul care-i aplicase lovitura de pumnal asasinului dispăruse şi nimeni nu părea să-l caute. Ling Sima, încă foarte palidă, vorbi repede la telefonul ei mobil. Cele două cadavre fuseseră acoperite cu nişte draperii, iar în restaurantul în aer liber oamenii

continuară să cineze.

— Prietenul nostru e pe drum. Era încă la Pegasus. Ştiind că el este *de asemenea* şi colonel în poliţie.

Malko era şocat de această agresiune sălbatică. De ce nord-coreenii încercaseră să-l elimine pe el? Aceştia ştiau foarte bine că el nu era decât un pion, cu o oarecare importanţă, în organizaţia CIA şi că, dacă era ucis, ar fi fost imediat înlocuit. Atitudinea ucigaşului faţă de Ling Sima dovedea că nord-coreenii erau foarte bine informaţi.

Agentul CIA îl sună apoi pe Gordon Backfield, pentru a-l pune la curent cu ce se întâmplase, după care se chinui să-l convingă să nu vină la faţa locului.

Un barman aduse pentru Ling Sima un pahar de coniac, pe care ea îl sorbi dintr-o înghiţitură.

După ce discută cu poliţia, ea se îndreptă spre el.

— Ucigaşul nu avea nici un act. După ce acesta s-a aruncat în gol, oamenii au văzut un taxi demarând în trombă pe strada Silom, cu numerele de înmatriculare acoperite. Nu fusese singur.

— De ce o fi vrut să mă ucidă?

Ea dădu din cap.

— Nu ştiu. Nord-coreenii sunt foarte sângeroşi şi nu dau mereu dovadă de înţelepciune. Probabil că au crezut că dumneavoastră sunteţi elementul cheie al misiunii.

Imalai Yodang îşi făcu intrarea, escortat de-o jumătate de duzină de poliţişti în uniformă şi veni imediat să discute cu Ling Sima şi cu Malko. La cererea lui, chipul chinezului mort fusese descoperit şi acesta se reculese apoi câteva clipe într-o tăcere apăsătoare. O luă apoi de-o parte pe Ling Sima pentru o discuţie scurtă. Chinezoaica se îndreptă după aceea spre Malko.

— Era unul din oamenii săi. Aşa cum v-am spus, s-a ocupat imediat de protecţia dumneavoastră.

— De ce nu au intervenit imediat?

— El crede că erau jos, în hol. L-au pierdut pe ucigaş pentru că nu au prins acelaşi lift. Din zori, ambasada Coreei de Nord va fi pusă sub supraveghere.

— Ar fi fost mai bine dacă îmi împrumuta un pistol. Asta ar fi salvat vieţile a doi oameni.

— Haideţi, zise Ling Sima, fără să-i răspundă. Nu mai avem nimic de făcut aici.

Maşina ei cu şoferul surdo-mut la volan mai era încă pe strada Silom. Odată aşezaţi la locurile lor, Malko luă mâna chinezoaicei, care tremura uşor.

— Mi-aţi salvat viaţa, spuse el. Acel om v-ar fi putut înjunghia în gât sau în stomac. Spuneţi-i şoferului dumneavoastră să nu vă ducă acasă.

— Unde vreţi sa mergeţi?

— La Shangri-La. Pentru a ne destinde.

Ea îl bătu pe umăr pe şofer şi dădu repede din mâini, folosind limbajul surdo-muţilor. De îndată, automobilul o luă spre stânga pe strada Charoen Krung.

Ling Sima părea epuizată. Când ajunseră la Shangri-La, ea îşi adună toate puterile pentru a putea afişa o politeţe frivolă şi trecu pe lângă agenţii de pază cu capul sus.

— Nu am venit niciodată aici, remarcă ea.

Ajunşi în apartament, Malko deschise uşa care dădea spre un balconaş şi o luă pe Ling Sima de mână. Ea se sprijini de balustradă respirând aerul proaspăt. La câteva sute de metri distanţă, turnul Sirocco strălucea în noapte. Rămaseră câteva minute în tăcere. Fiecare se pierdu în propriile lui gânduri. Apoi, Malko se apropie de tânăra femeie^care-şi puse de-ndată mâinile în jurul gâtului său.

— Înaintea acelui incident oribil, spuse ea în şoaptă, aveam chef să fac dragoste. Acum, nu mai ştiu. Nu-mi place să privesc Moartea. Aceasta face să-mi îngheţe sufletul.

— S-a terminat, o asigură Malko.

O îmbrăţişă tandru. După aceea, ea îşi lipi uşor bazinul de el, apoi limba şi inima i se treziră încetişor la viaţă. El abia îşi putea stăpâni erecţia cumplită. De fiecare dată când înfrunta câte un pericol, urmarea era aceeaşi: un impuls sexual feroce. Îşi spuse că în mod indirect Koang, micuţa thailandeză, îi salvase viaţa. Dacă n-ar fi fost sporovăielile ei, nu l-ar fi alertat pe şeful Sun Yee On şi acum ar fi fost mort cu gâtul sau stomacul tăiate.

Degetele lui Ling Sima se plimbau de-a lungul membrului său, dându-i de veste că inhibiţiile ei dispăruseră. O duse apoi în camera lui, unde îi scoase rochia şi slipul.

Ea se întinse apoi pe pat, cu picioarele desfăcute. Au făcut dragoste încet, apoi Malko o întoarse cu spatele. Simţindu-l cum se împingea în şalele ei, ea scoase un suspin lung plin de bucurie, ca şi cum asta ar fi şters toate ororile acelei nopţi.

Malko o violă meticulos, plăcerea lui amplificându-se în faţa feselor ei cambrate care veneau în întâmpinarea mişcărilor lui, iar mâinile lui cuprindeau sânii tinerei femei. Când se goli, se adâncise şi mai mult între şalele ei şi bineînţeles că au adormit împreună. Tensiunea nervoasă fusese prea violentă.

*

* *

Pastorul Jeff Hoagland tocmai îşi terminase slujba într-un mic templu protestant din Nong Hiai, la sud de drumul 212, când o tânără fată îmbrăcată într-un sarong albastru, cu picioarele goale, pătrunse în grădina lui de pe drum. Ea îl salută respectos, cu mâinile împreunate în faţa capului.

— Sawadee Ha!

— *Sawadee kha!* răspunse pastorul scoţându-şi ochelarii cu montură de solzi.

Anh era o tânără protestantă laoţiană, care locuia de partea cealaltă a fluviului şi care-i escorta deseori pe refugiaţii intraţi clandestin în Thailanda. Fata se aşeză pe vine şi spuse zâmbind:

— Mi-e sete: am trecut podul pe jos.

La patru kilometri nord se afla „podul prieteniei”, o operă de artă hidoasă din beton şi fier vechi, care străbătea Mekong-ul, unind drumul de la Udon din Thailanda cu oraşul Vientiane, aflat de cealaltă parte a fluviului. Cetăţenii din zona de frontieră treceau pe jos cu uşurinţă de-o parte şi de alta, economisind câţiva *kips*[66].

Monedă laoţiană.

De îndată, Jeff Hoagland se duse să-i pregătească un *namanao*[67] pe care ea îl bău apoi pe nerăsuflate. Li se alătură apoi şi sărmanul refugiat nord-coreean care se ocupa de bucătăria pastorului şi mergea să facă piaţa, de-a

[66] Monedă laoţiană.

[67] Băutură din suc de lămâie, zahăr şi apă.

lungul fluviului.

— Îl cunoşti pe Taeho? întrebă pastorul.

— Da, bineînţeles, zise Anh zâmbind.

Îşi termină de băut *namanao* şi se simţea mai bine. Ea spuse apoi cu o voce joasă.

— Mâine va sosi cineva. Mă întâlnesc cu el la *wat*[68]. Soseşte din Luang-Prabang. Poate că va trebui să-l găzduiţi peste noapte. Se pare că este un om foarte important.

— Cum se va proceda?

— Vom folosi o barcă. Totul a fost pus la punct. Luntraşul va porni de pe malul din faţa templului odată cu căderea nopţii. Va coborî apoi până la restaurantul Sing Fung Kong. Îl voi însoţi şi eu. Vom trece dincolo şi, dacă este cazul, îl voi aduce la tine.

— Nici o problemă, o asigură pastorul Hoagland.

Frontiera thailandeză era o trecătoare în toată regula.

Bineînţeles că erau şi nişte grăniceri însărcinaţi să o păzească, dar aceştia patrulau foarte rar de-a lungul fluviului, din cauza lipsei de combustibil şi nu prindeau prea mulţi oameni. O dată ajunşi de cealaltă parte a fluviului, refugiaţii nord-coreeni se prezentau la postul de poliţie din Nong-Kai, de pe strada Meechai, unde erau arestaţi pentru imigrare clandestină. După aceea aceştia plăteau o amendă de şase mii de bahts[69] pentru că intraseră ilegal în ţară sau făceau o lună de puşcărie.

Ambasada Coreei de Sud îi prelua imediat, îi cerceta pentru a se asigura că nu sunt spioni între ei şi îi trimitea apoi la Seoul. Pastorul Hoagland era mândru că putea lua parte la o asemenea *„tambon*[70]*”* cum spuneau thailandezii. Cei care soseau acolo traversaseră întreaga Chină şi suferiseră mult.

Clericul se ridică în picioare, luându-şi pălăria de paie: anotimpul cald era abia la jumătate.

— Voi fi acolo mâine seară, promise el. Voi pregăti un pat şi nişte hrană. Dumnezeu să vă protejeze pe timpul traversării.

---

[68] Templu.

[69] În jur de o sută cincizeci de dolari.

[70] Faptă bună.

Taeho Kim dispăru în casa parohială; se reîntoarse cu un coş în mână spunând:

— Mă duc să cumpăr peşte.

Învăţase thailandeza, ştiind să se târguiască de minune, iar comercianţii din piaţa Taa Sadej, de pe malul Mekong-ului, îl plăceau foarte mult.

*

**

Han Ki Hong trebuise să meargă până pe bulevardul Patthanakan pentru a putea utiliza o cabină telefonică. Trebuia să îi sune pe Taeho Kim care-i lăsase un mesaj codificat pe robotul telefonic al ambasadei. Avea nevoie de-o veste bună. Ordinul dat de cei din Phenian de a-l elimina pe agentul CIA fusese o catastrofă. Totul se soldase cu pierderea lui Hyuk Ann, un agent trimis ca întărire din Phenian şi o înfruntare cu chinezii. În plus, din zori. Han Ki Hong observase că ambasada era supravegheată. Un bărbat pe care nu-l văzuse niciodată se instalase în mica piaţă de lângă khlong şi un vânzător ambulant de fructe staţiona pe strada Soi.

Ceea ce risca să le facă probleme era faptul că nu erau americani, ci chinezi.

Pentru cine lucrau oare?

Corespondentul său răspunse de îndată dintr-o cabină telefonică din piaţă. Conversaţia fuse scurtă. Un „convoi” care transporta un evadat nord-coreean va sosi a doua zi în Thailanda. Era aproape sigur că vor aduce un bărbat, căci de obicei erau numai femei. Taeho Kim îi dăduse apoi toate informaţiile necesare unei intervenţii precise.

Nord-coreeanul se întorsese nervos la ambasadă. Era ultima lui şansă. Dacă nu reuşea să pună mâna pe Kim Song Hun în Nang Kai, era un om terminat. Ştia ceea ce îl aştepta: avea să fie rechemat în Coreea de Nord pentru o „discuţie” şi, după un proces rapid, va fi condamnat la câţiva ani de detenţie într-un lagăr de muncă de unde nu va mai ieşi în viaţă… Era aşadar condamnat să reuşească.

*

* *

Ling Sima era sub duş când telefonul ei mobil începu să

sune. Ea dormise acolo şi când se treziseră făcuseră iar dragoste. În *Bangkok Post* era un articol despre masacrul de la Sirocco, totul era atribuit războaielor dintre Triade. Dacă nord-coreeanul nu putuse fi identificat, din lipsă de acte, bărbatul ucis de acesta avea tatuajul grupării Sun Yee On. Uciderea acestuia din urmă era atribuită celor de la 14 K, urmare a unei reglări de conturi.

Malko îi aduse în baie telefonul care suna. Când Ling Sima ieşi din baie, înfăşurată într-un capot, radia de bucurie.

— Gata! apuse ea. Prietenul nostru a fost informat că Kim Song Hun soseşte mâine în Thailanda.

— Unde?

— La Nang Kai, vizavi de Vientiane.

— Cum îl vom recupera?

— Îmi va trimite informaţiile printr-un mesager. Te bucuri?

După acea noapte se tutuiau.

— Sigur că da! zise Malko, dar nu voi avea linişte până când nu va ajunge în ambasada americană. Nu am încredere în nord-coreeni.

— Ambasada este supravegheată din dimineaţa asta. În plus, cei din Sun Yee On au nişte conturi de reglat cu ei... Doi bărbaţi cu telefoane mobile dau raportul din oră în oră. Nimeni nu poate intra sau ieşi din ambasadă, fără ca ei să-şi dea seama.

Malko aşteptă ca ea să se îmbrace şi întrebă:

— Vrei să vii cu mine la Nang Kai?

— Nu pot, îi explică chinezoaica, nu uita că trebuie să le dau socoteală superiorilor mei. Mi-am asumat deja prea multe riscuri. Dar totul va fi bine.

Ea ţinu să coboare până la primul etaj, după care ieşi din hotel ca şi cum ar fi stat la piscină.

— Fii atent la Nang Kai, spuse ea. Mă voi gândi la tine.

Capitolul XVI.

Kim Song Hun sosise la căderea nopţii într-o căsuţă de lemn de pe strada Sisavat, din cartierul ambasadelor din Vientiane, aşezată destul de departe de fluviu. Călătoriseră o zi întreagă din Luang Prabang pentru a putea ajunge acolo. Această casă, închiriată sub un nume fals, era folosită de mai multe ONG-uri care-i ajutau pe refugiaţi să scape de controale. Într-o încăpere, la parter, erau o duzină de *Hmongs* îngroziţi, care aşteptau acolo de opt zile. Înainte de a-i trimite de cealaltă parte trebuia să li se asigure un ajutor. *Hmongs* era un trib laoţian, care fusese de partea americanilor în timpul războiului din Vietnam şi împotriva Pathet-ului Lao, organizaţia comunistă, care luase apoi puterea. După aceea, au fost persecutaţi de cei din Laos şi au încercat să fugă în Thailanda, dar thailandezii îi închiseseră în lagăre de regrupare. În plus, americanii, pe care îi ajutaseră atât de mult, înscriseseră tribul *Hmongs* pe lista organizaţiilor teroriste, din cauza unor obscure motive administrative! Ceea ce interzicea Congresului să facă ceva pentru ei...

Acest cartier marginal din Vientiane era foarte liniştit. Kim Song Hun adormi imediat după ce sosiră. În zori, fu trezit de o femeie. Aceasta se aşeză pe vine în faţa lui şi spuse într-o coreeană stricată:

— Veţi rămâne aici toată ziua. Nu trebuie să ieşiţi, din cauza poliţiei laoţiene. Mâine, la căderea nopţii, vom veni să vă luăm ca să vă ducem puţin mai la nord. Totul este pregătit. Un luntraş vă va duce de cealaltă parte. Acolo vă aşteaptă. Nişte străini. Ei vă vor duce la Bangkok.

Nord-coreeanul avea impresia că trecuse un secol de când părăsise Phenian-ul. Slăbise mai multe kilograme şi căldura tropicală toridă îl indispunea. Mereu îi era somn...

— O să vă aducem de mâncare, continuă femeia. Nu ieşiţi din această cameră.

Din motive de securitate, refugiaţii erau izolaţi unii de alţii în acest caravanserai. Rămas singur, Kim Song Hun se

dezbrăcă, făcu un duş şi se întinse în pat privind tavanul. De când plecase nu încetase să se gândească la fiica lui, Eun-Sok, persecutată din cauza trădării lui.

*

* *

Dao Tai, trimisul Sun Yee On, se instalase deja în micuţa piaţă, care era încă goală, de pe malul khlong-ului, supraveghind strada Soi Mu Ban Suan. Era ora şapte dimineaţa şi el stătea în faţa câtorva duzini de ouă pe care le vindea cu trei baths duzina.

De la postul lui de observaţie, supraveghea marea vilă construită de cealaltă parte a khlong-ului şi ieşirea din spate a ambasadei Coreei de Nord. Celălalt om trimis să păzească, Wu Sao, se ocupa de intrarea principală, etalându-şi fructele şi legumele în stradă.

Dao Tai observă un bărbat care venea de pe celălalt mal al khlong-ului, unde erau mai multe case. Necunoscutul se opri în faţa lui, privindu-i marfa şi chiar luă un ou în mână.

— Face trei baths duzina, îl informă Dao Tai.

Bărbatul nu îi răspunse nimic, se aplecă şi puse oul la locul lui. Dar, când se ridică, îl apucă de gât pe Dao Tai. Îşi apăsă degetul mare peste carotida omului şi, în câteva secunde, trimisul Sun Yee On îşi pierdu cunoştinţa, fără să aibă măcar timp să realizeze ce se întâmplase.

De îndată, bărbatul ocoli şi trecu în spatele tejghelei. Îl luă pe Dao Tai de subsuori ca şi cum ar fi vrut să-l mişte, apoi îşi trecu mâna stângă peste gâtul lui, iar cu dreapta îi dădu o lovitură puternică în ceafă, rupându-i vertebrele cervicale.

O lovitură de *Taek Won Do* „neagră”.

Ascunse imediat corpul sub o prelată şi scoase un mobil pe care-l folosi ca să rostească un singur cuvânt. Câteva minute mai târziu, o barcă „long-tail” apăru în capătul khlong-ului, avansând în linişte, cu viteză redusă. Când aceasta se apropie de Chaho, nord-coreeanul ridică pe umăr cadavrul celui pe care tocmai îl ucisese şi urcă malul. Odată barca ajunsă în dreptul lui, îl aruncă înăuntru, după care se urcă şi el. Cel care era la cârmă făcu un ocol, după care legă barca de pontonul casei vechi din lemn.

Trei bărbaţi, cu câteva bagaje, apărură pe acoperişul ambasadei, trecură peste sârma ghimpată, străbătând acoperişul vechii case thailandeze, apoi se grăbiră să urce în barcă. Aceasta se îndepărtă în linişte pe apele khlong-ului cu cei cinci bărbaţi la bord. Han Ki Hong aşteptă până trecură pe sub următorul pod, după care ordonă:

— Aruncaţi-l aici.

Doi dintre oamenii lui ridicară cadavrul lui Dao Tai şi îl zvârliră în apele tulburi ale khlong-ului. Doi kilometri mai la vale, se opriră într-un mic debarcader unde fusese parcat falsul lor taxi şi o Toyota Accord veche. Ei debarcară şi apoi o luară spre *Don Muang expressway.* Aveau aproape zece ore de mers pentru a ajunge în Nong Khai, pe malul Mekong-ului.

Han Ki Hong se relaxă pentru prima oară în ultimele douăzeci şi patru de ore. Prima parte a planului său fusese realizată, de data asta, fără greşeală. Nimeni nu-i urmărea.

*

* *

— Aşadar, concluzionă Gordon Backfield, Kim Song Hun soseşte mâine din Laos.

— Exact, confirmă Malko, Ling Sima îmi va comunica detaliile în cursul zilei de azi.

— O să trimit azi în întâmpinarea lui pe „field officer[71]”-ii mei de la secţie. Astfel vom avea vehicule şi arme în zonă. Noi vom lua mâine un zbor al Udon Thani şi vom ajunge în Nong Khai cu maşina. Sunt doar şaizeci de kilometri de mers.

— Asta e perfect, aprobă Malko.

Acesta din urmă plecase din Shangri-La odată cu Ling Sima, pentru a-l pune la curent cu veştile bune pe Gordon Backfield. Obiectivul era pe cale de-a fi îndeplinit. Totuşi, americanul părea îngrijorat, iar pungile de sub ochii lui îi accentuau tensiunea de pe chip.

— Ceea ce s-a întâmplat ieri seară a fost foarte grav, spuse el. Asta înseamnă că nord-coreenii nu se dau înapoi de la nimic.

— Te mai îndoiai?

[71] Ofiţerii de teren.

— Nu, dar… Ţi-am pregătit o armă pentru cele câteva ore pe care le mai ai de petrecut în Bangkok. Nu se ştie niciodată, pot încerca din nou.

Îi întinse un Sig Sauer de 9 mm şi o carte de vizită pe care era notat numărul de telefon al lui Tawatchi Rungruang, şeful de la *National Intelligence Agency.*

În caz de necaz.

— Anunţă-mă la ce oră plecăm mâine, îi ceru Malko, înainte să-l părăsească.

Ajuns la Shangri-La, îşi luă Sig-ul la el când coborî la piscină, nu înainte de a face un ocol pe la magazinul de bijuterii, de unde cumpără o brăţară modestă.

Koang, micuţa thailandeză care-şi aştepta prietenul plecat în Australia, era deja întinsă lângă piscină, lăsându-şi spatele superb să fie mângâiat de razele soarelui. Când Malko îi dădu brăţara, ea fu surprinsă şi bucuroasă.

— Fără să-ţi dai seama, îi explică Malko, mi-ai făcut un mare serviciu.

Pentru a nu da naştere la bănuieli, se duse şi se aşeză mai departe de ea. Trebuia să recunoască că după incidentul de la Sirocco şi noaptea petrecută cu Ling Sima, consumase mult prea multă adrenalină…

Intrase în jacuzzi-ul fierbinte, spunându-şi că, în câteva ore, îl va recupera pe trădătorul din Phenian şi va putea pleca spre Austria. Telefonul lui începuse să sune, dar el aşteptă să iasă din jacuzzi înainte să asculte mesajul. Era Ling Sima, care, cu o voce foarte încordată, îi lăsase un mesaj foarte scurt.

— Sună-mă.

Pulsul său o luase iarăşi razna şi îi telefonă imediat.

— Unul din oamenii trimişi de azi-dimineaţă să supravegheze ambasada nord-coreenilor a dispărut, îl anunţă chinezoaica. Celălalt, care supraveghea intrarea principală, n-a văzut nimic. Nord-coreenii l-au eliminat cu siguranţă.

Malko simţi că o tonă de gheaţă îi căzu pe umeri. Nu era o coincidenţă. Chiar în momentul când aflară despre venirea certă a lui Kim Song Hun, adversarii acestuia atacară. Eliminarea acelui pândar nu putea avea decât o

singură explicaţie: nord-coreenii, printr-un tertip necunoscut lor, aflaseră şi ei despre sosirea lui Kim Song Hun. Şi se pregăteau să-l întâmpine. Mulţumită Securităţii thailandeze, ştiau că veniseră cinci ucigaşi din Phenian. Unul se sinucisese la Sirocco, în seara precedentă. Dar mai rămăseseră patru, alături ce cei care se aflau deja în Bangkok.

Important era să afle încotro se îndreptaseră aceştia.

— Ce spune prietenul nostru? întrebă Malko.

— Crede că nord-coreenii l-au ucis şi este furios. Vrea să se răzbune. Oricum, cineva l-a înlocuit deja pe pândarul dispărut.

Asta risca să nu le mai fie de nici un folos.

— Ai primit informaţiile despre operaţiunea de mâine seară?

— Da. Te-am sunat şi în legătură cu ele. Şoferul meu îţi va aduce un mesaj cu toate detaliile. Ţine-mă la curent.

Comunicarea se întrerupse şi el îşi puse cămaşa. Gata cu piscina: trebuia să-l pună urgent la curent despre acest eveniment pe Cordon Backfield.

*

* *

Înainte de a părăsi hotelul Shangri-La, Malko primise mesajul de la Ling Sima. Kim Song Hun urma să fie debarcat mâine seară, în jurul orei nouă, de un luntraş care-l va traversa Mekong-ul şi îl va lăsa chiar în faţa restaurantului *Song Fun Kong,* aşezat pe partea thailandeză a râului. Dacă-l ratau, trădătorul trebuia să fie dus la un pastor protestant stabilit în Nong Khai, Jeff Hoagland.

Totul era aşadar aranjat.

Teoretic.

Cordon Backfield fu distrus la aflarea veştii dispariţiei pândarului celor din Sun Yee On.

— Nord-coreenii trebuie să fi aflat de venirea lui Kim Song Hun, concluzionă el imediat.

— Când trebuie să plecăm într-acolo? întrebă Malko.

— Oamenii mei vor pleca acum. Pentru noi, pregătisem un avion Udon Thai pentru mâine la prânz.

— Nu e nimic mai devreme?

— Ba da. La ora şase dimineaţa. Dar ar trebui să ne trezim la patru…

— Să îl luăm! îl sfătui Malko. Nu are rost să rămânem să păzim muştele în Bangkok când nord-coreenii sunt deja pe cale să câştige lupta. Ai pregătit transportul „fiarelor”?

În avion, nici nu putea fi vorba să-şi ia cu el Sig-ul.

— Tot ceea ce ne va trebui, afirmă Gordon Backfield, se află într-o maşină care va pleca imediat.

*

* *

Han Ki Hong şi oamenii lui sosiră la Nong Khai în jurul orei şase seara şi se instalară la Mu Mee, un Guest-House ţinut de un cuplu de homosexuali britanici de pe malul Mekong-ului. Pretinseră că erau sud-coreeni.

Aflat departe de centrul Nong Khai-ului, era ascunzătoarea perfectă, aici se puteau amesteca printre străini. Lăsându-şi camarazii pe verandă, să se instaleze, nord-coreeanul o luă pe jos spre *Wat-ul* Hal Sok, un mic templu budist, aflat la o sută de metri distanţă. Cineva îl aştepta în umbra templului. Era un tânăr coreean cu chip înşelător, Taeho Kim, cârtiţa din casa pastorului Jeff Hoagland.

Ei stătură mult timp de vorbă. Mulţumită pastorului, Taeho Kim ştia foarte bine toate detaliile traversării Mekong-ului. El îi spuse totul lui Han Ki Hong.

— Ştii unde ar putea găsi o barcă? întrebă acesta din urmă.

— Mai sus, spuse tânărul bărbat, dincolo de piaţă. Sunt mereu mai multe bărci legate de stâlpi. Şi apoi, mai este şi Nagarina, cel care-i traversează.

— E prea evident. Arată-mi-le pe celelalte.

Ei urcară de-a lungul malului Mekong-ului ajungând într-un local al contrabandiştilor din piaţa Taa Sadei. Trei bărci pescăreşti, „long tails”, erau legate de piloni.

— Este uşor de utilizat, îl asigură Taeho Kim. Rezervoarele sunt mereu pline cu benzină şi nu ai nevoie de cheie ca să le porneşti.

— Perfect. Nu ne vom mai revedea deloc. Le voi spune celor din Phenian că faci o treabă bună în lupta împotriva

trădătorilor.

Se despărţiră. Han Ki Hong era fericit. De data aceasta el luă iniţiativa, dându-le peste nas şi peste barbă americanilor. În douăzeci şi patru de ore va pune mâna pe trădător şi ştia deja cum îl va trimite în Coreea de Nord.

Era atât de mulţumit încât decise să le dea oamenilor săi o pauză. Bungalow-ul lor dădea exact spre drum şi puteau dispărea uşor. Maşina lor, cu număr de înmatriculare thailandez, va trece neobservată. Îşi permise să jubileze la gândul că-l va interoga personal pe trădător: îl va face să regrete că s-a născut.

Capitolul XVII.

Un vapor de croazieră complet gol, arborând pavilionul thailandez, urca de-a lungul Mekog-ului, răspândind o muzică stridentă prin megafoanele date la maxim. Părea a fi un soi de vapor fantomă. Pastorul Jeff Hoagland zâmbi cu indulgenţă.

— Face asta în fiecare zi. Procedează aşa pentru a-i atrage pe clienţii străini, care îşi petrec vacanţele în Guest-House-urile de pe lângă fluviu.

Acest spectacol nu-i calmă nervi lui Malko, sosit în dimineaţa aceea cu un avion în Udon Thani. Noaptea se aşternuse uşor şi, de cealaltă parte a fluviului, pe malul laoţian, la câteva sute de metri, luminile începuseră să strălucească.

Un pescar, îşi aruncă plasa în mijlocul fluviului şi plutea liniştit. Spre nord, Mekog-ul făcea un cot, împiedicând vederea spre marele pod metalic care stabilea legătura între cele două ţări. Pe ambele părţi, ţărmurile neîngrijite coborau în pante uşoare spre fluviu. Pe marea terasă de la Song Fun Kong, care străjuia Mekog-ul, inundată de o muzică siropoasă, nu erau decât câţiva clienţi şi foarte mulţi ţânţari.

Fluviul îngălbenit părea liniştit. Căldura nu dispăruse, dar atmosfera era suportabilă. Malko se lupta cu somnul.

Sosiseră în Udon Thani la ora şapte dimineaţa. Acolo fuseseră aşteptaţi de cele două maşini ale CIA. Odată ajunşi în Nang Khai, îşi instalaseră CG-ul în templul protestant al pastorului Hoagland, „membru” al filialei de întrajutorare a fugarilor. Acesta era fericit ca un copil la gândul că avea să găzduiască un nou evadat. Era un suflet tare blând.

Pastorul fu mirat la aflarea veştii că era vorba de un bărbat, căci majoritatea refugiaţilor din Coreea de Nord erau femei. Euforic, acesta sorbea dintr-o Singha, ascultând muzica.

Câteva ore din zi, Malko împreună cu agenţii CIA cercetaseră în lung şi-n lat micul târguşor. Nang Khai se

întindea pe o distanţă de doi kilometri de-a lungul Mekogului, la sud de Podul Prieteniei. Începuseră de acolo, supraveghind mulţimea de locuitori din zona de frontieră care circulau în ambele sensuri. Buticuri, case de schimb valutar şi agenţii de voiaj erau aşezate chiar înaintea podului care putea fi străbătut pe jos. Până în Vientiane nu erau decât câţiva kilometri.

Nici urmă de nord-coreeni. Gordon Backfield îl interogase pe ofiţerul thailandez însărcinat cu controlul imigranţilor de la intrarea pe pod şi pe poliţiştii din Nang Khai. Nimeni nu-i văzuse pe coreeni. Nu erau decât japonezi, albi şi thailandezi, veniţi să-şi viziteze rudele din Laos cu ocazia noului an. Aceşti oficiali erau atât de indolenţi încât nici măcar nu-şi puteau imagina că ar putea avea loc vreun incident violent în acea zonă.

Malko era neliniştit. Unde erau oare coreenii?

— Soseşte tot în seara asta? îl întrebă Gordon Backfield pe pastorul Hoagland.

Acesta îşi scoase ochelarii pe care şi-i ştersese.

— Da, în jurul orei nouă seara. Vedeţi cele două neoane din spatele restaurantului?

Arătă spre două prăjini verticale luminate de două turburi de neon.

— Da.

— Acestea se aprind de cum se lasă seara. Reprezintă un excelent punct de reper, căci restul râului nu este iluminat. Ştiu că urmează să se îmbarce pe un sampan la câţiva kilometri de Podul Prieteniei, într-un loc unde sunt multe bancuri de nisip şi puţine locuinţe. Apoi se vor lăsa purtaţi de curent până aici. Nu trebuie decât să pornească puţin motorul pentru a ajunge la mal…

— Nu există patrule ale gărzilor de frontieră? zise temător Malko.

— Ba da, recunoscu pastorul, dar sunt foarte rare. Ei organizează ambuscade când află că va avea loc o trecere a *Hmongs,* pentru că thailandezii nu îi vor. În plus, zilele astea nava lor este în reparaţii. Se uită la ceas. Trebuie să vă părăsesc acum, am de ţinut o slujbă. Când va ajunge aici, mi-ar face mare plăcere să-l cunosc.

— Bineînţeles, promise Gordon Backfield.

Pastorul îşi termină berea, iar americanul spuse, în timp ce acesta se îndrepta spre parcarea din spatele drumului:

— Din clipa când îl recuperăm, nu mai avem nici o treabă cu Bangkok-ul! I-am pregătit şi lui un paşaport, aşa că va putea lua avionul împreună cu noi.

La trei mese mai încolo, cei patru „junior officers” ai CIA profitau de privelişte şi de berea locală. Portbagajele a două maşini erau burduşite cu arme şi veste antiglonţ. O micuţă chelneriţă zâmbitoare se apropie, întrebându-i dacă doreau să cineze. Gordon Backfield profită şi o întrebă dacă, cu o zi înainte, nu văzuse vreun străin în restaurant.

— Nimeni! spuse fata; nu sunt foarte mulţi. Nang Khai este foarte mic. Sper că veţi reveni, adăugă ea. Rar întâlneşti nişte *farangs* care să vorbească limba noastră.

— Mă duc să arunc o privire, spuse Malko. Voi urca până în port. Avem timp.

Noaptea căzu cu o rapiditate specifică zonelor tropicale, iar Mekog-ul semăna cu o lungă panglică neagră, lipsită de viaţă, căci pescarii se retrăseseră.

Han Ki Hong se furişă din Guest-House, urmat de cei patru oameni ai săi. Era un spectacol de dansuri folclorice şi nimeni nu le dăduse prea mare atenţie celor cinci. O luară foarte repede pe un drum lăturalnic, mergând pe jos aproape prin apă, până când ajunseră în tăcere la piloanele unde fuseseră legate bărcile. Nimeni. Se urcară într-un sampan şi nord-coreeanul desfăcu frânghiile, lăsând ambarcaţiunea să fie purtată de curenţi de-a lungul malului întunecat. Când ajunseră într-o zonă împădurită, fără locuitori, porni motorul şi vasul se puse în mişcare. Noaptea nu părea prea întunecată dacă mergeai cu viteză mică.

Manevrară bara cârmei şi sampanul traversă Mekog-ul pieziş, pentru a nu părea suspect. Urcară apoi de-a lungul malului laoţian, ca şi cum ar fi fost localnici. Vientiane era puţin mai la nord, aşa că nu riscau să aibă vreo întâlnire neplăcută. Dacă i-ar vedea cineva de pe malul thailandez, i-ar crede pescari întârziaţi. Îndreptară din nou ambarcaţiunea spre mijlocul fluviului pentru a putea trece pe sub pod, parcurseră apoi încă un kilometru, după care

nord-coreeanul încetini şi opri pe un banc de nisip, de-a lungul malului thailandez, înconjurat de bambuşi. Oprise apoi definitiv motorul. Era o linişte absolută, tulburată doar de zgomotele păsărilor de noapte.

Nord-coreenii se pregătiră în tăcere. Erau înarmaţi cu două arme Kalaşnikov, aveau un reflector puternic şi binocluri cu vedere nocturnă. Planul lor era foarte simplu: pentru a ajunge la locul debarcării, ambarcaţiunea care-l va transporta pe trădător va trebui să treacă prin faţa lor. La ora aceea târzie, nimeni nu mai naviga pe Mekong, în afara contrabandiştilor şi a călăuzelor. În clipa când vor zări barca venind dinspre nord, o vor intercepta, îi vor ucide echipajul şi îl vor lua pe Kim Song Hun. După aceea nu le mai rămânea decât să aducă sampanul la mal, să-l închidă pe trădător în portbagajul maşinii lor şi să se îndrepte spre Bangkok.

Aşezaţi în sampan, cercetau fluviul.

Han Ki Hong îşi ciulise brusc urechea. Un zgomot firav de motor tulbură liniştea. După câteva clipe zgomotul crescu. Îşi luă atunci binoclul cu vedere nocturnă şi îl îndreptă spre fluviu. După câteva momente de cercetare observase un sampan care cobora, chiar pe mijlocul fluviului.

— Iată-i, zise el.

Aşteptară ca sampanul să ajungă în dreptul lor înainte de a-şi porni motorul. Dacă erau văzuţi prea devreme, riscau ca aceştia să se întoarcă în Laos şi să-şi încerce norocul altă dată. Cu inima la gură, privi prin binoclul său silueta aproape invizibilă care plutea puţin deasupra apei. În sfârşit, aceştia fură aproape.

— Porniţi motorul! şopti coreeanul.

Zgomotul i se păru asurzitor. Dar, de fapt, motorul era foarte silenţios. Acceleră şi trase manşa care servea ca bară a cârmei. Se năpustiră spre celălalt sampan, mult mai lent. Când ajunseră la câţiva zeci de metri de acesta, spuse:

— Porniţi reflectorul!

Unul dintre ucigaşi îi îndeplini ordinul. Fasciculul luminos căzuse întâi asupra apei, apoi se fixă asupra sampanului laoţian, luminând patru capete care erau ceva mai sus de podeaua ambarcaţiunii. Aceştia nu erau la o depărtare mai

mare de douăzeci de metri. Atunci Han Ki Hong luă o portavoce şi urlă în thailandeză:

— Poliţia! Opriţi-vă motorul şi ridicaţi mâinile sus.

Era ora nouă şi jumătate. Nu mai rămăseseră decât ei la terasa de la Song Fun Kong. Oamenii se culcau devreme în Nang Khai. Malko şi Gordon Backfield cercetau şi cel mai mic zgomot venit dinspre fluviu.

— Întârzie! remarcă americanul, oarecum neliniştit. Malko nu mai avu timp să răspundă. Se auzise o rafală de arme automate, nu prea departe, spre nord.

Simţi un val de adrenalină invadându-i arterele. Se auzi zgomotul unei a doua rafale.

— *Jesus-Christ!* înjură cu glas moale Gordon Backfield. Au fost interceptaţi de gărzile de frontieră.

— Pastorul ne-a spus că nu pot fi ei! obiectă Malko. Sunt nord-coreenii.

Liniştea căzu peste Mekong. Rămaseră pe poziţie, dar nu mai auziră nimic. Priveau insistent spre fluviu, dar nimic nu ieşi din întuneric.

— Să mergem să vedem ce s-a întâmplat! zise Malko; oamenii tăi să rămână aici.

— Dar încotro?

— O să urmăm drumul care urcă de-a lungul Mekong-ului. Dacă sunt gărzi de frontieră, vom observa ceva. Cei de la pod ne pot da informaţii.

Alergară până la maşina lor şi demarară în trombă. Malko avea un presentiment neplăcut. În timp ce străbăteau cărarea pustie, se întoarse spre Gordon Backfield şi zise:

— Ne-au păcălit!

*

* *

Privirea lui Kim Song Hun încerca să sfredelească întunericul, în timp ce inima îi bătea cu putere. Îşi spuse în sinea lui că nu mai erau decât câteva clipe de agonie.

Veniseră să-l ia din adăpost în urmă cu o jumătate de oră şi traversară Vientiane-ul adormit fără nici o problemă. Apoi, trebuia să străbată un banc de nisip umed până când fasciculul de lumină al unei lămpi electrice se îndrepta spre ei.

Era doar călăuza însoţită de o laoţiană.

Kim Song Hun şi bărbatul care îl însoţea mai parcurseră apoi câţiva metri, până când dădură de sampanul eşuat pe nisip. Cei patru îl împinseră în apă până când partea din faţă a ambarcaţiunii începu să plutească. Nord-coreeanul avea pantofii plini de apă, dar nu-i păsa. Odată urcat la bordul sampanului, realizase că plutea. Zgomotul pornirii motorului îl asurzi. Pilotul reduse apoi viteza, alunecând pe mijlocul fluviului.

Fasciculul de lumină care-i invadase dintr-o dată îi făcu să-i crească lui Kim Song Hun adrenalina, iar el crezu că-i va exploda inima!

Ca un iepure surprins de farurile unei maşini, el clipi năucit, fără să îndrăznească să-şi mişte capul. În jurul lui, cei trei ocupanţi ai sampanului discutară în şoaptă.

— Ne întoarcem în Laos! Spuse bărbatul care venise după el.

Auzi apoi o voce urlând într-un portavoce, dar nu înţelesese nimic.

Sampanul lor accelerase, urmărit de cealaltă ambarcaţiune. După care o luaseră la dreapta spre zona laoţiană. Gărzile de frontieră nu aveau dreptul să-i urmărească acolo.

Deodată o rafală de armă automată scosese un zgomot asurzitor. Lângă Kim Song Hun, bărbatul care îl escorta scoase un ţipăt şi se prăbuşi peste el. O altă rafală izbucni şi, de data asta, fu nimerit cel de la cârmă. Sampanul începu să se răsucească în cerc, revenind spre direcţia vasului de unde veniseră focurile de armă.

Înnebunit, Kim Song Hun se întinse pe fundul ambarcaţiunii neştiind ce să facă. Nu vedea decât lumina albă a reflectorului care se apropia şi îşi zise că cele două ambarcaţiuni se vor ciocni.

Într-adevăr, câteva clipe mai târziu, se atinseră uşor, apoi se depărtară. Când cealaltă ambarcaţiune se lipise de a lor, ocupanţii săi scoseseră nişte exclamaţii furioase, în coreeană.

Kim Song Hun simţi că-i cade cerul în cap! Îl găsiseră! Începu să tremure din toate încheieturile, lipindu-se de

podeaua sampanului care continua să facă cercuri pe apele Mekong-ului. Era urmărit de reflector şi auzea vociferările urmăritorilor săi, incapabili să-l încolţească.

Dintr-o dată, fata pitulată lângă el se ridicase de pe podea şi se aruncase în fluviu, dispărând în întuneric. Rămas singur, Kim Song Hun, cu mintea învolburată, auzi cum se apropia celălalt sampan şi înţelese că urmăritorii săi vor urca la bord. Atunci, nu mai ezită: cu servieta de piele în mână, se aruncă în Mekong, cu capul înainte.

Contactul cu apa călduţă nu-i displăcea, dar când urcă la suprafaţă, avea gura plină de apă şi începu să tuşească. Privi apoi în jurul lui, observă lumina reflectorului cercetând Mekong-ul, cam la cincizeci de metri de el. Îl căutau, încercă să înoate, ţinându-şi capul cât mai aproape de apă. Dar greutatea hainelor de pe el, la care se adăuga cea a servietei şi faptul că nu se putea servi decât de o singură mână, îl împiedicau să înoate. Se scufundă din nou şi îşi spuse că se va îneca.

Involuntar dădu drumul servietei, care se scufundă imediat. Cu ambele braţe libere începu să înoate în zig-zag. Cândva, în Phenian, învăţase să înoate când făcuse armata.

Deodată, auzi vociferări şi văzu fasciculul reflectorului luminând departe de locul unde se afla el. Motorul celuilalt sampan începu să vuiască, îndreptându-se spre zona laoţiană. Dus de curent, Kim Song Hun se îndepărtă de sampanul său, care se rotea în continuare în cercuri. Realiză că în ciuda ghinionului său avusese noroc: ocupanţii sampanului reperaseră capul fetei, care sărise în apă înaintea lui şi credeau că era vorba de el.

Începu apoi să înoate cât mai repede spre malul thailandez. Îşi spuse că avea o şansă infimă de izbândă.

*

* *

Aplecat în faţa sampanului, Han Ki Hong ţinu reflectorul îndreptat spre capul înotătorului din faţa lui.

— La stânga! Îi strigă el bărbatului de la cârmă. La stânga! Încet.

Ajunseră chiar în spatele fugarului. Apropiindu-se mai mult, el observă o coadă de cal pe care o apucă imediat,

înotătorul se întoarse înspre ei şi nord-coreeanul văzu chipul îngrozit al unei necunoscute.

Nebun de furie, scoase o înjurătură. Fata se zbătea încercând să-i scape. Scoţându-şi pistolul de la brâu, Han Ki Hong ochi şi trase, nimerindu-şi ţinta. Proiectilul se înfipse aproape vertical în ţeasta ei. După ce nord-coreeanul dădu drumul cozii de cal, laoţiana se duse la fund în câteva clipe.

— Opriţi motorul! zbieră nord-coreeanul.

Kim Jil se supuse. Şeful comandoului privi în jurul lui, nevăzând decât o întindere de ape negre. Celălalt sampan se redresase şi plutea uşor în derivă pe firul apei.

Kim Song Hun dispăru.

Capitolul XVIII.

Stând nemişcat pe un ponton care domina fluviul, Malko cercetă apele Mekong-ului, fără să fi observat ceva. După o tăcere lungă, se mai auzi încă un foc de armă izolat. Acesta venea dinspre nord şi astfel aproximară distanţa.

Se întoarse spre Gordon Backfield.

— Trebuie neapărat să aflăm ce s-a întâmplat.

— Cum?

— O să-i întrebăm pe poliţiştii de pe Podul Prieteniei. Cu siguranţă că au auzit focurile de armă. Trebuie să le spunem adevărul: aşteptam pe cineva.

Urcară din nou în maşină, luând legătura, în ciuda tuturor riscurilor, cu echipată rămasă în restaurant. Nu se întâmplase nimic nou acolo. Zece minute mai târziu ajunseră la postul de frontieră de la Podul Prieteniei. La ora aceea târzie, casele de schimb şi restaurantele erau închise. Doar o lumină era aprinsă, în partea dreaptă, la postul de vamă thailandez. Un locotenent gras le aruncă o privire surprinsă când îi văzu intrând.

Gordon Backfield i se adresă imediat în thailandeză.

— Spune că nu au fost grănicerii thailandezi, traduse americanul. Ar fi fost anunţat.

— Nu a auzit focurile de armă?

— Ba da. Crede că sunt opera traficanţilor de *Yaa Baa,* care s-au hărţuit pe râu. Se mai întâmplă.

Categoric, locotenentul thailandez nu le înţelesese temerile. Acesta concluzionă râzând:

— Mâine dimineaţă vom afla totul. Aici, este linişte.

Se îndreptară apoi spre restaurantul celor Două Maluri[72]. Acesta se închisese şi agenţii CIA îi aşteptară în maşina lor din parcare. Ţinură apoi un mini consiliu de război.

— Să mergem la secţia de poliţie din Nang Khai, sugeră Cordon Backfield.

Nu era nici ţipenie de om acolo. Gordon Backfield intră în

[72] Sung Fun Kong.

curte şi se îndreptă spre ghişeul deschis unde un poliţist în uniformă citea benzi desenate. Şi acesta fu la fel de surprins ca şi ofiţerul de la pod şi-i asigură că nu auzise nici un foc de armă şi că totul era în ordine.

Plecară cercetând malul din spatele Sung Fun Kong-ului, apoi, urmând drumul de-a lungul fluviului, o luară spre nord. Nu văzură pe nimeni.

— Trebuie să aşteptăm să se lumineze, sugeră Malko. Sunt trei ipoteze. Fie sampanul a fost interceptat de nord-coreeni şi aceştia l-au luat cu ei, caz în care în acest moment ar fi în drum spre Bangkok, fie Kim Song Hun a reuşit să se întoarcă în Laos. Fie s-a înecat, dacă sampanul s-a scufundat.

Să mergem să vorbim cu pastorul Hoagland, sugeră americanul.

*

* *

Nu se vedea nici o lumină aprinsă în casa pastorului! Trebuiră să claxoneze şi să bată la toate uşile pentru ca în sfârşit să se aprindă o lumină şi pastorul să apară, ameţit, cu torsul gol.

— Ce s-a întâmplat?

Îi explicară. Acesta era distrus.

— Nu au fost gărzile de frontieră! afirmă el. Voi încerca să sun dincolo. Am un număr de mobil.

Încercă să sune de afară, din faţa templului de lemn. Corespondentul pastorului nu răspunse.

— Unde putem dormi? întrebă Malko.

— Aici, propuse clericul. Dar nu e prea mult loc.

— Nu e nici un hotel?

— Ba da, hotelul Grand Thani, puţin mai departe.

— Mergem acolo, decise Malko. Dacă se întâmplă ceva în timpul nopţii, nu ezitaţi să ne treziţi.

După ce se despărţiră de pastorul Hoagland, se hotărâră să „fileze” Nang Khai-ul. Parcurseră cu viteză redusă cele două străzi principale, Highway 212 şi bulevardul Meechai, fără să vadă pe nimeni. Aici localnicii se culcau odată cu apusul soarelui. Bulevardul care ducea la podul lao-thailandez era pustiu, ca şi clădirile administrative din jur.

Nu le mai rămânea decât să se ducă la culcare.

Malko era foarte trist: după ce Kim Song Hun traversase tot Laosul, acum dispăruse, în ultima parte a călătoriei sale incredibile. Îi venea să înnebunească... Hotelul Grand Thani nu avea decât numele impunător. Era un local simplu, a cărui recepţioneră păru foarte surprinsă la vederea celor şase far*angs car*e doreau să se cazeze la acea oră târzie.

O dată ajuns în camera sa, Malko nu reuşise să adoarmă. Unde putea fi Kim Song Hun? Dacă se înecase riscau să nu-l găsească prea curând sau puteau să nu-l găsească deloc.

*

* *

Ascuns printre bambuşii de pe malul thailandez al Mekong-ului, Kim Song Hun tremura de zor. Noaptea era destul de călduţă, dar hainele sale ude i se lipiseră de piele şi uneori îi clănţăneau dinţii în gură. Era culmea să dârdâi de frig într-o ţară tropicală. Mai departe, în dreapta, observase silueta metalică a Podului Prieteniei, dar nu ştia ce era. Habar n-avea unde se află şi ce trebuie să facă.

După mult timp, liniştea se aşternu peste apele Mekong-ului, care curgeau liniştite, fără să fie tulburate de prezenţa vreunei ambarcaţiuni.

Nici urmă de cei care-l urmăriseră. Totuşi, nu se îndoia deloc că aceştia trebuiau să fi fost prin apropiere. Ceea ce îl făcea să se afunde şi mai tare în ascunzătoarea sa, o groapă împrejmuită de bambuşi. Dacă venea cineva, putea să fugă înot... Încet-încet îşi spuse că acel pod era cu siguranţă continuat de un drum. Şi că acel drum trebuia să ducă undeva... Nu i se dăduse nici un fel de instrucţiune înainte de-a părăsi Vientiane-ul. Un singur lucru era clar în mintea lui. Thailanda nu era o ţară ostilă. Aşadar, dacă se ducea la poliţie, va fi în siguranţă şi va putea apoi să-i înştiinţeze pe cei care veniseră să-l aştepte.

Prin urmare, hotărî să aştepte să se lumineze şi după aceea să se îndrepte spre *pod.* Era cu siguranţă un post de vameşi sau un birou de Imigrări la care se putea prezenta.

*

* *

Han Ki Hong nu dormise deloc, era aşezat în faţa barului

pustiu din Guest-House şi stătea cu faţa spre Mekong. Doi dintre oamenii lui plecaseră, îi trimisese să scotocească de-a lungul malului thailandez începând din locul unde se intersectaseră cu sampanul lui Kim Song Hun. Noaptea. Era foarte greu, căci erau sute de ascunzători în zonă. După calculele lui, fugarul trebuia să fi ajuns pe malul thailandez.

Fie se dusese la fund, fie se afla pe undeva pe malul râului, de unde avea să iasă în curând.

Probabil că americanii îl căutau şi ei. Se luminase de ziuă, va fi o cursă contracronometru. Se uită peste harta Nang Khai-ului. La ieşirea din ascunzătoarea lui, fugarul va încerca cu siguranţă să se îndrepte spre casa pastorului.

În acest caz, agentul lor îl va preveni şi el va veni să-l ridice însoţit de oamenii lui.

Decise apoi să „zăvorască" cele trei locaţii importante din zonă: intrarea în Nang Khai de pe drumul 212, care pornea de la autostradă şi se îndrepta spre Udon Thani, podul şi în cele din urmă gara. Calea ferată se continua până în Vientiane şi era o micuţă gară în Thailanda cam la un kilometru mai la sud.

În timp ce oamenii lui vor face de gardă, el şi Hungnam vor patrula prin oraş. Trebuiau neapărat să-l împiedice pe fugar să se refugieze într-o secţie de poliţie. În Bangkok, Han Ki Hong nu ar fi ezitat şi ar fi atacat fără probleme un asemenea loc, dar aici era prea riscant... Nu ar mai reuşi niciodată să ajungă în Bangkok. Făcu un duş, după care se culcă. Se mulţumi să trimită un mesaj scurt la Phenian, spunând că probabil fugarul se înecase. Fără să le mai dea alte detalii.

*

* *

Tocmai se lumina de ziuă când telefonul din camera lui Malko începu să sune. Acesta aproape că smulse receptorul! Vocea pastorului Hoagland era confuză.

— Am veşti din Vientiane! anunţă omul bisericii. Nimeni nu s-a întors: nici călăuza, nici proprietarul sampanului, nici Anh, nici prietenul vostru.

— Mulţumesc, zise Malko.

Se duse să-l trezească pe Gordon Backfield şi îi spuse

veştile proaste.

— Trebuie totuşi să mergem să vorbim cu poliţia, îl sfătui Malko. Pe lumină poate vor descoperi ceva.

*

* *

Kim Song Hun se bucură de apariţia primelor raze de soare. Se simţea îngheţat, anchilozat şi mai ales foarte speriat. Se părea că la lumina zilei lucrurile se vor aranja... Se ridică, târându-se prin mocirlă şi fu cât pe ce să cadă iar în apă. După aceea urcă cu greutate printre tufişurile de trestie care străjuiau malul, apoi ajunse pe un teren plan, unde simţi un miros ciudat şi oarecum familiar. Privi apoi în jurul lui şi văzu nişte foi de tutun uscându-se pe garduri. Aceasta era principala îndeletnicire a localnicilor.

Străbătu în fugă un mic drum părăsit, paralel cu fluviul şi intră într-un soi de savană în care parcelele de teren despădurite alternau cu cele împădurite. Ştia că drumul principal era spre stânga şi începu să meargă în direcţia aceea. Nu se întâlni cu nimeni. Deodată, un picior i se izbi de ceva metalic şi el se opri scoţând un ţipăt de durere. La lumina slabă a dimineţii nu observase că era cât pe-aci să treacă peste o cale ferată!

Aceasta se îndrepta atât spre sud, cât şi înspre pod.

Kim Song Hun îşi zise imediat că dacă exista o cale ferată, trebuia să fie şi o gară pe undeva prin zonă.

Spre stânga sau spre dreapta.

Alesese, la întâmplare, să meargă spre dreapta şi începu să urmeze şina mergând pe balast. Douăzeci de minute mai târziu, se lumină complet de ziuă şi el observă un vagon oprit în faţa unei clădiri micuţe: gara din Nang Khai. O luă apoi pe un drum lăturalnic, continuându-şi drumul, până când ajunse în dreptul unei garnituri de vagoane de marfă oprite pe calea ferată în faţa gării. El se opri în dreptul unei uşi glisante deschise! Urcă înăuntru: totul mirosea a urină, gunoi şi tutun! Se ghemui apoi departe de uşă, în întuneric şi încercă să-şi domolească inima. Aici se simţea în siguranţă, în ciuda oricărei raţiuni. Şi mai ales, se simţea uscat: în căldura umedă a vagonului hainele lui începură să se usuce imediat. Îşi lipise spatele de unul din pereţii de

lemn şi începuse să chibzuiască: obsesia lui era să nu fie prins de conaţionalii săi. Aceştia fie l-ar fi lichidat pe loc, fie l-ar fi trimis în Coreea de Nord; în ambele cazuri pentru el ar fi venit sfârşitul.

Cu siguranţă că aceştia îl căutau neobosiţi.

Îşi spuse că cel mai sigur ar fi fost să ia un tren care să-l ducă departe de Nang Khai şi apoi, ajuns în alt oraş, să ceară ajutorul poliţiei.

Bineînţeles că nu cunoştea mersul trenurilor, dar îşi spuse că dimineaţa pleacă multe trenuri şi hotărî să aştepte.

*

* *

Malko şi Gordon Backfield veniră la pastorul Hoagland cu o idee nouă. Când acesta li se alătură, Malko îi împărtăşi planul lor.

— Trebuie să găsim un sampan şi să cercetăm malurile fluviului din locul unde s-au tras focurile de armă spre nordul podului. Kim Song Hun poate că este ascuns pe undeva.

Pastorul se îmbrăcă şi plecă cu ei. Era tocmai momentul când pescarii îşi aduceau peştele la mal. Vor găsi cu siguranţă pe cineva care să-i ducă în sus pe fluviu.

Căldura, apăsătoare, inundă zona. Ei nici măcar nu-şi luaseră micul dejun, dar nimănui nu-i era foame. În piaţă, pastorul Hoagland găsi un pescar tânăr, care pentru zece mii de baths acceptă să-i însoţească în sus pe fluviu. Ei se îmbarcară şi începură să urce de-a lungul malului mlăştinos.

Era imposibil de văzut ce se ascundea pe fundul apelor galbene ale fluviului, iar bambuşii se uneau într-un zid impenetrabil pentru ochi. Trecură pe sub marele pod, continuând să urce de-a lungul Mekong-ului. Fără prea mari speranţe. În ciuda tuturor obstacolelor, înainte de plecarea lor, pastorul telefonase la poliţie, care nu văzuse nimic.

Chaho, nord-coreeanul însărcinat să supravegheze drumul spre pod, se instală într-un restaurant în aer liber, în apropiere de maşina sa, gata oricând să dea alarma prin telefonul mobil. Era multă agitaţie în zonă: grupuri de laoţieni traversau podul pe jos pentru a cumpăra de acolo

ceea ce nu se găsea în Vientiane. Alţii se înghesuiau în autobuze, pentru a călători mai departe.

În sens invers, era o coloană, de camioane şi autovehicule, în faţa frontierei thailandeze şi a vămii. Formalităţile erau relativ simple, dar vameşii se dovedeau a fi foarte meticuloşi şi la fel de hrăpăreţi. Cu un „dar” sau o sumă de baths, urmată de o strângere discretă de mână, lucrurile se derulau mult mai repede.

În mulţimea asta era greu să găseşti pe cineva. Iar Kim Song Hun era un asiatic, ca toţi sau aproape toţi cei care se aflau acolo. Dacă acesta reuşea să se strecoare până la postul de frontieră, totul se terminase. Deşi Chaho nu era şeful misiunii, în Coreea de Nord erau pedepsiţi tot cei responsabili.

Deodată un şuierat lung îl făcuse să tresară. Un tren de pasageri traversa uşor podul. Acesta venea din Vientiane şi se îndrepta spre Thailanda. Pulsul nord-coreeanului o luă razna. Fugarii recurgeau mereu la trenuri în care se puteau ascunde uşor… Privise convoiul care trecea prin faţa lui, îndreptându-se spre sud, apoi se îndreptă spre o precupeaţă şi o întrebă în thailandeză:

— E departe gara?

— Sunt trei kilometri până acolo. Urmaţi drumul.

Se îndreptă repede spre maşină şi scoase un ţipăt de furie. Un autobuz verde plin cu laoţieni îi blocase drumul în totalitate. Zâmbind, şoferul îi făcu semn să nu se enerveze. Chaho l-ar fi omorât pe loc, dar asta nu ar fi rezolvat lucrurile. Era nevoit să aştepte, privind spre trenul care se îndrepta spre gara din Nang Khai.

*

* *

Cu cămaşa îmbibată de transpiraţia lipită de tors şi cu ochii aţintiţi spre soarele arzător, Malko era extenuat după cât scotocise malurile Mekong-ului. Deodată, observă pe malul laoţian o ambarcaţiune eşuată pe un banc de nisip care se întindea până în mijlocul fluviului.

— Haideţi să vedem! zise el.

Atent, pescarul thailandez îşi îndreptă barca spre bancul de nisip. De departe, sampanul părea părăsit. Dar, când se

apropiară, muştele le dădură de bănuit. Roiurile de muşte negre dădeau târcoale punţii.

Apoi simţiră mirosul. Era izul înfiorător al morţii. Malko şi Gordon Backfield săriră pe nisip şi se apropiară. Cele două cadavre întinse pe fundul bărcii erau acoperite de muşte. Din capul spart al uneia dintre victime, se scurgea sângele, care era supt de insectele avide. Se forţară să se uite la cadavre. Niciunul nu era al lui Kim Song Hun. Aceştia păreau a fi nişte simpli pescari laoţieni prost îmbrăcaţi. Îl sunară de îndată pe pastorul Hoagland şi îi spuseră ceea ce descoperiseră.

— Erau trei bărbaţi dacă-l socotim şi pe fugar, preciză pastorul. Lipseşte Anh.

— Probabil că a murit înecată la fel ca Kim Song Hun, concluzionă Malko.

Nu mai aveau nimic de făcut şi plecară. În timp ce coborau fluviul, pe pod apăru un tren, mergând înspre Laos.

Malko tresări. Nu se gândise deloc la tren! Dacă Kim Song Hun scăpase de la înec, poate că va încerca să ajungă la Bangkok cu trenul. Căci o mare parte din călătorie decursese astfel.

— Să ne grăbim să ajungem! îi spuse lui Gordon Backfield. Trebuie să ajungem la gară.

Şeful Biroului CIA îi transmise ordinul, în thailandeză, pescarului, care îşi porni motorul. Malko se blestemă pentru că nu se gândise la asta mai devreme. Poate că nord-coreenii îl aşteptau deja acolo.

Capitolul XIX.

Trenul de la ora şase dimineaţa cu destinaţia *Bua Yai Jonction* intră în gara din Nang Khai cu cinci minute înainte de plecare. De îndată coborî o mulţime de laoţieni, lăsând vagoanele aproape goale. Nu era un tren prea rapid: acesta staţiona aproape patru ore în *Bua Yai Jonction,* înainte de a porni spre Bangkok, unde ajungea la ora şaptesprezece şi zece minute.

Din fundul vagonului său de mărfuri, Kim Song Hun cerceta peronul. Neştiind ora de plecare a trenului, nu voia să se urce prea devreme de teamă să nu fie observat. Aşteptă, cu inima la gură, ultima strigare. Nu se mai auzea nici un zgomot în micuţa gară din mijlocul savanei. Apoi se auziră şuierăturile puternice şi scrâşnetul roţilor. Cu mişcări lente trenul se puse în mişcare. Nord-coreeanul sări rapid din vagonul de mărfuri şi o luă la fugă traversând şinele.

Tocmai se apropia de scăriţa unui vagon când auzi nişte vociferări în spatele lui: un angajat al gării tocmai îl observase şi îi striga să coboare. În Thailanda erau mulţi oameni care călătoreau fără bilet.

Fără să-l bage în seamă, Kim Song Hun reuşi să se strecoare înăuntru şi intră apoi într-un compartiment gol, cu inima bătându-i puternic. Buimac se uita la peisajul care defila în faţa lui. Totul era plat şi monoton, cu nişte copaci tăiaţi ciudat în formă de animale de-a lungul drumului paralel cu calea ferată. Îşi mai domoli puţin bătăile inimii, spunându-şi că cel mai bun lucru care i se putea întâmpla era să fie arestat de poliţie la următoarea staţie a trenului, în sfârşit ar fi fost şi el în siguranţă. Dintr-o dată uită de foamea care-l chinuia.

Chaho îşi opri maşina cu un puternic scârţâit de pneuri în faţa gării din Nang Khai în clipa în care ultimul vagon se îndepărta de gară. Cercetă peronul care era gol, cu excepţia unui angajat de care se apropia nord-coreeanul.

— Care este următoarea staţie a trenului?

— Udon Thani, în trei sferturi de oră, răspunse

thailandezul.

— Caut un prieten care probabil că se află la bord, explică coreeanul.

Angajatul dăduse din cap.

— Dacă aveţi o maşină, trebuie să mergeţi la Udon Thani.

Chaho ieşi din gară şi se îndreptă spre Guest-House. Han Ki Hong tocmai plătise factura. Nimeni nu găsi nici cel mai mic indiciu. Ideea lui Chaho îl seduse imediat pe şeful comandoului.

— Poate a plecat într-acolo, concluziona el. Oricum e în drum spre Bangkok. Să mergem.

Kim Song Hun se calmă în sfârşit. Hainele i se uscaseră şi privea defilând prin faţa lui peisajul plat din această regiune tare săracă. Decizia lui fusese luată: la prima staţie se va duce la poliţie.

Era atât de fericit că scăpase de urmăritorii săi că îi venea să cânte... Avea un singur regret: servieta cu toate dosarele zăcea acum pe fundul Mekong-ului. Din fericire mai avea multe informaţii în cap. Asta era pentru el o problemă de ordin secund: nu fugise din Phenian ca să-i ajute pe americani, ci ca să-şi salveze pielea.

*

* *

Malko şi Gordon Backfield sosiseră la gara din Nang Khai după ce trenul plecase deja. Peroanele şi sala de aşteptare erau goale. Trenul următor pleca abia la ora opt şi cincizeci şi cinci, peste aproape trei ore. Gordon Backfield descoperi un angajat într-un birou şi atunci thailandeza sa făcu adevărate minuni. Spuse adevărul: căutau un refugiat politic care tocmai trecuse graniţa laoţiană. Să fi trecut oare prin gară?

Şeful gării schiţă un zâmbet larg şi începuse să dea o lungă explicaţie tradusă imediat de american cu o voce plină de entuziasm.

— A văzut un bărbat, care se ascunsese într-un vagon de mărfuri, dând năvală în tren din mers. I-a strigat să se oprească, dar acesta se urcase în ciuda protestelor lui.

Viteazul thailandez râse în continuare. Cei de acolo erau obişnuiţi cu mizeria.

— El este cu siguranţă, concluzionă Malko. Trebuie să-l găsim încotro merge trenul?

— Întâi ajunge în Udon Thani, după care urmează alte staţii. Destinaţia finală este Bangkok.

Ieşiră în fugă din gară şi urcară în Chevrolet-ul TAHOE al ambasadei. Destinaţia era Udon Thani. Cealaltă maşină era chiar în urma lor. De ce în loc să meargă la poliţie.

Trădătorul preferase să fugă? Numai el ştia. Din fericire, traficul era foarte redus şi putură să meargă cu viteză maximă. Trenul plecase în urmă cu cincisprezece minute bune. Maşina lor trebuia să parcurgă cincizeci şi şase de kilometri într-o jumătate de oră…

*

* *

Toyota nord-coreenilor se opri în faţa gării din Udon Thani la ora şase şi patruzeci şi cinci de minute după ce parcurse cei cincizeci şi şase de kilometri în mare viteză. Han Ki Hong se îndreptă spre gară, lăsându-şi oamenii în maşină. Ajunse chiar în momentul sosirii trenului. Se amestecase în mulţime. Pe Kim Song Hun nu-l văzuse decât noaptea trecută pe Mekong şi nu-i putuse distinge chipul.

Trenul sosit din Nang Khai se opri scrâşnind din roţi la frânare, dar nu coborî nimeni. Apropiindu-se, nord-coreeanul realiză că trenul era aproape gol. Câţiva ţărani începură deja să urce. Se îndreptă spre capătul trenului când observă sărind pe peron un bărbat vizibil stingherit.

Era el! Kim Song Hun, trădătorul, omul urmărit de la Yanji, din Mongolia chineză.

Han Ki Hong îl observă, cu inima bătându-i nebuneşte. Acesta se uită în jurul lui, după care se îndreptă spre un angajat al căii ferate; conversaţia lor fu foarte scurtă şi se despărţiră imediat neputând să se înţeleagă… atunci acesta se îndreptă spre ieşirea din gară. Han Ki Hong tocmai se pregătea să-şi cheme oamenii.

*

* *

Kim Song Hun încercă să explice că el căuta o secţie de poliţie, folosindu-se de puţinele cuvinte în engleză pe care le ştia, nereuşind însă să se facă înţeles. Îşi spuse că va

avea mai mult noroc afară. Hotărâse să nu spună decât un singur cuvânt: „Police”.

Trebuia să reuşească. Altfel avea să meargă înainte până va da de poliţie. Chiar daca va trebui să comită vreun delict, pentru a fi reţinut!

Ieşi în faţa gării şi observă nişte taxiuri. Iată soluţia. Se îndreptă repede spre primul automobil şi urcă înăuntru. Şoferul se întoarse spre el şi îi zise ceva în thailandeză.

— Police, răspunse zâmbitor Kim Song Hun.

Şoferul dăduse din cap, repetă fraza, fără prea mare succes şi în cele din urmă, îi făcu enervat semn să iasă din maşina lui. Nord-coreeanul putea să refuze, dar îşi spusese că va merge pe jos.

Trecătorii rari dispărură. El o luă pe drumul spre ceea ce părea a fi centrul. Era în căutarea unei uniforme albastre.

*

* *

Gordon Backfield opri în faţa gării din Udon Thani la ora şase şi cincizeci şi două de minute şi Malko năvăli înăuntru. Privi panoul: peronul numărul 1, ora şase patruzeci şi şapte, Bua Jai Jonction-Bangkok. Chestionă un angajat:

— *The train for*[73] Bangkok?

— *Go*[74], spuse thailandezul arătând spre capătul gării.

Malko îşi impuse atunci să viziteze sala de aşteptare şi chiar şi toaletele fără să dea de nimeni. Concluzionă că nord-coreeanul nu coborâse. Apoi, gândind logic, era firesc ca acesta să-şi continue călătoria până la Bangkok. Ieşi repede şi îi dădu veste şefului CIA. Acesta se uită la ceas.

— Avem de parcurs patru sute de kilometri până în Bangkok. Şi nu avem autostradă peste tot. Asta înseamnă în jur de şapte ore de mers, dacă circulaţia nu este prea încărcată. E aproape ora şapte. Acest tren soseşte la ora şaptesprezece şi zece în Bangkok. Asta înseamnă ca avem timp suficient.

— Care este următoarea staţie de tren?

— Khon Kaen, la o sută treizeci şi şapte de kilometri de aici. Putem ajunge acolo, dar ar trebui să intrăm în oraş,

[73] Trenul spre...

[74] Dus.

ceea ce ne va face să pierdem timp. Iar Kim Song Hun nu are nici un motiv să se oprească acolo. Este în inima Siamului.

— Şi dacă este aici?

— Putem merge la poliţie, dar ne vom pierde timpul. Prefer să cer să li se telefoneze din biroul din Bangkok.

— O.K., să mergem, concluzionă Malko, cedând în faţa argumentelor lui Gordon Backfield.

*

* *

Kim Song Hun merse în jur de zece minute pe o stradă animată din Udon Thani, fără să dea de nici un om în uniformă.

Simţi că murea de sete şi de foame. Şi oboseala îl chinuia, nefiind obişnuit cu căldura aceea mistuitoare şi umedă. Deodată văzu o maşină oprindu-se de-a lungul trotuarului, aproape de el, dar nu-i dădu prea mare atenţie.

Portiera din spate se deschise şi văzuse ţâşnind un bărbat tânăr îmbrăcat în negru care se îndreptă înspre el, bruscându-i pe trecători. Kim Song Hun nu avusese nici măcar timp să se teamă. Necunoscutul îl ridică la câţiva centimetri de sol, ducându-l spre maşina al cărei portbagaj se deschise automat!

Fără să fi avut măcar timp să scoată un ţipăt, trădătorul fu aruncat în portbagaj cu o violenţă nebănuită. Capul îi fu izbit cu un obiect metalic şi el căzu inconştient când capacul portbagajului se trânti. Când îşi reveni, simţi că se sufocă; avea impresia că o gheară uriaşă îl apăsa pe inimă: îl găsiseră!

Începu să plângă convulsiv, frustrat de propria-i prostie. De ce nu rămăsese în tren? Probabil că îl urmăriseră de la gară.

Maşina prinse viteză. Sesizând diferenţa acustică, înţelese că ieşiră din oraş. Apoi, douăzeci de minute mai târziu, vehiculul încetini, avansând cu greu şi el îşi dădu seama că se aflau pe un drum neasfaltat. În sfârşit, capacul portbagajului se ridică şi el observase nişte copaci. Erau în plină junglă, pe un drum părăsit.

Portbagajul era înconjurat de mai mulţi bărbaţi, cu priviri

necruţătoare. Cel mai voinic, cu un nas încovoiat, zise:

— Sunt tovarăşul Han Ki Hong. Partidul Muncitoresc m-a însărcinat să te readuc în ţara noastră unde vei răspunde pentru crimele tale. Porc imperialist ce eşti.

Un altul îi vârî sub nas un pumnal ascuţit.

— Ieşi de acolo încet, ordonă acela.

Kim Song Hun se supuse, gândindu-se că va muri. Îi vorbiseră despre judecată ca nu cumva să facă gălăgie. Privindu-l în ochi pe bărbatul cu pumnalul, înţelese că acesta abia aştepta să-l înjunghie.

Coborî şi se sprijini de tabla fierbinte a maşinii; nu era nimeni prin preajmă. Erau în plin câmp.

— Unde sunt documentele? întrebă Han Ki Hong.

— Le-am pierdut noaptea trecută, au căzut în Mekong, răspunse Kim Song Hun.

Îi imobilizaseră mâinile cu nişte legături foarte rezistente de plastic, apoi începură să-l buzunărească, negăsind nimic în buzunarele lui. Altul se lăsă pe vine imobilizându-i gleznele în mod similar.

Însuşi Han Ki Hong îi aplică o bandă adezivă cenuşie peste gură, apoi o alta peste ochi. „Aranjat” ca un pui gata de pus la frigare, îl vârâră din nou în portbagajul care se închise imediat. Câteva clipe mai târziu, maşina porni din nou, îndreptându-se spre drumul principal. Kim Song Hun se îndrepta spre calvarul lui. Nici chinezii, nici americanii nu-l putură salva. Obosit după atâta luptă, urinase în pantaloni.

*

* *

Agenţii CIA se apropiau kilometru după kilometru şi cei doi bărbaţi conduceau cu rândul. Vederea lui Malko se întuneca din când în când. Nu mâncase nimic şi trebuia să fie atent la drumul de unde apăreau mereu tot felul de obstacole neaşteptate, ciclişti, căruţe trase de cai sau de boi sau autobuze ancestrale care mergeau cu douăzeci la oră.

Malko îşi aruncă ochii la Breitling-ul său. Tocmai ieşiră din Nakrom Ratchasima şi mai aveau de parcurs aproximativ două sute de kilometri. Dar, în apropierea Bangkok-ului, circulaţia avea să fie mai puţin fluidă.

— Ai trimis oameni la gară? întrebă Malko.

Gordon Backfield dăduse afirmativ din cap.

— Pe toţi cei care erau disponibili… Şi sunt înarmaţi.

— I-aţi prevenit pe thailandezi?

— Nu. Pe ei nu îi vom amesteca. Suntem mult prea numeroşi. În plus, dacă nu face, vreun accident, vom ajunge cu mult înaintea acelui tren nenorocit.

Era abia prânzul. Toate speranţele erau permise. În spatele lor, maşina celor patru „junior officers” abia putea ţine pasul cu ei. Malko conducea infernal… în plus, pentru că mergea pe stânga, trebuia să fie foarte atent la fiecare intersecţie şi fiecare la depăşire, vechile reflexe reveniră rapid.

Malko încercă să-şi păstreze calmul. Îşi spuse că Kim Song Hun nu putea fi decât în tren. Nord-coreenii probabil că se îndreptaseră spre Bangkok… Nenorociţii!

Ajungând la intersecţia Wan Noi, Han Ki Hong îşi simţi toţi nervii relaxaţi. Conduseseră în viteză, dar fără să fi făcut excese, pentru a nu se face remarcaţi. De acolo, drumul urma Chao Praya şi coborî drept spre Bangkok pe uriaşa Don Muang, o *freeway* cu şase benzi.

Din acel moment nu mai puteau întâmpina nici un fel de probleme. Şeful comandoului îşi savura victoria. Acum că trădătorul era în mâinile lor, nu se mai putea întâmpla nimic. Îl puteau ţine mult şi bine în ambasada lor, cât timp îi organizau extrădarea în Phenian, sau, dacă apărea vreo problemă, îl puteau strangula, urmând apoi să fie îngropat în grădina ambasadei.

Ajunseră în dreptul aeroportului internaţional. Mai aveau treizeci şi cinci de minute. Pentru că ambasada era localizată în nordul oraşului, câştigară ceva timp… într-un final ajunseră pe strada Soi Muban Suan. Han Ki Hong dădu un telefon şi, când ajunseră la ambasadă, porţile negre erau larg deschise.

Toyota intră direct în garajul ambasadei a cărui uşă se închise imediat în urma ei.

Nord-coreenii îl scoaseră pe Kim Song Hun din portbagaj şi îi desfăcură legăturile de la glezne pentru a nu fi obligaţi să-l care.

Fu dus într-o celulă amenajată într-o pivniţă care mai fusese folosită… Pe pereţi se vedeau pete de sânge, iar o saltea era aşezată pe jos lângă o găleată pentru curăţenie.

Plin de brutalitate, Han Ki Hong îi smulse benzile adezive. Kim Song Hun se împletici. Îi dăduse un pumn în stomac şi trădătorul se încovoiase. Vomită apoi nişte lichid biliar.

Han Ki Hong îl ridică în picioare ţinându-l de păr.

— Câine, zise el, pentru trădarea ta ai fost condamnat la moarte. Noi nu facem altceva decât să executăm sentinţa Tribunalului Poporului. Trebuie însă să-ţi redactezi depoziţia fără să omiţi nimic.

Era o tradiţie a nord-coreenilor moştenită de pe vremea stalinismului. Un condamnat trebuia să mărturisească totul. Pentru a fi consemnat în arhive.

— Mi-e sete, bolborosi prizonierul, la un pas de leşin.

Fără să-i răspundă. Han Ki Hong ieşi din celulă şi reveni câteva minute mai târziu cu un pahar plin în mână.

— Ţine, zise el.

Kim Song Hun apucă paharul cu o mână tremurândă şi înghiţi conţinutul dintr-o sorbire. Se aplecă imediat în jos tuşind puternic.

Era oţet pur.

— Vei primi un strop de apă când îţi vei începe depoziţia, ţipă Han Ki Hong.

Trădătorul căzu în genunchi. Ştia că tocmai trecuse de primul prag al infernului. Nimeni nu mai putea face nimic pentru el.

Capitolul XX.

Peronul era gol, cu excepţia unui convoi staţionat cu vagoane albastre, aflate într-o stare jalnică şi a unui tren care pleca spre periferie. Malko îşi coborî privirea spre Breitling-ul său. Ora cinci şi zece fix. Deşi fuseseră întârziaţi de un accident de pe traseu, urmat apoi de traversarea a două mari târguri şi, odată ajunşi în Bangkok, de traficul infernal, datorat Noului An chinezesc, reuşiseră totuşi să ajungă acolo în urmă cu o oră şi jumătate.

Gara centrală din Hualamphog se învecina cu Chinatown. Un tren apăruse, intrând încet în gară: era cel pe care-l aşteptau.

— Să mergem pe peron, spuse Malko. Se aşezară la intrarea pe peronul cu numărul trei, lângă doi poliţişti binevoitori, mai ocupaţi cu privitul fetelor decât cu supravegherea bunei desfăşurări a lucrurilor.

În sfârşit convoiul se opri. „Case officer[75]”-ii îi supravegheau pe cei care coborau pe peron pentru a preveni un atac surpriză al nord-coreenilor. Oamenii începură să coboare din tren, majoritatea erau ţărani, aşteptaţi de rudele lor. Totul durase cam zece minute. Curând nu mai rămaseră decât câţiva călători, oameni în vârstă şi familii împovărate de bagaje, Malko se întoarse spre Gordon Backfield.

— S-a terminat!

Mai aşteptară puţin, străbătând şirul de vagoane goale.

Nimeni.

— Mai este un tren care soseşte la ora douăzeci şi unu şi treizeci şi cinci de minute, îi aminti americanul.

— Vom vedea, răspunse Malko, fără nici o speranţă. Dar nu cred asta. Ori nu era el cel pe care îl văzuseră cei din Nang Khai ori nord-coreenii l-au interceptat pe traseu.

Priviră apoi maşina, cu moralul la pământ. Toată călătoria aceea pentru nimic!

---

[75] Ofiţerii de caz.

Malko era negru de furie atunci când telefonul său mobil începu să sune. Era Ling Sima.

— L-aţi găsit? întrebă ea.

— Nu, răspunse Malko.

— Eram sigură. Prietenul nostru vrea să cineze cu tine astă-seară.

— La Hang's Shark Fin?

— Nu. La Chieng Pen. Este cel mai vechi restaurant chinez din Bangkok. Este pe Rama IV, chiar în faţă la *Boxing Stadium* din Lumphini Park. La ora şapte.

*

* *

Kim Song Hun avu dreptul la o jumătate de castronel de orez şi la un sfert de pahar de apă. I se aduse în celulă o masă şi un scaun şi începu să-şi redacteze mărturia. Nord-coreenii erau deseori prea formali. Ei împuşcau oamenii, dar numai la adăpostul legii. Slavă Domnului, codul penal nord-coreean furniza numeroase posibilităţi de condamnare la moarte... Trădătorul avea un inel de oţel în jurul unei glezne legat printr-un lanţ de un ţăruş înfipt în perete.

Nici o ieşire din celulă în afara uşii din tec masiv. Clădirea ambasadei era protejată de extrateritorialitatea diplomatică şi, chiar dacă thailandezii ar fi ştiut de situaţia lui Kim Song Hun, nu ar fi putut interveni.

Han Ki Hong îl avertiză: dacă nu-l puteau extrăda în Coreea de Nord îl vor executa pe loc. „Mărturia" lui nu avea o importanţă prea mare: moartea sa va fi privită ca fiind o execuţie legală a un unui trădător.

Trădătorul începuse din nou să scrie. Acum regreta că fugise din Phenian. Nimic nu putea fi mai rău decât situaţia lui actuală. Ştia că îl vor tortura pentru a-l face să recunoască şi alte fapte de care nu se făcea vinovat. Dacă avea să vorbească imediat, l-ar tortura oricum, sub pretextul că minţea.

Îşi lăsă stiloul jos gânditor.

Singura alternativă care îi mai rămânea era sinuciderea. Trebuia doar să găsească o modalitate. Îi luaseră toate lucrurile: cureaua, şosetele şi cămaşa. Rămăsese doar într-un tricou. Se ridică şi cercetă dacă se putea strangula cu

lanţul care-l lega de zid. Imposibil: era prea scurt.

Nu-i rămânea decât o singură soluţie. Să-şi înfigă în ochi vârful stiloului cu care îşi redacta mărturia... Era greu, dar se putea realiza.

Bineînţeles că lumina – un glob protejat de un grilaj – nu se stingea niciodată. Ciuli urechea: ambasada era liniştită, ca şi cum ar fi fost nelocuită. Numai nord-coreenii reuşeau să nu facă nici un fel de zgomot, deşi locuiau unii deasupra altora. Kim Song Hun se gândi din nou la Eun-Sok, fiica lui şi îi veni să plângă. Probabil că ea era într-un lagăr, trăind în condiţii mizere.

O cheie se întoarse în încuietoare.

Era Han Ki Hong, cu o foaie de hârtie în mână. La fel de ţeapăn ca o stafie, cu părul negru pieptănat pe spate, îl privi inexpresiv.

— Tocmai am primit un mesaj de la stimatul tovarăş generalul Park Jong Il, anunţă acesta. Dânsul ne-a informat despre bănuielile care au început să circule la adresa ta. Se pare că ai delapidat mulţi bani în detrimentul Partidului Muncitoresc. Va trebui să spui unde i-ai ascuns.

Kim Song Hun era distrus.

— Tovarăşul general Park Jong Il? repetă el.

— Da. Doreşte să asiste la execuţia ta. Va trebui să spui ce ai făcut cu banii. Trebuie să ne trimită câteva informaţii.

Trădătorul nu răspunse nimic. Aşadar, superiorul său nu era în dizgraţie! Fie americanii îl minţiseră, fie coreenii fuseseră prost informaţi. Făcuse toate astea pentru nimic! Era cumplit! Îi venea să moară.

Cu capul în mâini, începu să plângă.

Neînţelegând gestul prizonierului, Han Ki Hong spuse cu duritate în glas:

— Nu te preface că ai remuşcări, câine *Maegukno.* Te vom face să spui tot.

Ieşi din celulă, lăsându-l pe Kim Song Hun consternat de-a binelea.

*

* *

Ling Sima şi Malko erau deja instalaţi într-un mic salon de la primul etaj al restaurantului Chieng Pen, când intră şeful

Sun Yee On. Acesta era îmbrăcat elegant, într-un costum de culoare închisă, cu părul aranjat şi chipul zâmbitor. Aici nu putu goli restaurantul: era prea mare... Abia intră şi chelnerii, la fel de bătrâni precum zidurile localului, începură să roiască în jurul lui. Îl întrebară cum dorea să-i fie preparate *shark fin-ele lui* preferate.

Malko şi Ling Sima comandară Peking Duck, specialitatea casei şi urmă apoi o dizertaţie despre cel mai bun mod de preparare a cărnii de răţoi. În sfârşit, fură lăsaţi singuri. Şeful Triadei Sun Yee On începu să-i ţină un lung discurs lui Ling Sima, care-l informa pe Malko.

— Unul dintre oamenii lui, care supraveghease ambasada nord-coreeană, a văzut sosind ieri, pe la prânz, o maşină cu cinci bărbaţi la bord. Erau aşteptaţi, pentru că uşile ambasadei s-au deschis cu câteva minute mai devreme.

— Nord-coreenii veneau de undeva, remarcă Malko. Nu e nimic suspect.

— Vehiculul era foarte murdar, ca şi cum ar fi străbătut un drum lung, adăugă Imalai Yodang. Acesta a intrat în curtea ambasadei şi apoi direct în garaj. De obicei îşi lasă maşinile în curte.

— Crede că l-au adus cu ei pe Kim Song Hun? întrebă Malko.

— Da.

Nu era o veste bună... Odată intrat în incinta ambasadei nu se mai putea face mare lucru. Thailandezul luase din nou cuvântul, Ling Sima traducând fiecare cuvânt al lui.

— Prietenul nostru crede că omul care a dispărut a fost asasinat de nord-coreeni, ceea ce le-a permis acestora să părăsească ambasada plutind pe *khlong* fără să fie văzuţi de nimeni.

Colonelul îşi continuă critica violentă şi Ling Sima traduse:

— A mai pierdut un om şi la Sirocco, cel căruia i s-a tăiat gâtul.

Malko crezu că înţelege mesajul şi propuse de îndată:

— Este corect ca eu să achit preţul sângelui. Prietenul nostru să ne spună la cât se ridică valoarea lui.

Europeanul cunoştea Asia şi Imalai Yodang îi aprecia

propunerea.

— Prietenul nostru îţi mulţumeşte, continua Ling Sima, dar nu este vorba de bani. El e cel care trebuie să despăgubească familiile. Totuşi, investigând, a descoperit că membrii ambasadei – diplomaţii – au deschis un mic restaurant cu specific coreean pe strada Wittayhu, Korean House.

Malko rămase mirat.

— Pentru a putea spiona ambasada americană?

Imalai Yodang înghiţi o bucată mare de *shark fin,* luă o înghiţitură de coniac şi adăugă cu un zâmbet sec.

— Nu. Au nevoie de bani. Cei din Phenian nu le dau mai nimic. Aşa că fac puţin business. În fiecare seară, sunt doi diplomaţi însărcinaţi să se ocupe de restaurant. Clienţii cred că sunt imigranţi sud-coreeni.

Categoric, Coreea de Nord era o ţară tare ciudată.

— La ce concluzie a ajuns prietenul nostru?

— A decis să răpească pe unul din cei doi diplomaţi nord-coreeni, anunţă Ling Sima. Nu e o treaba prea dificilă. Nu au nici un fel de protecţie.

— Asta nu riscă să-i facă probleme cu autorităţile thailandeze? întrebă Malko.

Ling Sima traduse şi şeful Sun Yee On începu să râdă din toată inima.

— Nimeni nu va şti nimic, iar thailandezilor puţin le pasă de coreeni, traduse chinezoaica.

Malko începu să înţeleagă unde voia să ajungă interlocutorul lor.

— Vrea să ştie dacă trădătorul din interiorul ambasadei este teafăr?

— Vrea să ştie şi asta. În primul rând însă vrea să-şi răzbune oamenii asasinaţi.

— Cum?

— Va cere un preţ al sângelui.

— Dar parcă n-aveau bani?

De data asta Imalai Yodang râse cu gura până la urechi, în felul său caracteristic. Adică fără falsă modestie.

— Cei care le rămân datori celor din Sun Yee On găsesc *întotdeauna* bani, afirmă acesta. Chiar dacă sunt foarte

săraci.

Un înger trecu tremurând de teamă şi o luă la goană într-o zbatere de aripi. În Hong-Kong, Malko văzuse metodele aplicate de Triadă. Membrii săi erau de-o ferocitate bine stăpânită, dar înspăimântătoare. În acelaşi timp, trebui să recunoască că era singura modalitate de a-i rezolva problema. În plus, prevăzu o altă posibilitate: un schimb... Dar despre aceasta preferă să nu discute cu interlocutorul lor, momentan. Se mulţumi doar să adauge:

— Coreenii sunt foarte răi...

— Noi suntem şi mai răi ca ei, ripostă Imalai Yodang.

Malko nu se mai îndoia deloc după ceea ce văzuse în Hong-Kong. Nu putu decât să dea aprobator din cap. Cel puţin avu certitudinea că Kim Song Hun se afla în ambasada Coreei de Nord.

Şeful Sun Yee On înghiţi şi ultimele aripi de rechin, după care se scuză, dând uşor din cap.

— Mă bucur că te-ai întors, spuse chinezoaica, eram neliniştită. Am ars câteva batoane de tămâie.

Fără să-i spună nimic, şoferul se îndreptă spre Shangri-La.

— Nu vreau să fiu văzută prea des cu tine în *Yeowarat,* explică ea. Serviciul din care fac parte are spioni pretutindeni.

De data asta, traversă holul cu capul sus. Abia în lift ea îl îmbrăţişă pe Malko, care realiză că avea poftă de ea. Doar simpla atingere a posteriorului ei acoperit de mătase îi provocă o erecţie. Începură să flirteze în faţa intrării, apoi chinezoaica îngenunche graţioasă în faţa lui şi îl luă în gură. După tensiunea acumulată, din cauza acelei urmăriri ratate, acele mângâieri erau ca o fântână a tinereţii.

Când făcură dragoste, Malko o luă aşa cum îi plăcea ei: în picioare, cu rochia ridicată peste şolduri. O sprijini de fereastra care dădea spre golf, ca şi cum ar fi vrut să-şi împărtăşească plăcerea întregului oraş.

*

* *

Gordon Backfield era neliniştit.

— Nu trebuie să ne amestecăm în această răpire,

recomandă el. Thailandezii vor fi furioşi.

— Categoric, recunoscu Malko. Dar dacă reuşim să demonstrăm că nu avem nimic pe conştiinţă…

*

* *

Li Do Sop şi Ki Che Woo, secretarii ambasadei nord-coreene, tocmai terminaseră de făcut bilanţul zilnic în minusculul restaurant, înghesuit între două mari clădiri de pe strada Wittayhu, când o femeie dădu năvală în grabă. Voia să i se livreze imediat o cină pentru opt persoane.

Cei doi nord-coreeni ezitară. Uneori făceau şi livrări, dar asta cerea timp. Pe de altă parte, săptămâna aceea veniturile fuseseră foarte slabe şi aveau să fie certaţi cu siguranţă de şeful lor. Tânăra femeie insista, promiţând să plătească mai mult decât preţul normal. Ea puse apoi banii pe casa de marcat.

— *Sanuk,* concluzionă Li Do Sop, daţi-ne adresa şi voi fi acolo în jumătate de oră.

Din fericire, le mai rămăseseră ingredientele necesare pentru a pregăti peştele aşa cum le ceruse femeia. Asta însemna totuşi un plus de două mii de baths în casa de marcat. Când totul fu gata, Li Do Sop aşeză farfuriile într-un coş mare de răchită şi chemă un taxi. Cartierul Bangrat nu era foarte departe.

La adresa indicată. Li Do Sop se opri în faţa unui imobil nou, cerându-i taximetristului să-l aştepte.

Intră pe holul clădirii cu coşul în mână şi sună la parter. Uşa se deschise, iar clienta îl invită să intre.

Abia avu timp să-şi pună coşul jos. Apărură apoi doi bărbaţi. Unul îl imobiliză, iar celălalt îi puse lama unui pumnal la gât.

— Să nu ţipi, ordonă acesta, că altfel îţi tai beregata.

Al doilea chinez îi puse un sac de iută în cap şi îl doborî cu o lovitură violentă de ciomag.

Părăsiră apoi apartamentul, traversând curtea, pentru a ieşi pe strada vecină, unde îi aştepta o maşină.

Diplomatul nord-coreean îşi recăpătă cunoştinţa într-o pivniţă, în faţa mai multor chinezi. Unul dintre ei îl întrebă:

— Eşti nord-coreean?

— Nu.

— Nu minţi! Te-am urmărit.

Buimăcit, Li Do Sop îşi lăsă capul în pământ, după care întrebă:

— Ce vreţi?

— Răspunsuri la nişte întrebări.

— Eu nu ştiu nimic.

Chinezul nu mai insistă.

— Vorbim mâine.

Făcu un semn şi doi dintre oamenii lui îl târâseră pe prizonier spre o cuşcă mare de un metru, cu un grilaj foarte subţire într-o parte şi zăbrele enorme. Îl aruncară înăuntru.

La început, rămase buimac, apoi un foşnet de-a lungul unui picior îl sperie. Văzuse nişte făpturi care se mişcau repede în jurul lui. Dădu o lovitură de picior şi auzi un chiţăit ascuţit.

Pielea i se acoperi de îndată de o sudoare rece. Erau şobolani! Cuşca fusese umplută cu şobolani care începură să se urce pe el. Începu să urle, dar chinezii plecaseră deja. Şobolanii erau o mână de lucru ieftină, uşor de găsit, tăcuţi şi mereu gata de atac. Mai ales atunci când erau privaţi de hrană timp de câteva zile.

Era strigător la cer! Han Ki Hong se dusese personal pentru a treia oară la restaurantul de pe strada Wittayhu, însoţit de Ki Che Woo, foarte bine păzit de membrii de la Securitatea ambasadei. Ciudata dispariţie a lui Li Do Sop părea a fi o trădare. La care Ki Che Woo fusese complice… Ideea că era o răzbunare a chinezilor cărora le uciseseră camaradul îi încolţi în minte. Dar de ce să-l ia cu ei în loc să-i taie beregata pe loc?

Era obligat să facă un raport la Phenian. Ceea ce nu va aranja deloc lucrurile. Estimă că Kim Song Hun îşi va termina depoziţia în două-trei zile. După care nu mai rămânea decât să fie executat.

Bineînţeles că nu găsiră documentele luate de acesta, dar, cel puţin, trădătorul nu ajunsese în mâinile americanilor. Han Ki Hong se întoarse la ambasadă şi trimise un lung raport spre Phenian. Pentru moment, Ki Che Woo era consemnat la ambasadă pentru a fi supravegheat!

*

* *

Li Do Sop se luptă toată noaptea cu şobolanii. Avea muşcături pe tot corpul, dar reuşi să-i stranguleze pe toţi, unul câte unul. Muşcăturile lor îl usturau, mai ales cea de la testiculul stâng. Uitase de foame şi de sete. Se simţi aproape uşurat când îi văzu pe cei doi chinezi intrând pe uşă. Aceştia deschiseră cuşca şi el avu dreptul la o porţie de orez şi apă dintr-un blid, ca un animal.

Tocmai voia să se odihnească când o chinezoaică intră în celulă. Era prost îmbrăcată, cu chip alungit, cu părul ciufulit şi avea o privire răutăcioasă. Îl sperie mai tare decât orice bărbat.

Nou-venita îl interogă în thailandeză.

— Îmi vei spune două lucruri. Ce s-a întâmplat cu unul dintre oamenii noştri care îţi supraveghea ambasada şi care nu s-a mai întors? Şi unde este trădătorul pe care l-aţi adus de la frontiera cu Laosul?

Li Do Sop nu răspunse. Fusese învăţat să-şi economisească energia. Femeia le spuse apoi câteva cuvinte însoţitorilor ei. Aceştia îi legară mâinile la spate. Înainte să-l bage din nou în cuşcă. Legat. Unul dintre ei îi tăie pantalonul şi slipul cu un cuţit. Chinezoaica privea scena cu un aer înfometat.

Celălalt chinez ieşi şi se reîntoarse cu o cutie plină cu vreo douăzeci de şobolani, pe care îi aruncă în cuşca cea mare înainte de-a închide uşa.

— Pentru că nu vrei să zici nimic, spuse chinezoaica, ei te vor mânca de viu. Vor începe de la testicule. Şobolanii adoră testiculele.

Ea nu mai avuse timp să ajungă la uşă: Li Do Sop, deja muşcat, o imploră să se întoarcă.

Capitolul XXI.

— Cu siguranţă Kim Song Hun a fost răpit, îl anunţă Malko pe Gordon Backfield. Diplomatul nord-coreean capturat de cei de la Sun Yee On a vorbit. Se află într-una din pivniţele ambasadei. Momentan îl interoghează şi probabil că îl vor executa după aceea…

Nervos, şeful Biroului CIA îşi aprinse o ţigară.

— Ce facem acum?

— Ne gândim! fu de părere Malko. Vom sta cu ochii pe ambasadă… Merg să o văd pe Ling Sima. Ea îmi va da mai multe informaţii.

Luă maşina şefului CIA pentru a putea ajunge în Yeowarat. Ling Sima purta în continuare rubinul în formă de inimă şi părea din ce în ce mai îndrăgostită. Ea i se alătură lui Malko în micul salon cu pereţii lăcuiţi în negru.

— Bărbatul pe care l-au răpit cei din Sun Yee On e interesant, spuse ea. Se numeşte Li Do Sop şi este al treilea secretar al ambasadei. Ne-a dat o informaţie care poate fi foarte utilă. Nord-coreeni se folosesc pentru a-şi transmite comunicaţiile secrete de o linie telefonică locală, despre a cărei existenţă thailandezii nu bănuiesc nimic, legată de antena lor comercială, aflată în apropiere de Rama IX. După aceea, mesajele sunt codificate şi trimise la Phenian. Iată numărul acestei linii: 2871535.

— Cum au reuşit să îl facă să vorbească? întrebase Malko plin de uimire.

Ling Sima afişă un zâmbet sălbatic.

— Cea care se ocupă de interogatoriul lui este o femeie foarte dură. Soţul ei a înşelat-o: ea i-a tăiat sexul în timp ce dormea şi l-a legat de un balon ca să-şi ia zborul… Apoi şi-a lăsat soţul să se golească de sânge.

Bun profil.

— Nu i s-a întâmplat nimic?

— Ba da, a fost condamnată la cincisprezece ani de închisoare, din care a executat opt, după care a intrat în Sun Yee On. Vrei să ştii cum îl face să vorbească.

— Nu, zise Malko. Ce vor să-i facă acelui om?

— Prietenul nostru a ordonat să fie mâncat de viu de şobolani. Vor trimite nord-coreenilor ceea ce va mai rămâne din el. Pe viitor, aceştia vor respecta Triada Sun Yee On.

*

* *

Han Ki Hong îşi muşcă buzele citind confesiunea lui Kim Song Hun. Era foarte exactă, conţinea numele trădătorilor din Ulan-Bator şi justificarea pierderii servietei sale, care conţinea documentele furate. Depoziţia se sfârşea cu o implorare adresată Preaiubitului Conducător de a o cruţa pe fiica lui Eun-Sok, care nu fusese niciodată la curent cu planurile lui de trădare şi care-şi iubea ţara.

Nu le mai rămase decât să sape o groapă în grădină şi să-l execute pe trădător. Prevăzător, Han Ki Hong dorea să-i tragă un glonţ în ceafă chiar în faţa gropii, astfel încât corpul să cadă direct în ea.

Se grăbi să ducă textul unuia dintre adjuncţii săi, pentru a fi codificat şi expediat la Phenian. Evident că mai era şi problema dispariţiei lui Li Do Sop. Prietenul lui, Ki Che Woo, aspru interogat, continua să pretindă că nu ştia nimic.

*

* *

Malko se smulse de lângă piscina de la Shangri-La. Maşina lui Gordon Backfield îl aştepta. După discuţia cu Ling Sima, îi comunică americanului informaţia exactă privind linia telefonică secretă a nord-coreenilor. Cei de la D.T.[76] se şi puseseră pe treabă. Trecuseră şase ore de atunci. Îl găsi pe şeful CIA debordând de bucurie.

— Am reuşit să ascultăm linia secretă a nord-coreenilor! Anunţă acesta şi le înregistrăm conversaţiile.

— Sunt în coreeană?

— Bineînţeles. Le trimitem spre traducere la Biroul din Seul. Iată primele informaţii interceptate. Deja traduse.

Era un mesaj foarte scurt. *Biroul de Securitate Generală* ordona ca trădătorul Kim Song Hun să fie retrimis în ţara lor pentru a fi judecat.

— Această informaţie tocmai a fost trimisă ambasadei de

[76] Departamentul Tehnic.

aici, spuse americanul bucuros. Ceea ce înseamnă că vor fi obligaţi să îl scoată pe Kim Song Hun din ambasadă.

— Cum îl pot trimite în Coreea de Nord?

— Sunt puţine navele nord-coreene care vin în Bangkok, explică americanul şi nu este nici o legătură aeriană directă cu Phenianul. Probabil că vor trece prin Beijing, unde sunt ca şi la ei acasă. Vor apela la imunitatea diplomatică. Au mai folosit metoda aceasta şi în alte ţări. Vor „repatria” un diplomat *bolnav.*

— Într-adevăr, recunoscu Malko, asta generează multiple posibilităţi… Trebuie, deci, să-l interceptăm pe Kim Song Hun între ambasadă şi aeroport. Nu vreau să mă bazez decât pe prietenii noştri chinezi în derularea acestei operaţiuni.

*

* *

Han Ki Hong nu se putea calma deloc. Ordinul din Phenian sosise exact atunci când săpaseră deja groapa lui Kim Song Hun într-una din pivniţele necimentate ale ambasadei. Nu ştia ce atitudine să adopte. Dacă le sugera şefilor săi că era riscant să-l scoată pe prizonier din ambasadă însemna că nu se simţea capabil să pună operaţiunea în practică. Ceea ce ar fi fost o *mare* prostie din partea lui. Aceasta risca apoi să se materializeze într-o telegramă de reîntoarcere în Coreea de Nord.

Singura soluţie era să accepte plin de entuziasm acea decizie înţeleaptă a superiorilor săi.

Spera ca transferul să decurgă bine.

Luă apoi de pe biroul său orarul zborurilor spre Beijing. De la Bangkok la Beijing erau mai multe zboruri zilnice. Trebuia să găsească o corespondenţă rapidă de acolo până în Phenian. Şi mai ales nu trebuiau să piardă nici un minut, de teama unui sabotaj. Se blestemă, crezând că tocmai acea confesiune completă a prizonierului pricinuise venirea acelui ordin din Phenian. Mărturisirea păruse „suspectă”, căci era foarte sinceră.

Toate astea din cauza paranoii conducătorilor nord-coreeni care vedeau trădători la tot pasul.

Într-o jumătate de oră îşi stabili itinerarul. Zilnic, la ora

unu şi douăzeci dimineaţa, era un zbor al China Airlines, pe ruta Bangkok-Beijing, care sosea la ora şase dimineaţa. Între capitala chineză şi Phenian făcea legătura doar compania nord-coreeană Koryo Airlines. Trebuia să le ceară un zbor special care să permită transferul rapid al trădătorului din Beijing.

Începu apoi să redacteze itinerarul misiunii pe care îl transmise apoi companiei comerciale care se va ocupa de punerea în practică a misiunii de extrădare. Mai erau şi alte zboruri pe timpul zilei, dar prefera orarul nocturn, când circulaţia va fi mult mai fluidă.

*

* *

Ling Sima îl ascultă mirată pe Malko.

— Este o operaţiune foarte delicată, concluziona ea. Triada Sun Yee On se poate ocupa cu siguranţă, dar va costa destul de mult, căci vor fi multe riscuri. Nord-coreenii vor fi înarmaţi şi se vor apăra. Apoi, trebuie să-l recupereze pe acel om în viaţă.

— Ştiu, recunoscu Malko, dar suntem gata să plătim. Nu vom negocia nimic. În ceea ce priveşte derularea operaţiunii, ştim că are un grad de risc ridicat. Dar dacă îl lăsam pe Kim Song Hun să plece la Phenian, nu-l vom mai revedea niciodată.

— Voi discuta această problemă cu prietenul nostru, încheie chinezoaica.

*

* *

Kim Song Hun stătea abătut în celula sa şi tresări auzind uşa deschizându-se. Nu era decât Han Ki Hong, la fel de sinistru ca de obicei.

— Tovarăşul general Kim Sol Su a decis că vei răspunde pentru crimele tale în Phenian. Vei fi aşadar transferat acolo.

Era foarte vizibil regretul acestuia că nu-l putuse executa chiar el. Kim Song Hun se gândise că era o schimbare minusculă a norocului său. În Phenian va putea pleda pentru fiica lui, Eun-Sok, deşi ştia că nu avea o şansă mai mare de unu la un milion de a fi ascultat…

*

* *

Stindardul Roşu al Sun Yee On ţinu să verifice personal detaliile misiunii. Aşezat într-un salon din restaurantul său preferat, Hang's Shark Fin, fusese cât pe ce să deseneze pe faţa de masă planul de interceptare al nord-coreenilor. După părerea lui, nu trebuiau să aştepte până când aceştia ajungeau pe *freeway,* trebuia să se acţioneze mai devreme. Pentru a ajunge la aeroport, coreenii erau *obligaţi* să o ia pe *expressway-ul* Don Muang, care avea o rampă de acces în apropierea ambasadei lor. Oamenii lui făcuseră o fotografie cu zona respectivă şi puseseră la punct un plan de acţiune. Nu-i mai rămânea decât să i le trimită lui Ling Sima, care era interfaţa prin care comunica cu „clienţii" săi, agenţii CIA.

*

* *

Kim Jil, diplomatul nord-coreean care lua în fiecare dimineaţă *Bangkok Post-ul,* se îndreptă spre cutia poştală de lângă grilajul ambasadei.. Dădu atunci peste un sac de iută aşezat în faţa gardului. Închise imediat uşa şi se duse să-l anunţe pe Han Ki Hong.

Acesta din urmă examină sacul şi, printre zăbrelele gardului, îl cercetă cu ajutorul unui baston lung. Nici un rezultat. Ezitară să-l bage în ambasadă şi, în cele din urmă, hotărâră să anunţe poliţia.

Thailandezii sosiră o jumătate de oră mai târziu împreună cu o unitate de genişti. Trecuseră mai întâi o „tigaie de prăjit" pe deasupra sacului, îl ascultară apoi cu ajutorul unei tije de metal şi, în cele din urmă, doi genişti, protejaţi de un ecran din sticlă blindată, deschiseră sacul cu ajutorul unor cleşti cu care tăiară materialul. După ce pânza fu tăiată se observă ceva ce semăna cu o mână din care nu mai rămăseseră decât oasele.

Trebuiră să-l mai deschidă puţin pentru a descoperi un schelet uman pe care mai rămăseseră încă nişte fâşii de carne. Unul dintre poliţişti îl examinase cu atenţie.

— Se pare că sunt urme de dinţi de şobolan, concluzionă acesta… Este un cadavru care probabil a fost abandonat

într-un loc şi devorat apoi de rozătoare.

Aceşti credincioşi budişti nu îşi puteră imagina cu siguranţă că şobolanii îşi devoraseră victima de *vie.* Han Ki Hong, care privea scena din cealaltă parte a gardului, înţelese că nu mai era cazul să-l caute pe Li Do Sop. Tocmai dăduseră de el.

Vestea bună era că acesta nu se făcuse vinovat de trădare.

*

* *

Malko o privi mirat pe Ling Sima:

— Prietenul nostru nu vrea bani? E totuşi o operaţiune riscantă în care poate pierde oameni.

— Bineînţeles, recunoscu chinezoaica, ar vrea doar ca CIA să-i facă un mic serviciu.

— Care?

— În câteva zile – îţi voi comunica eu data – un convoi cu buşteni de lemn va trece frontiera între Birmania şi Thailanda la Mae-Sai, la nord de Chieng Rai. Doreşte ca acel convoi să nu fie controlat de thailandezi. E vorba de un trafic inocent în care sunt amestecaţi anumiţi prieteni ai lui. Acel lemn nu are licenţă de import.

— Ce pot face americanii?

Ea zâmbi.

— Generalul Khop Kong care conduce vămile este în relaţii foarte bune cu agenţii CIA, pe care îi lasă să aprovizioneze anumite grupări anti-birmaneze. Nu le poate refuza nimic prietenilor săi.

— Îl voi informa pe şeful Biroului, promise Malko. Nu ar trebui să fie nici o problemă.

— Când vei şti ziua plecării lui Kim Song Hun, să mă anunţi, concluzionă ea.

Malko plecase destul de mulţumit din Yeowarat. Lucrurile mergeau bine, nord-coreeni nici nu bănuiau că comunicaţiile lor fuseseră interceptate. De cum ajunse în biroul lui Gordon Backfield acesta îi spuse:

— Gata: ambasada nord-coreeană a rezervat trei locuri la clasa business pentru un zbor al China Airlines spre Beijing pentru poimâine dimineaţă, la ora unu şi jumătate. Din

Beijing, îl vor expedia pe trădător la Phenian cu un zbor al cărui orar îl pot modifica după bunul lor plac.

— Imalai Yodang este gata, răspunse Malko. Nu vrea să fie plătit, cere doar un mic serviciu.

Îi explicase apoi despre ce era vorba şi americanul păruse că se sufocă.

— Buşteni de lemn! Priveşte!

Îl dusese apoi în faţa unei hărţi mari a Thailandei. Aproape de graniţa, la Mae-Sai, o zonă era însemnată cu un cerc roşu.

— Aici este Han-Taok, explică americanul, unul dintre cele mai importante laboratoare de preparare a heroinei. Locul este controlat de Khun Sa, regele opiumului, care locuieşte în Rangoon. Este un bun prieten al lui Imalai Yodang…

Altfel spus, şeful Sun Yee On le ceruse americanilor să-i faciliteze trecerea unei încărcături de heroină. În asta consta „micul favor” …

— Ce să-i spun? întrebă Malko.

Gordon Backfield îl privi fix. Pungile de sub ochii lui păreau mult mai pronunţate ca de obicei.

— Îi spui „da”! exclamă el. Trebuie să-l recuperăm pe Kim Song Hun. Este un ordin dat de Casa Albă.

Capitolul XXII.

Într-una din sălile de conferinţă ale ambasadei Coreei de Nord, transformată în atelier, se desfăşurau neîncetat o serie de activităţi. Era ora şapte seara şi plecarea spre aeroport fusese fixată la miezul nopţii, pentru că avionul avea să decoleze spre Beijing la ora unu şi douăzeci. După mai multe discuţii. Han Ki Hong, urmând instrucţiunile celor din Phenian, decise să procedeze cu Kim Song Hun cum procedase de obicei cu diplomaţii nord-coreeni „anti-partid”, sau declaraţi ca atare de serviciile Securităţii de Stat prezenţi în ambasade.

„Îndreptarea” celor care erau împotriva partidului.

Kim Song Hun, adus la etaj din pivniţă, urma să fie „îndreptat” din cap până în picioare. După ce fu dezbrăcat, îi înfăşurară tot corpul în tifon, peste care un „agent special” venit din Phenian puse ghips proaspăt, care se uscă rapid.

Ceea ce îl imobiliză imediat. I se administră apoi un somnifer care-l lăsă inconştient. Peste ghips i se puseră nişte bandaje pentru a putea fi prezentat celor de la Imigrări ca fiind o persoană cu arsuri grave, victimă a unui accident domestic.

Cei patru agenţi speciali care supravieţuiră, veniţi din Phenian, vor pleca cu el, asigurându-le protecţia pe durata transportului. Atât ambasadorul în persoană, cât şi Han Ki Hong, responsabilul cu Securitatea de Stat în ambasadă, aveau să însoţească convoiul la aeroport. Fusese rezervată o ambulanţă, care avea să fie precedată de maşina ambasadorului cu numerele de înmatriculare ale Corpului Diplomatic. Era singura neconcordanţă din sistem, căci ambulanţa avea numere thailandeze.

Într-o oră, ghipsul de pe corpul lui Kim Song Hun fusese finisat. Trădătorul ameţit de somnifere nu mai era conştient. Fu apoi înfăşurat într-un cearşaf şi aşezat pe o targă şi nu le mai rămânea decât să-l vâre în ambulanţă. Aşa avea să se sfârşească lunga lui călătorie. Nord-coreenii pierduseră doi

oameni, un agent special şi un diplomat de rangul al doilea, torturat şi ucis de chinezi. Nu era un preţ prea mare...

Han Ki Hong trimise o telegramă codificată la Phenian, anunţând că totul fusese pregătit pentru drum. Ceru de asemenea un avion al Koryo Airlines la Beijing.

Apoi se întoarse să se odihnească în biroul lui. Îşi dorea să vadă avionul decolând. Doar atunci avea să poată dormi liniştit. În plus, prezenţa „agenţilor speciali" îl enerva. Aceştia erau mult mai paranoici decât ceilalţi, ascultând toate discuţiile, până la cele mai neînsemnate aluzii.

Erau nişte câini de pază îndoctrinaţi.

Ambulanţa trebuia să sosească la ora unsprezece. După ce aveau să-l urce la bordul ei pe „bolnav", convoiul avea să se pună în mişcare.

*

* *

Ascuns în grădina unei vile de lângă stradă, Hu Ban Soan, un membru al Sun Yee On, observa gardul ambasadei Coreei de Nord. Clădirea era întunecată, ca şi cum ar fi fost abandonată. Niciun semn de viaţă. Rolul lui era să prevină echipa, aflată la câţiva kilometri depărtare, chiar înainte de rampa de acces spre „Second Stage expressway", de pe magistrala Rama IX. Pe acea rampă se afla echipa de intervenţie a Triadei. Era noapte, pe un drum lipsit de trafic, înconjurat de imobile pline de birouri. Maşini şi camioane erau staţionate pe *expressway,* chiar în faţa rampei de acces.

Acolo aveau să dea lovitura.

De la ambasadă, drumul dura cam zece minute. La ieşirea de pe stradă maşinile aveau să o ia spre stânga, pe bulevardul Patthanakan, apoi, spre dreapta, pentru a ajunge pe Rama IX şi, din nou, la stânga. Rampa se afla chiar după spitalul Phatnaya. Hu Ban Soan observă un vehicul care urca de-a lungul străzii şi trecu prin faţa lui. Avu timp să observe crucea roşie a unei ambulanţe.

Maşina îşi continuă drumul şi se opri în faţa ambasadei Coreei de Nord, ale cărei uşi se deschiseră în linişte şi se închiseră de îndată.

Pândarul îşi deschise imediat celularul. Îi alertă pe cei din

eşalonul de cavalerie al Sun Yee On. Era ora unsprezece. Zece minute mai târziu, ambulanţa ieşi din ambasadă, urmată de o mare Toyota cu numerele de înmatriculare albăstrui ale Corpului Diplomatic. Pândarul transmise imediat informaţia.

*

* *

Han Ki Hong se aşeză lângă Chun Kee Won, şoferul ambulanţei, om de bună-credinţă, care credea că transportă un rănit.

În cealaltă maşină se aflau ambasadorul şi cei patru agenţi speciali.

Pulsul nord-coreeanului începu să crească din ce în ce mai tare odată cu trecerea dincolo de gardurile ambasadei. Vederea străzii goale îi dăduse puţină siguranţă. Ambulanţa merse încet, pentru a nu depăşi maşina de siguranţă. Se îndreptară spre bulevardul Patthanakan, apoi trecură din nou pe o altă stradă, ajungând în cele din urmă pe Rama IX. În acel loc, începea o arteră de circulaţie cu două sensuri, separate de metereze amplasate în zona centrală. Circulaţia era redusă. Când trecură prin faţa spitalului Phatnaya, Han Ki Hong se simţi puţin mai liniştit: ceea ce fusese mai greu trecuse. Ghişeul de plată al rampei spre *expressway* era la mai puţin de o sută de metri depărtare.

Acum, expressway-ul era în dreapta, pe deasupra capetelor lor, susţinută de stâlpi enormi din beton.

Ambulanţa începuse să urce rampa. Han Ki Hong aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi crezu că i se oprise inima în piept: un enorm mastodont întunecat tocmai ieşise din parcarea amenajată pe *expressway.* Era un camion care lovi Toyota ambasadorului, aruncând-o de cealaltă parte a şoselei!

Nord-coreeanul scoase un ţipăt ştrangulat şi, instinctiv, şoferul ambulanţei frână.

Han Ki Hong ezită câteva secunde şi alese în cele din urmă soluţia cea mai înţeleaptă: să meargă înainte împreună cu preţioasa lui încărcătură. Dar şoferul ambulanţei, văzând ceea ce se întâmplase în spatele lui, opri şi coborî din maşină. Han Ki Hong trecu imediat în locul

acestuia, îngrozit, văzu camionul dând câţiva metri înapoi pentru ca după acesta să se năpustească ca un berbec din nou asupra Toyotei.

Se întoarse pentru a-şi lua pistolul pe care-l ţinea în servietă, dar se trezi nas în nas cu un bărbat mascat, înarmat cu un revolver uriaş, care-şi lipi ţeava de fruntea lui.

Nişte siluete ieşiră ca nişte şobolani din zona întunecată de sub *expressway.* Nişte zgomote de focuri de armă se auziră venind dinspre Toyota.

„Agenţii speciali" se apărară.

Han Ki Hong, neutralizat, nu mai ştia ce să facă. Îl observă pe şoferul ambulanţei care ezita, imobilizat între cele două maşini.

*

* *

Chun Kee Won, şoferul ambulanţei, văzu ivindu-se din întuneric un bărbat care îndrepta un pistol spre el.

— Fugi, îi spuse în thailandeză. Fugi de aici sau te omor… Nefericitul nu mai ezită şi îşi luă picioarele la spinare, îndreptându-se în direcţia opusă *expressway-ului.*

Han Ki Hong, ţinut în continuare la respect de bărbatul cu mască, văzu deodată un bărbat care alerga spre ambulanţă şi se instală la volan. Ambulanţa porni spre intrarea pe autostradă, opri câteva secunde în dreptul ghişeului unde se plătea taxa de intrare pe pod şi se pierdu apoi în circulaţia de pe *expressway.*

Bărbatul care-l ameninţase pe Han Ki Hong se dădu înapoi dispărând în întuneric. Mai multe siluete ieşiră apoi din Toyota zdrobită. „Agenţii speciali" se năpustiră asupra camionului staţionat în mijlocul şoselei. Cabina era goală! Toţi agresorii dispăruseră. Ambasadorul Coreei de Nord, blocat în maşina cu portierele deformate, avea bazinul fracturat şi urla de durere. Maşinile care se îndreptau spre *expressway* opriră şi şoferii lor întrebară ce se întâmplase. Unul dintre „agenţii speciali" alergă spre Han Ki Hong.

— Tovarăşe Han, unde este ambulanţa? Nord-coreeanul era atât de şocat încât nu putu răspunde. Când sosise poliţia, alertată de vameşul de pod, găsi un om rănit uşor şi

doi răniţi grav, printre care şi ambasadorul Coreei de Nord, domnul Ryom Chol Jun, aflat în Toyota oficială. Nici urmă de agresori.

Descoperiră foarte repede că ambulanţa fusese furată de pe un şantier. Nord-coreenii păreau şocaţi şi pretinseră că fusese răpit unul dintre ai lor. În cele din urmă, aceştia dădură numărul de înmatriculare al ambulanţei şi se dădu imediat alerta.

O altă ambulanţă sosi puţin mai târziu, ducându-i pe cei care erau răniţi grav la spitalul din apropiere. Han Ki Hong fu însoţit la ambasadă de o maşină a poliţiei.

Abia ajuns în biroul său, îl trezi pe cel însărcinat cu codificarea informaţiilor şi trimise un mesaj la Phenian.

Viitorul lui nu era prea luminos.

*

* *

Furgoneta gri cu numerele de înmatriculare ale Corpului Diplomatic intră în trombă în Ambasada americană şi porţile se închiseră de îndată în spatele ei. Vehiculul se opri în spate, unde fu întâmpinat de o duzină de oameni. Malko şi Gordon Backfield se dădură jos şi deschiseră portierele din spate, descoperind targa.

— Duceţi-l la subsol! ordonă şeful Biroului. Să i se facă imediat un check-up.

Ambulanţa fu abandonată în apropiere de gara din Bang Sue, după ce părăsiseră *expressway-ul.* Bărbatul care condusese, un chinez din Sun Yee On, purtase mănuşi. Malko şi şeful CIA coborâră la rândul lor în infirmeria ambasadei, unde doi medici şi nişte infirmiere se agitau în jurul trădătorului nord-coreean. Malko îi privi chipul împăcat. Nu se gândise niciodată că avea să-l vadă în carne şi oase. Deja i se prelevase o probă de sânge. Unul dintre medici distruse platoşa de ghips pentru a-l putea consulta. Se întoarse spre cei doi.

— Pulsul lui este regulat – cincizeci şi cinci – şi respiră bine. Cu siguranţă că a fost drogat. Trebuie să fie ţinut la căldură şi să i se administreze un tonic cardiac. Reveniţi în două ore, cred că atunci va fi treaz.

Gordon Backfield şi Malko urcară în biroul şefului. Acesta

deja expediase un mesaj „flash” protejat spre Langley. Se lăsă apoi să cadă pe un fotoliu de piele, scoţând un suspin profund.

— *My God!* Am crezut că sunt pe cale să fac infarct. Chinezii aia sunt incredibili! Adevăraţi profesionişti.

Ei urmăriseră scena mai de departe şi văzuseră camionul ţâşnind ca un armăsar pursânge. Americanul adăugă apoi:

— Mă întreb unde sunt actele? Probabil că au rămas la ceilalţi.

Niciodată nu era mulţumit.

Malko nu se mai gândi la nimic. Imediat după atac, o sună pe Ling Sima, care se culcase deja. Vor sărbători victoria a doua zi.

Unul dintre medicii din ambasadă sosi o jumătate de oră mai târziu.

— Puteţi să mergeţi să vă culcaţi, anunţă acesta. I-am făcut nişte analize. I-au dat o doză de Lexomil, care ar fi doborât şi un elefant. Va dormi până mâine dimineaţă.

Malko fu escortat la Shangri-La într-o limuzină blindată, însoţit de nişte „baby-sitters”. Când venea vorba de nord-coreeni, nu se ştia niciodată. Portarul de noapte îi zâmbi şi îl întrebă:

— *You had a good evening, sir?*[77]

— *Perfect,* răspunse Malko.

Era abia ora unu noaptea. Cu nervii întinşi la maxim, nu avea chef să doarmă şi se vârâse sub dus.

*

* *

Era ora zece dimineaţa când Malko trecu din nou dincolo de gardurile ambasadei americane. Ziarele nu pomeneau deocamdată despre incident, dar radiourile şi televiziunile vorbeau în gura mare. Găsiseră ambulanţa goală, iar şoferul acesteia se prezentase dintr-o dată la poliţie. Mărturia lui nu clarificase lucrurile. Acesta declara că fusese ameninţat de un bărbat mascat care-i ordonase să o ia la fugă, ceea ce şi făcuse.

Ambasada Coreei de Sud tocmai dăduse publicităţii un comunicat la agenţia Kyodo spunând că nu avea nici o

[77] Aţi avut o seară plăcută, domnule?

legătură cu acel incident.

Cum nord-coreenii nu beneficiau de o presă favorabilă în Thailanda, jurnaliştii emiseră tot felul de ipoteze. Bineînţeles că un purtător de cuvânt al ambasadei le spusese ziariştilor că fuseseră victimele răpirii unuia dintre diplomaţii lor. Ceea ce amuzase pe toată lumea. În 1999, ei fuseseră cei care răpiseră o familie întreagă pe care o trecuseră clandestin în Laos.

Gordon Backfield îl întâmpină pe Malko tropăind din picioare, înghiţind cafea după cafea.

— E treaz! anunţă acesta şi foarte agitat, după părerea medicilor.

— Probabil că se întreabă unde se află… Ai un translator?

— Da. Aşteaptă jos.

Coborâră la subsol, unde-l găsiseră pe translator. Domnul Kim, un coreean scund şi grăsuţ, puţin cam chel şi care purta ochelari. Toţi trei intrară în camera lui Kim Song Hun. Nord-coreeanul era într-adevăr treaz, cu capul sprijinit pe pernă şi le aruncă o privire suspicioasă.

Arborând cel mai cald zâmbet al său, Gordon Backfield spusese în engleză:

— Domnule Kim Song Hun, vă urez bun venit pe teritoriul american. De acum sunteţi sub protecţia noastră. Sunt şeful Central Intelligence Agency din Bangkok. Noi am făcut tot posibilul pentru a vă smulge din ghearele prietenilor dumneavoastră.

Cu un zâmbet similar pe buze, translatorul tradusese. Urmă apoi o tăcere scurtă după care Kim Song Hun mormăi o frază scurtă care-i şterse translatorului zâmbetul de pe buze. Acesta, nemulţumit, se întoarse spre şeful Biroului.

— A spus că: „Lasă-mă în pace, porc imperialist american”.

Capitolul XXIII.

Mirat, Gordon Backfield se întoarse spre Malko.

— Încă mai este sub efectul drogurilor!

Deodată, trădătorul începu să vocifereze, în faţa translatorului speriat care nu mai reuşea să traducă! Continuă apoi cu frânturi de fraze:

— A spus că este vina voastră că fiica lui este într-un lagăr de muncă şi că n-o va mai revedea niciodată. Că l-aţi minţit! Că Preaiubitul Conducător are dreptate, toţi americanii sunt nişte porci! Vrea să moară, este singurul mod în care îşi poate salva fiica. Vrea să fie singur!

Gordon Backfield se aşeză pe un scaun, îndoindu-şi picioarele. Apoi Kim Song Hun se întoarse pe o parte şi plânse, cu capul în pernă. Translatorul nu mai ştia unde să se aşeze. Deodată, Kim Song Hun se ridică, de parcă ar fi fost propulsat de un resort şi ţâşni, în pijama, spre uşă. Nu le fu prea greu celor trei să-l prindă şi să-l aşeze pe patul său.

— A spus că vrea să se arunce pe fereastră! Că l-aţi răpit, explică translatorul.

Gordon Backfield nu se mai oprea din bombănit:

— *My God! Oh’my God!*

Lumea se clătina. Categoric, mai era un element necunoscut. Malko decise să ia taurul de coarne:

— Gordon, spuse europeanul, lasă-mă singur cu el şi cu translatorul, voi încerca să aflu ce se întâmplă.

Americanul ieşise imediat. Era supărat. Se chinuise atât de mult pentru a pune mâna pe un adversar nerecunoscător. Nu era momentul să-l întrebe despre documente.

Malko aşteptă câteva clipe înainte de a-i spune translatorului:

— Explicaţi-i că nu sunt american, că eu sunt cel care i-a înlesnit călătoria când a traversat China, prin intermediul unor prieteni.

Domnul Kim începu să traducă cuvintele unul câte unul,

iar Kim Song Hun acceptă să se întoarcă cu faţa către ei şi îi aruncă lui Malko o privire întunecată. Acesta îi zâmbi întrebând:

— Vorbiţi-mi de fiica dumneavoastră. Unde este ea?

Kim Song Hun mai rezistă câteva minute, apoi începu să plângă. Era din ce în ce mai agitat.

— Fiica lui a fost cu siguranţă arestată la aflarea veştii despre trădarea lui. Aşa este legea în ţara lui. O trimise în China ca să cunoască lumea. Acum, ea va putrezi ani de zile într-un lagăr de muncă silnică sau va muri din cauza epuizării.

— Nu este ceva surprinzător, chiar dacă este un lucru cumplit, răspunse Malko. Ştia că asta avea să se întâmple dacă se făcea vinovat de trădare.

Abia termină translatorul de tradus şi Kim Song Hun deveni isteric. Povesti printre suspine cum fusese făcut să creadă că şeful lui fusese îndepărtat din funcţie, cum i se spusese să plece cât mai repede posibil! Nici măcar nu putuse să încerce să-şi recupereze fiica.

Niciodată nu avea să-şi ierte lucrul acesta…

Sfârşi în lacrimi.

Malko se simţea foarte ruşinat. Nici măcar Gordon Backfield nu era, probabil, la curent cu acest lucru. Biroul CIA din Ulan-Bator putuse fi prost informat. Sau îl indusese cu bună ştiinţă în eroare pe nord-coreean. Nu mai conta: important era să dezlege misterul. Îşi lăsă interlocutorul să se mai calmeze şi apoi spuse:

— Poate că, a fost din vina unei proaste informări. Se mai întâmplă. În orice caz, atunci când v-am recuperat, vă îndreptaţi spre o moarte sigură…

De data asta, trădătorul aprobă dând din cap, completând de îndată:

— Aşa este, dar în Phenian puteam să pledez pentru fiica mea. Puteam încerca să-i obţin libertatea în schimbul unor informaţii…

Malko începu să înţeleagă mai bine.

— Ce vreţi să faceţi? întrebă el.

— Vreau să mor. Să ştie că nu sunt un trădător. Voi face greva foamei… Sau mă voi arunca pe fereastră.

Din nou, se întoarse cu spatele şi Malko hotărî să mai rămână puţin acolo.

Înainte de a părăsi etajul, le ceru infirmierelor să nu-l lase singur.

Gordon Backfield îl aştepta în biroul său.

— A spus lucruri interesante? întrebă acesta. Putem începe prelevarea de informaţii?

— Cred că avem o problemă, spuse serios Malko. Nu numai că nu-l putem interoga, dar vrea să se sinucidă şi e foarte serios.

Când termină cu explicaţiile, Gordon Backfield era copleşit.

— Ce putem face? Nu-l putem tortura ca să îl facem să vorbească!

— Bineînţeles că nu, recunoscu Malko. Cred că răspunsul său are legătură cu fiica lui.

— Adică?

— Încă nu ştiu.

Îşi spuse că Ling Sima i-ar fi putut da un sfat. Nu avea chef să ia micul dejun în compania americanului.

*

* *

Trei telegrame codificate sosiră din Phenian în acea dimineaţă. Primele două conţineau numai ameninţări şi reproşuri.

Când o deschise pe cea de-a treia, Hang Ki Hong simţi că i se opreşte inima.

„Generalul Kim Sol Su îi ordonă tovarăşului Hang Ki Hong să îl readucă urgent pe trădătorul Kim Song Hun în ambasada noastră. Dacă nu va reuşi, va fi chemat la Phenian pentru a da explicaţii celui de al Unsprezecelea Comandament”.

Cel însărcinat cu recuperarea trădătorilor.

Era o condamnare la moarte.

Îşi privi mâinile cum tremurau. Deşi nu apăru nici un comunicat despre triumful ambasadei americane, nu îşi făcu iluzii: fusese opera lor, ajutaţi de „localnici”. Dar, nu mai era nici o modalitate de a-l recupera pe fugar, în afara celei de a ataca enorma ambasada americană de pe strada

Wittayhu.

Se auziră nişte bătăi la uşă şi un membru al Securităţii ambasadei îşi vârî capul prin batant, aruncându-i o privire ostilă. Deja fusese pus sub supraveghere.

*

* *

Ling Sima îl ascultă pe Malko jucându-se cu rubinul în formă de inimă. Nu luaseră micul dejun, de cum sosiră la Shangri-La făcură dragoste. Pasiunea chinezoaicei nu se răcise deloc. În timp ce Malko îi mângâia sânii, ea spuse:

— Dacă fiica lui Kim Song Hun mai este încă în viaţă, ar trebui să le propunem un schimb.

Malko tresări.

— Ar însemna să-l trimitem la moarte.

— Ce vreţi de la acest om? Vreţi să îi ştiţi secretele. Propuneţi-i să plece la Phenian dacă coreeni îi vor elibera fiica. Poate că asta vrea. Ar fi un sacrificiu util... Vrei să le fac o propunere nord-coreenilor?

— Tu?

— Da. E nevoie de un intermediar, nu vor accepta niciodată să vorbească direct cu americanii. Pot să le cer aprobarea celor din Beijing. Este o misiune „umanitară”.

— Lasă-mă să vorbesc întâi cu el, zise Malko.

— Bine, dar înainte, vreau să facem dragoste.

*

* *

Kim Song Hun slăbise şi mai mult. Refuza să se hrănească, nu băuse decât puţină apă. Malko îl vizita de două ori pe zi, fără să observe vreo schimbare. De data asta, cel puţin, avea să-i facă o propunere. Se întoarse spre domnul Kim.

— Întrebaţi-l dacă e vreo modalitate de a şti dacă fiica lui mai e în viaţă?

Răspunsul veni foarte repede.

— Ar trebui să îi telefoneze, dar este imposibil. De ce?

— Ar fi el gata să se întoarcă în Coreea de Nord pentru a-şi salva fiica?

Răspunsul veni imediat: „Da”.

Malko hotărî să meargă puţin mai departe. Trebuia să fie

sigur, înainte de a vorbi cu nord-coreenii.

— Acceptaţi să le spuneţi americanilor tot ceea ce ştiţi despre Biroul 39, cu condiţia efectuării acestui schimb? întrebă el.

— Da, traduse translatorul, dar nu am încredere nici în ei, nici în dumneavoastră.

Se anunţau nişte negocieri delicate... Tocmai se pregătea să iasă din cameră când Kim Song Hun spuse câteva cuvinte.

— A spus că are încredere în dumneavoastră! zise translatorul.

*

* *

— Ar fi bine ca acest lucru să nu se ştie niciodată, suspina Gordon Backfield. Dacă se află ca am înapoiat nord-coreenilor un trădător, toate organizaţiile care militează pentru Drepturile Omului ne vor sări în cap.

— A fost decizia *lui,* corectă Malko. Şi o face pentru a-şi salva fiica.

*

* *

— Am primit aprobarea celor din Beijing, anunţă, Ling Sima. Sunt foarte bucuroşi. Vor juca un rol pozitiv... îi vor preveni în mod oficial pe nord-coreenii din Beijing că am fost autorizată de Guo*ambu să* port acele discuţii.

— Când începi?

— Mi se va transmite un număr de telefon, de aici, din ambasadă şi numele persoanei autorizate să desfăşoare negocierea.

— Nu acceptăm nimic, avertiză Malko, până nu avem o dovadă că Eun-Sok este în viaţă.

*

* *

Trecură douăzeci şi patru de ore. Sună telefonul: era Ling... Sima.

— Am reuşit ceva, anunţă ea. Au acceptat să ne dea o dovadă că este în viaţă, dar nu vor să telefoneze la ambasada americană.

— Unde, atunci?

— La mine.

— Americanii nu îl vor lăsa niciodată pe Kim Song Hun să iasă din ambasadă, obiectă Malko; ar putea fi o capcană a nord-coreenilor. Merg să aflu dacă este o modalitate tehnică de a lega numărul tău de ambasadă.

— Trebuie să vă grăbiţi.

— E posibil, aprobă Gordon Backfield, i-am întrebat pe cei de la D.T. Vor „trage” o linie. Ceilalţi vor forma numărul prietenei tale, dar telefonul va suna aici. După aceea vom demonta linia.

— Foarte bine, îl anunţ pe Kim Song Hun. Trădătorul era ca de obicei în camera lui. Malko coborî şi îl anunţă:

— Mâine veţi putea vorbi cu fiica dumneavoastră. Lui Kim Song Hun nu-i venea să creadă.

— Cum aţi reuşit?

— Cred că nord-coreenii vor să vă recupereze cât mai repede.

— Ştiu ce mă aşteaptă, recunoscu trădătorul. Dar dacă o pot salva pe Eun-Sok, voi muri în pace.

— Voi face tot posibilul, promise Malko. Chinezoaica, cea care ne ajută, este demnă de încredere. Deja am făcut primul pas.

Părăsise subsolul şi urcă în biroul şefului de Birou, de unde o sună pe Ling Sima.

— Te sun eu, spuse ea.

Sună douăzeci de minute mai târziu.

— Mâine, spuse ea, comunicarea va fi stabilită la ora zece, ora Bangkok-ului. Aveţi dreptul la cinci minute de conversaţie. După aceea, aceasta va fi automat întreruptă.

*

* *

Kim Song Hun aştepta, cu mâna pe receptorul telefonului care-i fusese adus în cameră. Într-o oră, mulţumită celor din D.T., linia Ling Simei fu „deviată” pe alt număr de telefon. Era ora zece fără un minut.

Telefonul sună la zece fix. Kim Song Hun se forţă să aştepte până la cea de-a treia sonerie înainte de a ridica receptorul. Malko îi văzu chipul luminându-se şi îl trase pe translator de mânecă, făcându-l să iasă. Pe culoar se

întoarse spre acesta.

— Sunt cele mai importante cinci minute din viaţa lui. Îl vor costa foarte scump. Are dreptul să se bucure de ele din plin.

Aşteptară dincolo de uşă. La ora zece şi zece reveniră în cameră. Kim Song Hun avea ochii închişi şi chipul împăcat. Deschisese ochi şi spuse câteva cuvinte.

— Vrea să vă mulţumească, spuse translatorul. Graţie dumneavoastră, a redescoperit gustul vieţii. Ea este în viaţă. Acum trebuie să o salvăm.

Malko avea un nod în gât. Rar întâlnise oameni care, de bunăvoie, îşi sacrificau propria viaţă. Era minunat şi îngrozitor în acelaşi timp.

Nu-i mai rămânea decât să se ocupe de detalii. Era un proverb german care spunea că: „Diavolul este în detalii”. Niciodată acest lucru nu fusese mai adevărat.

— Vă vom salva fiica, promise el. Acum sunteţi gata să spuneţi tot ce ştiţi despre activităţile Biroului 39? Pentru americani aceasta este o condiţie *sine qua non.* Treaba mea este să mă ocup de realizarea schimbului.

— Sunt gata, zise nord-coreeanul. Trimiteţi-mi pe cineva când doriţi dumneavoastră. Voi spune tot ceea ce ştiu.

*

* *

Hang Ki Hong fu cel care primise ordinul de la Phenian de a desfăşura negocierile. Sau mai bine zis să se stabilească cum aveau să decurgă lucrurile. Îi reveni speranţa. Dacă chinezii se implicaseră în această problemă, aceştia vor face tot posibilul ca lucrurile să meargă bine. Număra zilele.

În ceea ce-l privea pe el, totul era foarte simplu. Îi va fi predat trădătorul, pe care îl va însoţi cu avionul până la Beijing. Restul îl depăşea.

*

* *

— Onoarea mea este în joc, spuse grav Malko. Trebuie să fim absolut siguri că nord-coreeni nu pun la cale vreo manipulare. Omul ăsta are încredere în mine. Cum vor decurge lucrurile?

— Cred că cel mai bine ar fi să facem o schimbare în doi

timpi. Întâi o vom scoate pe fată din Coreea de Nord.

— Unde vrei să o ducem?

— La Beijing, la noi. Nord-coreenii vor accepta acest lucru. Apoi, când tatăl ei va fi în avion, o vom lăsa să plece unde vrea ea.

— Aşadar nu se vor vedea de loc…

Ling Sima dădu din cap.

— Cred că e mai bine aşa. Ar fi prea greu pentru amândoi.

— Ai dreptate, recunoscu Malko. Dar cum putem fi siguri că cei din *Guoambu* se vor ţine de cuvânt?

— Garantez eu, zise chinezoaica. Nu este în interesul lor. Ei doar vor face un serviciu celor două părţi. Când Eun-Sok va fi în Beijing, te voi anunţa eu. Restul va merge de la sine. Trebuie să se termine repede.

*

* *

— Ne-a dat nişte, nume, anunţă Gordon Backfield. Tipul ăsta valorează aur. Încetul cu încetul, ne-a destăinuit toată organizarea financiară a Biroului 39. Cu aceste informaţii o să-i putem sugruma din punct de vedere financiar pe porcii ăia.

— Ce s-a ales de documentele pe care le adusese cu el?

— Ar trebui să secăm Mekong-ul pentru a le recupera. Le-a pierdut în timpul traversării. Dacă le păstra se îneca…

Malko îi lămuri cum stăteau lucrurile cu Ling Sima.

— Grăbeşte-te şi fă-l să vorbească, avertiză el. De cum va ajunge fiica lui în Beijing, chinezii vor grăbi foarte mult lucrurile şi nu vom putea întârzia schimbul.

— Cred că mâine dimineaţă se va termina totul, spuse americanul. Am chemat doi tipi din Langley care cunosc cazul. Unul din ei vorbeşte coreeana. Totul merge bine.

— Dacă spui tu, suspină Malko.

Să trimiţi pe cineva la o moarte sigură, nu era un lucru foarte plăcut… chiar dacă însemna să salvezi altă viaţă. Ingrată misiune.

*

* *

Făcură din nou dragoste. Cu o pasiune din ce în ce mai

violentă. Malko avea impresia că învelişul lui Ling Sima se sparse dintr-o dată, că ea trăia ceva ce îşi refuzase întotdeauna. De fiecare dată când erau împreună ea era cea care cerea să fie iubită, cea care făcea primii paşi, fără pudoare, fără nici o teamă de consecinţe. Devenise înnebunită după dragoste.

Întins deasupra ei, împins în şalele ei superbe, el profita de acel foc de artificii. Ling Sima iubea asemeni unei fete aflate la prima dragoste.

Asta i păru lui atât de ciudat încât se întreba uneori dacă ea era sinceră...

Mobilul chinezoaicei începu să sune. Ea întinse mâna pentru a-l lua din geantă, aşezată la picioarele patului, rămânând în aceeaşi poziţie intimă. Îi plăcea să rămână nemişcată cu Malko în pântecele sau în şalele ei. Răspunse scurt în chineză la telefon şi lăsă apoi aparatul să cadă pe fundul poşetei.

— Eun-Sok a sosit în Beijing, anunţă ea.

Capitolul XXIV.

Malko fu invadat de un oarecare optimism. Primul şi cel mai important obstacol fusese depăşit.

— Unde este ea? întrebă el.

— Într-un loc „sigur”, explică Ling Sima. Nord-coreenii nu mai pot ajunge la ea.

Adică fiica lui Kim Song Hun era în mâinile celor din *Guoambu.* Aceştia aveau să-şi ţină cu siguranţă promisiunea. Chinezii erau oameni serioşi.

— Ai primit vreo veste de la cei de aici?

— Încă nu. Îi voi contacta mâine dimineaţă pentru a pune la punct faza finală a misiunii.

— Iată ce îţi propun eu, explică Malko. Mai întâi trebuie să o întrebăm pe Eun-Sok unde vrea să se ducă după plecarea din Beijing.

Ling Sima îl opri.

— Cei din *Guoambu* preferă să o trimită spre o ţară neutră faţă de nord-coreeni. Cel mai bine ar fi să vină aici, la Bangkok. Apoi va pleca unde va dori.

— De acord, acceptă Malko. Vom rezolva asta mâine dimineaţă.

Pentru moment, voia să mai profite de chinezoaică. Chiar dacă nu luase *Yaa Boa,* ea era nesătulă, avea de recuperat mulţi ani de abstinenţă. Îşi spuse că fără ea nu ar fi găsit niciodată o soluţie pentru acea problemă. Femeia începu deja să se mişte sub el.

Făceau dragoste *şi* luptau într-un război.

*

* *

Pe chipul lui Kim Song Hun se citea o pace de netulburat. Era asemeni sutelor de oameni aflaţi în fazele terminale ale unor boli mortale.

Translatorul traduse în continuare.

— Eun-Sok este în Beijing, repetă acesta. Este în siguranţă.

— Absolut, confirmă Malko. Serviciile chineze nu ne vor

trăda. Mai vreţi în continuare să mergeţi în locul ei?

Nord-coreeanul nu ezită nici o secundă.

— Bineînţeles! Nu voi uita niciodată ceea ce aţi făcut. Mulţumită dumneavoastră ea va avea şansa să ducă o viaţă normală.

— Mai ales mulţumită *dumneavoastră,* sublinie Malko. Mai doriţi să-i mai vorbiţi încă o dată înainte…

Kim Song Hun dădu din cap.

— Nu. Ar fi prea greu; atât pentru ea cât şi pentru mine. Vă voi lăsă o scrisoare pe care i-o veţi înmâna ei. O voi scrie imediat. Acum, cum vom proceda?

— Aştept propunerea nord-coreenilor de aici, zise Malko. V-aţi terminat mărturia?

— Da, aşa cred, spuse trădătorul cu o voce absentă. Mintea lui era deja în altă parte.

Malko luă liftul pentru a se duce la Gordon Backfield, care se afla într-o şedinţă atunci când sosise el. Şeful Biroului CIA se întoarse în biroul lui şi Malko îl puse la curent.

— Eşti de acord ca Kim Song Hun să părăsească ambasada? întrebă el.

— Am primit acordul celor din Washington, confirmă americanul. Te las pe tine să te ocupi de ultima parte a misiunii. Sper să nu mai fie nici un fel de probleme.

— Nu vor mai fi. Mă întorc la Shangri-La şi aştept telefonul de la Ling Sima.

Nu mai avu timp. Chinezoaica îl sună zece minute mai târziu: nord-coreenii propuseseră ca Kim Song Hun să ia avionul din noaptea aceea de la unu şi douăzeci, spre Beijing, cu linia China Airlines. Un loc fusese deja reţinut pe numele său. Responsabilul cu securitatea ambasadei avea să-l însoţească.

— Cum vom face schimbul? întrebă Malko.

— Voi fi şi eu acolo, explică chinezoaica. Când Kim Song Hun se va îmbarca în avionul spre Beijing, voi suna acolo. Din acel moment Eun-Sok va fi liberă. Va lua primul zbor pe care-l va dori ea spre Bangkok şi va fi sub protecţia celor din *Guoambu* până aici.

— Îi voi rezerva un loc, spuse Malko, pentru primul zbor spre Bangkok de mâine dimineaţă.

— Atunci totul este aranjat, concluzionă chinezoaica. Îi voi suna pe nord-coreenii de aici. Le voi da întâlnire la aeroport. Să spunem, la miezul nopţii. Vom rămâne cu ei până la plecarea avionului.

— Mă întorc la ambasadă. Sună-mă ca să îmi spui dacă nord-coreenii sunt de acord.

*

* *

Han Ki Hong nu reuşea să scape de o idee deplasată, în ciuda deznodământului favorabil al afacerii Kim Song Hun, agenţii de la Securitatea ambasadei continuau să-l privească cu ostilitate. Şi apoi, primise acel ordin din Phenian să-l însoţească pe trădător.

De câteva ori se întrebă dacă nu era mai bine să trădeze şi el. Obişnuit să trăiască într-o ţară „normală”, avea să-i fie greu să se adapteze. Oricum, avea timp să se gândească până se făcea seară.

Se auzi o bătaie în uşă: era chiar Kim Jin, unul din membrii Securităţii, care-i spuse:

— Tovarăşe Han, vă cheamă tovarăşul însărcinat cu Afacerile.

Han Ki Hong se îndreptă spre biroul ambasadorului, situat în aripa care dădea înspre stradă, unde se instalase însărcinatul cu Afacerile, în absenţa ambasadorului. Bătu la uşă şi intră. Abia apucă să facă un pas. Doi membrii ai Securităţii de Stat tăbărâră pe el, ameţindu-l cu lovituri de ciomege. Îi mai aplicară câteva lovituri, apoi, când fu inconştient, îl aşezară într-un scaun de invalid, „prevăzut” cu chingi care ţintuiau corpul la talie, la mâini şi la picioare. După care, medicul ambasadei îi făcu o injecţie, care avea să fie urmată de alta cu două ore înainte de plecare.

Han Ki Hong nu se trezi până în Phenian. Şeful lui, generalul Kim Sol Su, considera contrarevoluţionar modul în care el gestionase cazul lui Kim Song Hun. Era suspectat de trădare în favoarea imperialiştilor.

Aceasta era crima cea mai gravă de care se putea face vinovat un angajat al *Biroului General de Securitate,* pedepsită într-un singur fel, cu moartea.

*

* *

Kim Song Hun se îmbrăca încet cu hainele furnizate de cei de la CIA. Se privise în oglinda din baie. Părea un om normal, nu un condamnat la moarte. Auzi bătăi în uşa de la cameră.

Agentul CIA, Malko Linge, care-i aranjase reîntoarcerea la Phenian, sosise. Kim Song Hun se uită la ceas; ora unsprezece şi zece seara. Ziua trecuse încet.

— Sunt gata, spuse el.

Luă un plic voluminos închis aşezat pe patul său şi i-l întinse lui Malko.

— Este pentru Eun-Sok, traduse domnul Kim.

— Ea va sosi mâine dimineaţă la Bangkok, răspunse Malko. M-am ocupat chiar eu însumi de rezervarea ei şi bineînţeles că voi merge să o iau de la aeroport. După aceea se va afla sub protecţia Agenţiei până când îşi va alege o destinaţie finală. Dacă va dori să meargă în Statele Unite, va fi ajutată financiar atât cât va fi nevoie.

— Mulţumesc, spuse trădătorul după încheierea traducerii. Să mergem acum.

Un Jeep Cherokee cu geamuri fumurii aştepta în curte, flancat de două vehicule de protecţie. Malko îi întinse lui Kim Song Hun un paşaport făcut pe numele lui.

— L-am fabricat, zise el, pentru thailandezi. Ca să nu fie nici un fel de problemă la ieşirea din ţară.

Serviciile thailandeze nu fuseseră informate pentru a evita interferenţele. Kim Song Hun şi Malko urcară în spatele maşinii. Nord-coreeanul parcurse tot drumul în tăcere, privind drept în faţă. „Case officer”-ii se desfăşurară în afară înainte ca ei să poată ieşi din Jeep. Era puţină lume şi ei traversară repede holul imens îndreptându-se spre ghişeul de înregistrare al China Airlines. Un mic grup stătea într-o parte. Erau mai mulţi bărbaţi îmbrăcaţi în costume sobre în ciuda căldurii de afară, alături de un bărbat într-un scaun cu rotile care părea că doarme şi Ling Sima, în vestă şi pantaloni de piele. Ea se îndreptă spre Malko însoţită de un coreean cu capul pătrăţos.

— Vi-l prezint pe responsabilul însărcinat cu Afacerile, Hong Sun Kyong, spuse ea. Dânsul îl va însoţi pe domnul

Kim Song Hun.

Diplomatul nord-coreean făcu un semn scurt din cap şi preciză apoi:

— Tovarăşul Han Ki Hong, care trebuia să-l însoţească pe... – făcu o pauză şi apoi continuă – a căzut victimă unui atac cerebral, ca urmare a stresului provocat de acest caz. Va fi şi el repatriat în ţara noastră cu acelaşi zbor.

Însărcinatul cu Afacerile şi trădătorul schimbară câteva cuvinte pe limba lor. Ling Sima îi întinse lui Kim Song Hun biletul de îmbarcare şi îi spuse lui Malko.

— Nu îi vom însoţi până la plecare. E inutil. Domnul Kim Song Hun a fost de acord să-i anunţ *acum* pe cei din Beijing.

Îşi scoase mobilul şi formă încet un număr. Malko nu înţelese un cuvânt: ea vorbise în mandarină. Conversaţia fu scurtă. Ling Sima se întoarse spre Malko.

— Persoana cu care am vorbit o va însoţi ea însăşi peste câteva ore pe Eun-Sok la avionul spre Bangkok.

Urmă o tăcere scurtă, apoi, din proprie iniţiativă, Kim Song Hun se îndreptă spre ghişeul de Imigrări, escortat de coreeni. Înainte să dispară, se întoarse şi îi zâmbi lui Malko.

*

* *

Însoţit de Kim, translatorul celor de la CIA, Malko aştepta sosirea lui Eun-Sok, fiica lui Kim Song Hun. Era ora nouă dimineaţa şi avea impresia că nu părăsise deloc aeroportul după întâmplarea din ajun. Totuşi după plecarea lui Kim Song Hun, el şi Ling Sima, se întorseseră la Shangri-La. Amândoi fuseseră trişti. Chinezoaica se trezise la cinci dimineaţa şi sunase la Beijing pentru a asigura plecarea tinerei coreene.

Apoi coborâră în jacuzzi-ul de la cea de-a două piscină, unde nu era nimeni şi apa caldă le trezise simţurile. Făcură dragoste în mijlocul jeturilor de apă, sub sutele de ferestre de la Shangri-La. După aceea urcară să se odihnească pentru câteva ore.

Eun-Sok primise un paşaport chinezesc de la cei din *Guoambu* pentru a fi evitate întrebările stânjenitoare.

Ling Sima plecă să-şi deschidă bijuteria şi acum Malko aştepta. Zborul dinspre Beijing fusese avansat cu o

jumătate de oră mai devreme. Alături de el translatorul ţinea în mână o mică tăbliţă pe care fusese scris numele lui Eun-Sok în coreeană. Uşa glisantă începu să se deschidă în faţa primilor pasageri.

O tânără fată, foarte slabă, cu aer naiv, îmbrăcată într-un taior sobru şi un palton scămoşat, apăru în sfârşit, cu o mică valiză în mână. După felul cum privea în jurul ei, vizibil dezorientată, interpretul se îndreptă spre ea. Schimbară câteva cuvinte şi veniră în faţa lui Malko.

— Ea este Eun-Sok, anunţă acesta. Nu vorbeşte decât coreeană şi chineză.

Tânăra fată îi întinse lui Malko o mână din care părea că nu mai rămăseseră decât oasele şi îi adresă câteva cuvinte.

— Vă mulţumeşte, traduse domnul Kim.

Malko, cu un nod în gât, îi întinse scrisoarea lăsată de tatăl ei.

— Este pentru ea, spuse el. Explicaţi-i că, din motive de securitate, va trebui să locuiască, un timp, în incinta ambasadei americane. Apoi, ea îşi va alege singură viaţa.

Eun-Sok nu făcu nici un comentariu. Părea uluită şi epuizată. Se instalară în Buick-ul blindat al ambasadei şi tânăra începuse să privească pe geam curioasă. O oră mai târziu, trecuseră dincolo de porţile negre de pe strada Wittayhu. Gordon Backfield îi întâmpinase, vizibil emoţionat, acesta ţinând neapărat să o însoţească pe Eun-Sok până la „apartamentele” sale. Fără îndoială, fata îşi dorea să rămână singură. Translatorul se instală în biroul din apropiere ca ea să nu se simtă prea pierdută. Malko urcă la etajul al optulea, unde îl regăsi pe Gordon Backfield.

Acesta îi strânse mâna cu putere.

— Ai făcut o treabă minunată, spuse el.

— Nu ştiu, zise Malko. Am trimis totuşi un om la o moarte sigură…

— *Well,* replică americanul. Am salvat-o *însă* pe această tânără fată. Şi am pus mâna pe o serie de informaţii *preţioase.* Acestea ne vor ajuta să dăm o lovitură serioasă programului nuclear al Coreei de Nord.

Se îndreptă spre biroul lui şi-i arătă o grămadă de dosare îmbrăcate în mape de culori diferite.

— Iată, spuse acesta. Nu avem dovezi materiale, din cauza pierderii documentelor de către Kim Song Hun. Dar avem o mulţime de informaţii pentru a întocmi o acţiune clandestină eficace şi nimicitoare împotriva nord-coreenilor.

— Începeţi cu Macao.

Sfirsitul volumului 1.